

(5)

278.

Santa Cruz
3

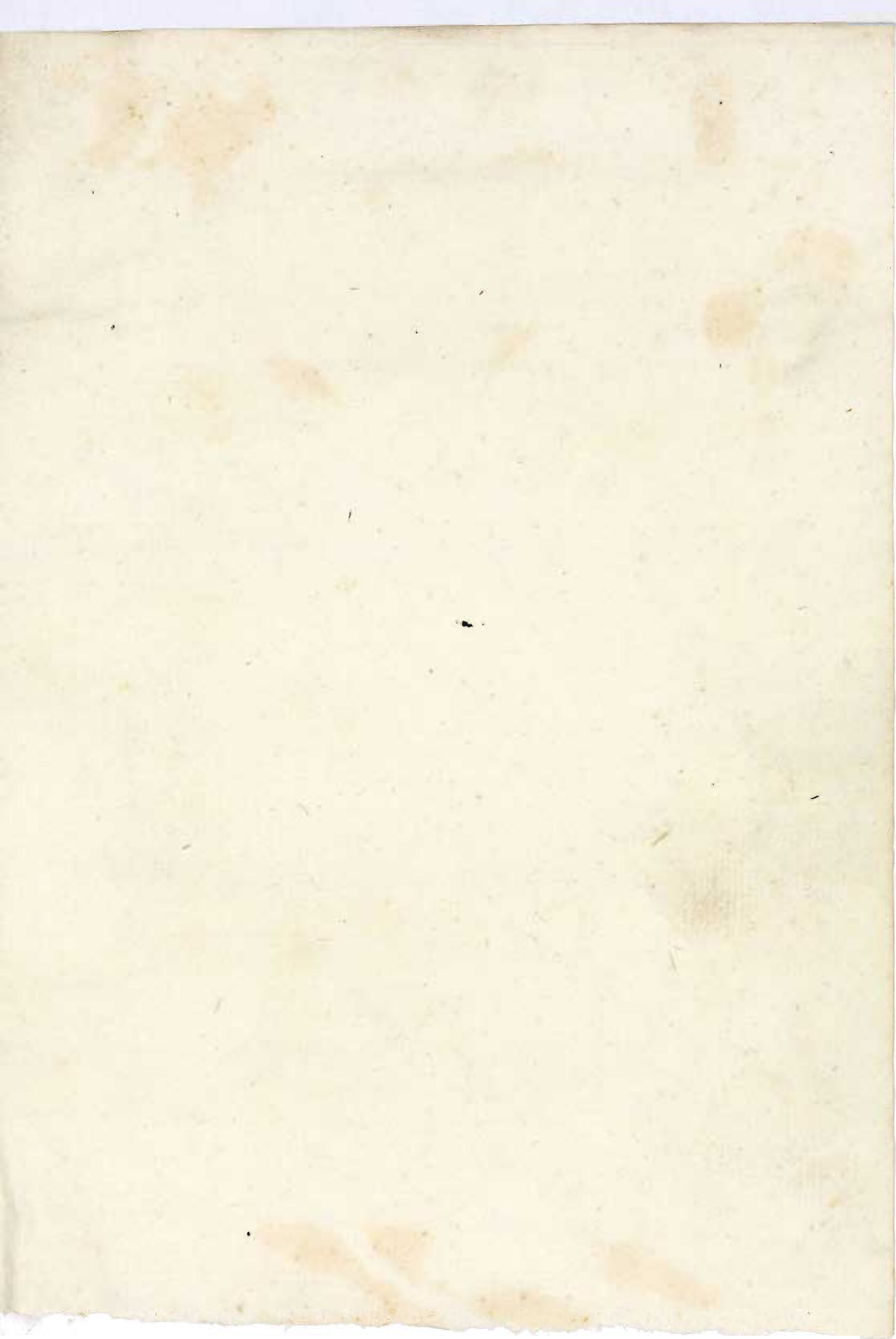
~~Handwritten scribbles~~

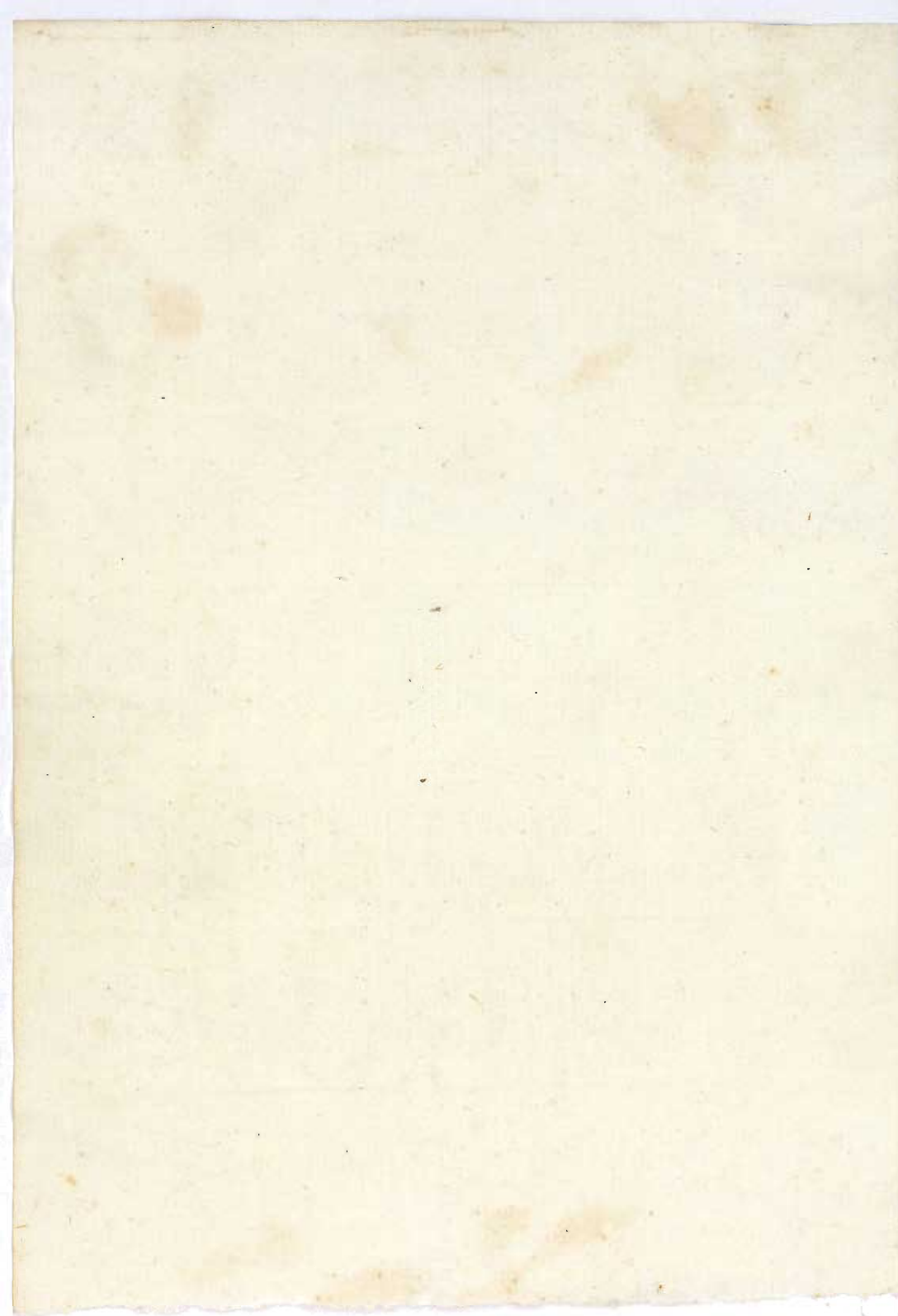
~~Handwritten scribbles~~

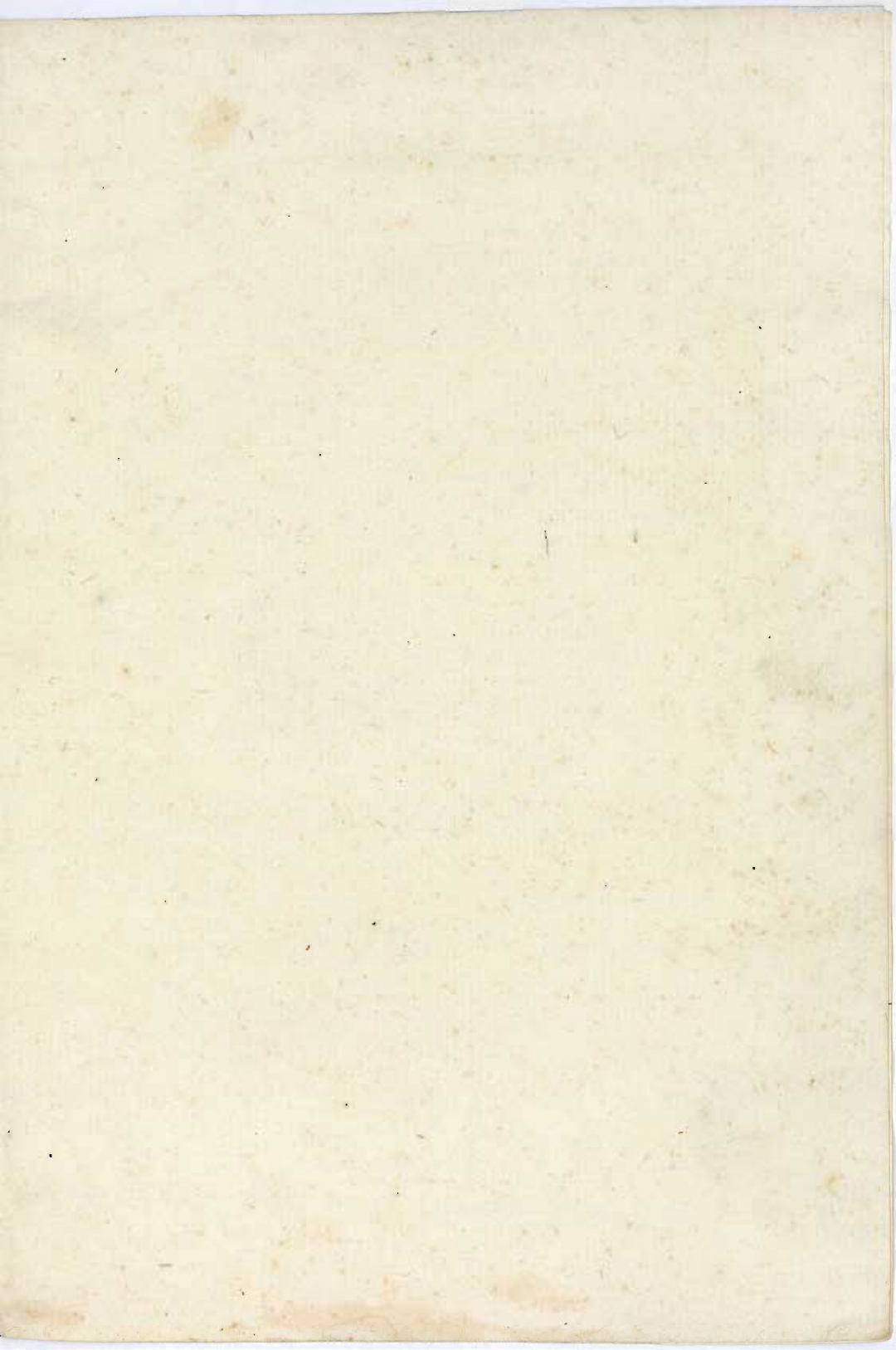
~~Handwritten scribbles~~

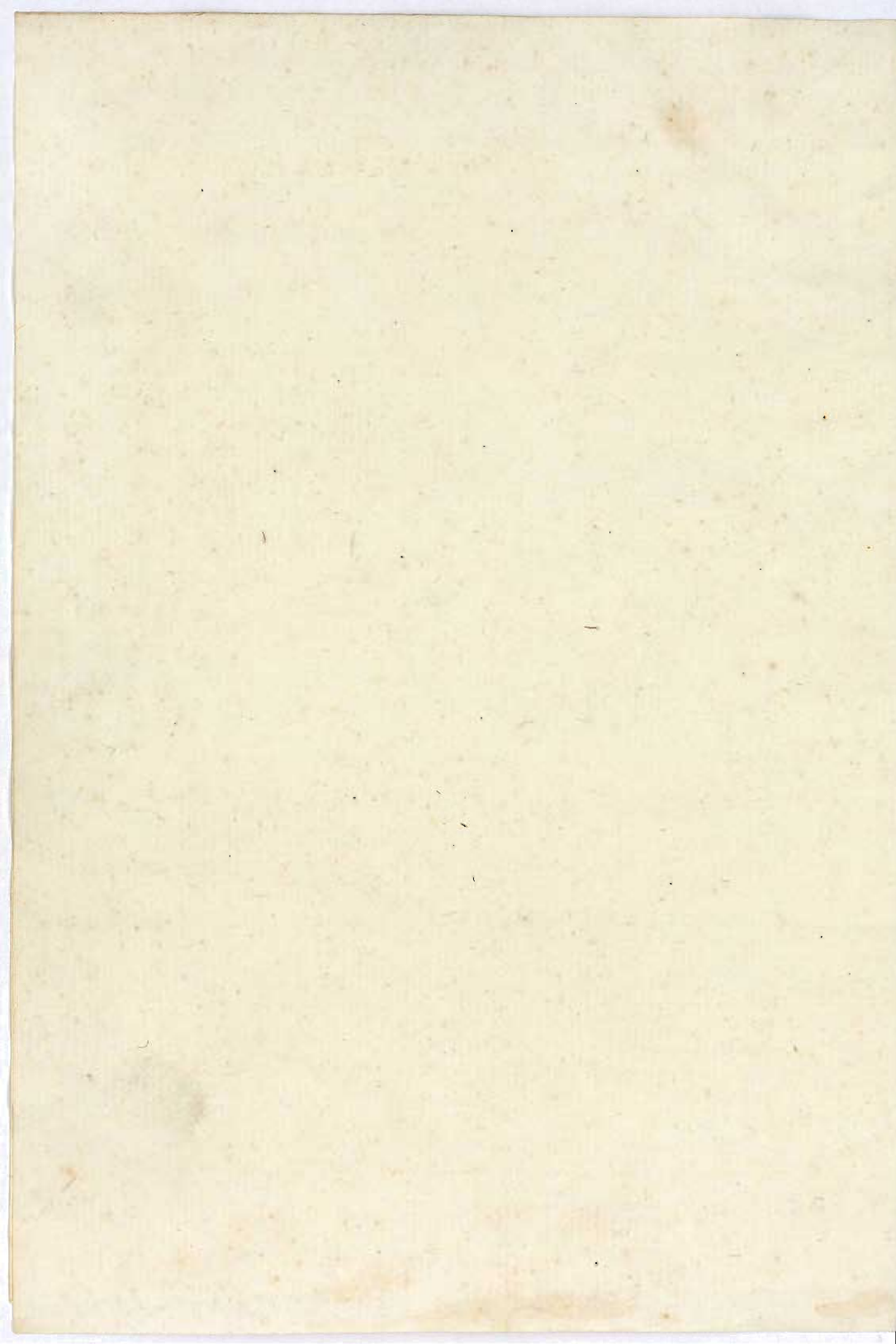
Faint handwritten text

278.

sanctificatione in meminerunt, in reuerentia, resistentibus Saluatore, Thoma, et
Quando, Richardo, Sapporo, Caprolo & alij hominibus, maxime, et deinceps
Alvarez et Cabrea excitamentibus gratiam habituales quae in Christo naturam
ut eius huiusmodi sancta reddebat: nec in gratia reuerentia, sed in quibus, fortassis
igitur etiam in 1. Reg. 7, art. 1, et Magistro in 3. De 13, ut phaxe conatur de huiusmodi
Sup. 19, 1; quantum oppositum innuere uideantur, ille quidem loco citato, il-
le uero art. 1 =

Munus a. ii. p. effluat. Nam aliquam esse dignam donis su-
pernaturalibus gratia, et gloriae gratia est sanctam, ut patet exemplo habentis gra-
tiam habituales: nec in gratia naturalis diuina, quae ideo sanctitas diuina dei,
quae est radii totius bonitatis, et beatitudinis diuinae: patet quod huiusmodi a quibus, san-
ctus est, qui amabilis est amore diuinae amicitiae munusculum amicus ar-
cana diuina, quae in oculis excelsis exultantur, qui dignus est gloriae, et uita eter-
nae. Sed natura huiusmodi Christi et Deum tibi unicum reddidit digna supernaturalibus
illius donis. Qui n. n. uideat lux suo, et naturaliter huiusmodi naturam semel
deificatam potestare, dignus est obtinere praeque uirtutum ab beatitu-
dinem reuerentiam facultates: namque gratia habituales, quatenus igitur
diuinitati paratiuitate aut imitatio, et similitudo uirtutes quod uir-
tute est radii in nobis excipiat dignus est nos dei uisione obuiat. Qui in
supra uideat, ut sapienter notabat in 1. 1. Substantia humanam naturam a
deus diuinae coniungam esse nisi illa in suis operationibus foret efficienda.
Christum huiusmodi natura sancta gratia est et Deum, siue per increata sancti-
tatem =

1. Anima, seu natura lux suo exigens amare se habet Deum, uel
eum uideri, labij amari, sancta gratia est. Sed creata natura huiusmodi huiusmodi
omnia per Christum diuinum physice tibi unicum sortitur: excipit enim
unamque naturam supportum suum amare, uideri, et uicium a supporti-
to amari. Supportum a. Illius humanitatis est Deum, et Deum, seu
Christum diuinum, si illa natura gratia est sancta =

2. Anima huiusmodi Dei natu-

naturalis, eo ipso sancta est, nempe ut Deo gratia, et amabili, ut habeat
 us ad hereditatem Dei eternam, sicut etiam necessario sancta est, et adre-
 ditari particeps anima Filij adoptivi Dei. Et quia anima Christi forma-
 liter per gratiam incretam, et substantialem ipsius Verbi divini,
 qua constituit Christum Filium Dei, et anima Filij Dei natura-
 lis, per eam gratiam, et sanctitatem substantialem, et incretam
 sanctificatur. =

4. Ratione Verbi divini sic humanitas illa impeccabilis,
 aliam non minus, quam nos Ratione gratie habitualis, idque modo,
 ut eorum suppono ex tractatu de Christi impeccabilitate. sed quod
 Ratione aliterius per secloniam, et nobilitatem ponitur est impeccabile san-
 ctum ab omnibus appellatur, admonente scilicet C. Dionysio capite
12 de Divinis nominibus. Sanctitas quidem est, ut nostram Rationem
 dicam, et sentiam, ab omni scelere libera, per secloniam ac omni ex
parte incontaminata purita. g'err. =

Et eandem huc accedunt plu-
 ra Conciliorum et Patrum testimonia, quibus humana saluatoris
 natura modo dicitur Deificata: modo appellatur uncta Divinitate
 docentibus nimirum Nazianzeno oratione 30, numero 99: Di-
vinitas humanitati unctio est, non operatione, ut in alio Christi san-
ctificari, sed totius ungentis presentia: et Amazeno libro 3 cap 3:
igitur enim verbum unxit, ungentis quidem ut Verus sua Veritate cor-
pori, ungitur autem ut homo. et alia Plura videri possunt in Patribus
 Suarez citato, Bernal Disputatione 29, et Petrus libro 11. =

Sectio 2^a .
 Argumenta Contraria .
 Ubi de Infinitate sanctitatis Christi .

Humanitas Christi ab eternitate, et immensitate divini Verbi
 unius non sic eterna, et immensa, neque durans, aut unctura

formaliter, ut merito censeat communis Theologorum sententia: Er-
go neque à diuina sanctitate reddetur sancta. Hæc difficultas
magna mouit conuentiones, multum que est unius quæ que Theo-
logorum in alterius impugnanâ solutione =

Aligui + d. Datus Parques
quibus multi Homines ammunesantur, affirmant Humanam sal-
uatoris nâam moraliter duntaxat sanctificari à Deo, quia esse
sanctum, primum dignum uel amore diuino est effectus moralis,
et ideo summi potest à Deo, quæ non est proprie forma illius sub-
iecti, sicut in Politici et dignum Reuerentiâ, et honore, sicut ab in-
signi nobilitatû provenit, quod sane forma non est, qualis diu-
na sanctitas reputatur; ac esse immeritum, uel in loco esse effec-
tus, uel compositionis physica, que propriea nisi per ueram for-
mam præbui non ualet, ubi autem diuina Humanita-
tû forma non est. Hæc tamen solutio supponit in primis doctrinam
à magnâ Theologorum parte reiectam, sanctificationem scilicet
moralem Diuinitatû et à nobis dignitatez examinandam.
Deinde est creata Humanitatû Christianâ subsistentia foret quicquid
forma, nempe motus incompletus, et pendens intrinsecè ab illâ; in-
creata uero dicitur duntaxat terminus, seu forma eminenter, et sub-
stantiâ imperfectionibus, id est, completi et non completibili. Quod similiter
est creata ubi creatio eiusdem Humanitatû foret forma, est. Et tandem
sanctitas nostra, siue physice, siue moraliter sanctificemur, necessariè
et semper est aliqua forma, seu entitas incompleta; non uero sanctitas
increata Christi. Quod etiam licet ubi creatio nostra sit proprie forma, tamen
non est increata Christi ubi creatio. =

Aligui + d. Datus Parques
substantiam creatam in quod unam + aliam substantiam unione substan-
tiali, qualis est Hypostatica; neg accidentali, nisi per immuniendo effluenti
in ordine ad quem illa substantia erat in se sola substantia uero, subst. a. cre.

creata Christi n̄ substantialiter, & accidentaliter tñ potē eē unglata in ratione
 eōndi in loco, et tempore: s̄ d. n. n̄ accidentia subst. n̄ potēnt in immensitate,
 et eternitate Dei substantialiter. Specialiter unij est illa p̄plexi: quō n̄ inmensa
 eterna letiam eāri in loco et tempore p̄ immensitatem, et eternitatem, & immensi-
 tatem, et eternitatem, et dignitatem dicemus, s̄ d. n. in immensitatem, et eternitatem, et
 et dignitatem. Potē tñ illa subst. p̄plexi p̄ unitatem in creatis, quatenus p̄plexetur
 p̄ diuinam substantiam, q̄ ibi eē specialiter h̄cē diuinam p̄ unitatem, eē diuinitas
 & Deo, diuinitatem participare, ac eē sanctum, et Deo amabile =

Query h̄c solui.

argum̄ quadrare n̄ uidetur, nam sicut humanitas Christi ea se unglata eē au-
 thenticaliter in ordine ad locum, ita in ordine ad sanctificationem. p̄ t̄ q̄ capax
 eē h̄c specialis sancta, redditur sancta p̄ unitatem Dei seu sp̄a substantiali, quā eē sanc-
 tificatio n̄ p̄ substantiam, s̄ d. n. ita q̄ capax eē, ut sit in loco reddetur ubi caritas
 unitur ipsi substantiā. Deitati, quā eē ubi caritas. Quod quidē egregie sub oculis
 ponitur exemplo alius modi substantiali, ubi ubi eē creatura, quā etiam ubi
 caritas, et sanctitas eiret: nullo n. diuinitate nātam meam, quam p̄ caritas sub-
 stantiam, ubi caritas, et sancta unglatur, in unum eē sp̄m̄ ḡneret =

Christi p̄, et ubi,

quē agit h̄c. Q. 19 latius reuertuntur, p̄ examini, difficultati, & p̄sonationem
 a multis. De h̄c & De h̄c. Q. 17 p̄caum̄ diuinitatem adhibeo, in p̄caum̄
 diuinitati, et immensitati n̄ potē se tota humani immunitate, ite ḡneret eam
 in omni tempore et loco: aliquid in fecerunt de factis: p̄caum̄ q̄ sumus
 illi, et Deo p̄caum̄ diuinitati, ac ubi caritas, sicut et p̄caum̄, et rationatē p̄caum̄
 omni regnat creatura, quā n̄ in unum q̄, p̄caum̄ p̄caum̄ p̄caum̄ Deo
 inferior eē. De h̄c negoti immunitate motum medium, idē, suggerit
 omni creatura, et Deo inferiorum: alia de factis illum gradum immunitate
 uiuent, et ita Christi nec antiquior eē, nec ullo p̄caum̄ de h̄c n̄ p̄caum̄
 moueri potest: eē etiam ite medium gradum agūt oēs regnari, ut in p̄caum̄
 n̄ in unum p̄caum̄. t̄ndem n̄ p̄caum̄ immunitate finitum, et detrahitur quā
 re creatura diuinitati, et eōndi in loco gradum: reare eternitatem, et immensi-

invenitur, ab hinc sum unum, n' habeat illi ponere, potius in hoc regione, et loco qm' illo
id'nd' differenter p'paretur ad quilibet. Et sanctitas dicit' dividit' in medio inter
Deum, et creaturam gradu humanitatem, que videlicet Deo unigenit' et
assimilatur (in quo gradus sanctificationis regnu' sibi) n' per identitatem sua
ipse Deu, neq' per qualitatem unitatem, ut quia creatura; q' conjunctionem
substantialem ipsius dignitatis dicit' =

2^m argum^{ty} p'cedenti q' in hauratio. Nullus
e' exoptabilis gradu durationis, et ubicationis q' deus creatur' possibiles,
quin ut ipsius Dei leguati divini durationi et ubicationi. q' nullus e' ergo
augurabilis sanctificationis gradus q' omn' curam creaturam, qui n' n' equi-
alibi dicit' sanctificationi, atq' ita ipsius Dei. Nego nam, nam duratione, et
ubicatione q' deus creatur' possibiles e' de subto n' supponente, q' nec Dei eterni-
tas, et immutata suggerent oia creaturarum tempora, et loca in hinc regio-
nematis possibilia, et infinita. Quoniam in tempore, et loco augmenta
n' nisi q' similes gradus, et homogeneas horas, et qm' scalas fieri, aut n' i-
deam pot' quap'pter q'cumq' alius spacium q' sup'et singulari n' minus qm'
p'cedens q' horas, et ubina intelligendum e', unguis q' pot' q' qui imp'inenter
se h'et exaus substantiali, legicifius spacium; n' n. magis extensu est
q' galmani ubicatione sugnaabi, qm' nadi =

Et sicu' Dei se h'et in sancti-
tate, cuius offitium e' o' Deo unigenite, amabilem nam reddere sua
nobilitate, et dignitate: quo n' h'at ois gratia habituales possibiles
euent collecte in q' n' ita illum sanctificarent, sicut Deu ipse: n' n.
n' ita unigenites, et assimilantes q' Deo, neq' tanta nobilitate, et digni-
tas amoru' divini minus o' humanitatem assimilat Deu reddat
q' amore dignam qm' unigenitum: et ita medio inter Deum, ac reliquas ce-
aturas gradu nam illam sanctificat =

3^m Sanctitas infinita i' unq' nequit n'
sanctificari infinite i' unq'; nec minus unum qm' alterum dignificare
pot'. Oia sanctitas ut q' nequit n' sanctificare ut q', nec pot' minus, aut ma-

quod quam Joannem, aut hominem quam Angelum. & sanctitas infinita
 Dei infinite sunt sanctificat et humanitatem, nec minus quam ignem
 um. bonum dicuntur, et equalitatem sanctificationis Christi in utroque
 recedunt inominati. Hic agitur Hugo Q. 16. 13, nec in Merat. Q. 67. 1. et illa
 dicitur Deo, Quid 4 eo solo inter duas naturas dicuntur, quod sunt, et eius opera
 placent Deo eque, ac ipse sibi, et eius operationes: sed in ratione, quod dignitati,
 Verum aliens; secus vero dicuntur, et eius increata operationes =

Reliqui in Deo

oblique admodum doctrinam illam merito respiciunt: quippe regarda
 etiam, dignitas que suo ab exemplum gratia sunt in genere. Ita videlicet
 et ea eque utrumque Deo iungit, hominem et Angelum, similem
 uno gradu reddat; cuius est eque diu natae participem efficit, quasi vinculo
 utrumque efficiens et perfectiens. Sanctitas vero divina natura iungit na
 turam humanam, sicut divinam ipsi Deo: de nō reddat dignam tot bo
 nis, tanta & beatitudine: propterea a divina voluntate amorem nostrum
 & humanitatem nō extorquet: neque ab procuranda illi omnia bona,
 et auerenda omnia mala cogit: neque sortitur gratiam et summum impecca
 bilitatis culmen, & illius sanctificationis a peccato procurari, et impedi
 potuerit: neque tandem equali gratia, honestate, et bonitate intrinse
 ca operatur. Quorum omnium ratio a quoque sit, quoniam Deus maior
 est Christo, ut hoc, sive humanitate Christi, ut iste de seipso totus proficiat,
 testatur & fuit =

Quippe sum saluatoris natura nō est dicenda sume sanc
 ta, neque sume dilectionis obitum, neque infinite sum, et in omni parte sanctifi
 catio. Sed ipse sume, sive infinite sum in parte sanctitatis participat
 et participabilis: quia unde hiet cunctas superat creaturas nobilissima
 Christi anima, hiet infinite, ac etiam omnibus alijs sanctitatis dona
 ta. =

Philosophum si disputare solem nisi in examinanda illa questione
 ne: quoniam et. i. ratio, et causa limitationis, et inaequalitatis eius dem

indivisibili sanctitati à qua Deus longe sanctior, hunc uero in
nate magis sancta est. Recurrunt plurimi ad incognitatem subiecti
creatae naturae. Alij ad unionem dubiam, sive ad identitatis defectum
inter subiectum et Formam. 1^a causa, quae forte Veritas eadem est cum
2^a immunitate apud Deum, multum explicatur in 3° q^o 1°, ut Dominus
minorem sanctitatem in personis ubi de procedentia argumenta
monstrabamus =

1^a causa, et quae magis mouetur, id est gloria dei glori-
et q^o defectus identitatis inter Formam et subiectum non diminuit magni-
tudinem effectus. Si ubiatio non reddat lapidem minus ubi-
tum, quoniam veritatem. Si intellectus, quia non Ioannem agnosco, nec ex-
fectum generat: nec gloria suggerat obta, si realiter mecum fuerit identitatem,
si quantitas eundem effectum generat ubi et identitate. Si prout sancti-
tatis, ut anime distincta, ut et etiam distansat Deum sanctificatione uide-
tur quantum ubi secum identitatem. Si tandem, gubernata diuina non mi-
nus gloria propter subiectum subiectum quoniam latam identitatem =

hunc non
obstantibus ualere, ubi ubi integra 2^a causa limitationi p^ogata. Et illa, quae
onem sine ulla negatione suggestionis explicari, secus ac 1^a Cuius quidem
saloni, et uoluntatis duplex est ratio. 1^a a regni sanctitatis ingressu: 2^a a
tatis incretae ratione petita. 1^a Sanctitas in suo regno ad alijs p^ogati-
onibus eo differet, ut non identitatem in, maas crescat carere partibus
tinctam. Identitatem non reddat subiectum omnino impeditibile, quoniam
simium in ammitta diuina, securiora, et subiecta p^ogatiorem uera
tenens, substantiam inuicem supradictam, atq^o non nisi operum signatu-
ralium, et bonorum generum: maximum est naturae diuinae imitationem.
At ubiatio, duxatio, quantitas p^ogati, ac intellectus p^ogati, et in p^ogati p^ogati
beneficis identitatis substantiam, l subiectum magis non p^ogati: quoniam non
p^ogati ubi ubi Deus ubiatio ubiatio distincta ubiatio, et
p^ogati inuicem inuicem, l minus sapientis quoniam modo. p^ogati identitatis subiecti

sanctitate per augmentum, decrementum v' diminutio =

St. Expositio Vade

sanctitatis e sanctitas, sc. n. definita, saltem que p modum naturae e
1^a opem, et donorum: v' p naturam naturae: eaq' ex ipa e insigni excellentia
argumentum: adeo ut si minus tenentur admittere potibilem sub-
stantiam creatam & existentia sanctitatis, necesse sup naturam. Et ex ipen-
tra ubi rationis, aut intellectus neg e ubi ratio, intellectus neg, subiecty
singularem p' h'it; aliqui melius intellexerunt Angely q' intellectiones ca-
actas, et naturae, qm p' modum naturae et v' naturae. p' in sola sanctitate ven-
tura: auget efflu' gl'iam, aut v' diminuit =

2^a ratio. Sanctitas magis

unigeni subiectum & natura divina magis sanctificat. scilicet unigenita sancti-
tatis naturae identitatis sub Deo magis unigeni subiectum & natura divina, qm
humanitatem naturae creaturam, p' unigenita sanctitatis naturae identi-
tatis magis sanctificat Deum, et minus humanitatem naturae divi-
nificantur =

Ex q' patet solutio ad argumentum paritatis & ratio;
nec opus e singula verum plures =

Posteriorum argumentum; gl'ebus

multa exempla, sicut e immortalitati, impassibilitati, omnipotentia,
sapientia, et ubi rationis, que huius Christi inflexunt immunitate, neque
immunitati potentes creduntur. p' neg sanctitas. Argumentum in pu-
blicam doctrinam paritatis Deo, paritatis, naturae q' h'it. 2^a modus exa-
minandum postulabat. Modo a. breuiter neque paritatem, et naturae; qu-
antus. n. ut credo, 1^a q' d'iones n' immunitate h'it, n' ides sanctitas in-
creata, respondet, nam Deu' frater e in se Deo, et Deu' pater: eue autem
creaturam sanctam est Deum suum participare participare b' Deo
suo unigeni. In Deo in se sic frater immortalitas sapientia veritas, et sum-
ma eminentes durat: q' quidem ratio e n' poterit effectus gl'iales exhibe-
antur: aliqui in corpore h'it ubi diuinum v'ies animae naturae per se.

potest & ut eminenter anima rationalis: maiorem etiam ^{am} completere ualere, et
 formaliter sublimior sit et eminenter creata, reu. nra: tandem ut alia
 omnium in ratione, quod intellectus, et uoluntatis & sic potest animam
 Christi, quoniam nemo somnauit. Ras. a. agnoscere potest, nam illa perfectiones
 ut dicitur habent eam eminentiam, et altitudinem & de sublimi creati,
 ut proportionem necessariam illi perficiendo pertinere non possunt: quod quidem
 alia sublimia sua minus superantes ob excellentiam in effectibus. Quia
 uero uoluntatis inextinguibile non potest. sic anima spiritualis maiorem ignem
 tualem non reddere: nisi esset immutabilis conuersione perficere requirit. Quo etiam
 diuinitas dicitur, et uoluntatis Christi iterato ab hominibus. Con. de regentibus
 et ascendentibus.

Denique quod ubi quogue ac reliquis attributis in argum^{to}
 numeratis (solum uero sapientia et amore) solum negandi ualens
 esse potest doctrina in diuinitate sanctitatis et caritatis perfectionis
 magis in explanatione causa & limitanti ob distinctionem essentiam. Quia
 lem sancta in hominibus Christi. Quippe essentia alii non limitarentur ex distri-
 ctione, ut ibi explicat, nisi etiam ob unicam creaturam sublimi: quod illud
 potest, i. deitate ad quatuor gradum et habeat formam omnibus,
 requirit non loci, in nullum. 1^m a. implicat ob aequalitatem crea-
 turae & deo: 2^m etiam ipsa ascendit. Quod totum maius uel in scientia
 que & ut omnium obsequium regentis clara, oia etiam nullo per
 exceptionem designabili agerent solum manifestaret. Deo & quidem om-
 ni sapientia eam coequaret. Sed de istis iterum alibi.

Disputatio I^a

**In humana Christi natura sancta formaliter
 fiat per ipsam diuinitate, an per personalitate?**
 Sanctitatem solum Christi naturam increatam non defendimus: modo exa-
 minandum superet quoniam in illius sanctificationis sua, ab absolute
 Helania; diuinitate et naturam personalitatem habet.

efficiatur influxus, sine & quia scilicet melior influxus, effectus, nempe
 per se producit, & in qua causa scilicet nulla perfectio dat effectum, nisi illa ab qua
 per se unio tractat, & quia scilicet melior scilicet influxus. Nam videtur
 hanc a clavis gravitate rationis: sicut enim efficiens causat, et influxus per pro-
 ductionem, ita scilicet unionem. An inde videtur, nam per se dicitur produci
 Leonis per gratiam per se scilicet non producit hanc, eorum influxus in hominem
 nec cogit, nec exaltet virtutem gratiam produci. Et sic in reliquis
 exemplis, id quod per se notum videtur =

& ad eum eandem hanc. Intellectus,

qui per se intelligit, per se etiam scilicet unitus intellectui, ob id in unum
 movetur, & per se movet intellectum, aut voluntatem quorumvis alio
 non movente, per se etiam ob id influxus, et si ratione alterius scilicet scilicet ve-
 cum etiam scilicet identificata. Per se scilicet quae per se scilicet per se quo-
 & ipsam unius per se influxus, et unitus =

Ita exempla a in unum adven-

ta importuna si. Divinitas, n. per se, et si ratione alterius advenit per
 identitatem realem & relatione a se perfecta, et quidem in unum, quoniam
 personalitas huius. Quorum quae ratio dicitur incarnata, et huius dignita-
 ta minime dubitamus, hanc in facti quaerimus: mox & esse incarnatam
 tam divinitatem parum, difficultatis & non quae, esse vero humanitatem
 dignitatem eundem quidem difficultatis, et unitatis: at quae deifi-
 cationem non nisi negatione sanctificationis & unione illa mediata per
 se valet =

Contra, et ad eum Minorem hanc non disputant doctrina
 mihi R. R., quantum inter scilicet unionem, et naturam divinam medietate
 substantia immutabili, haec tamen sufficit, ne divina natura a proprie dicitur produci,
 hoc produci. Et scilicet quoniam ratio nata dicitur, dicitur produci hanc qui dicitur esse
 unitus produci per se scilicet ad solam scilicet unionem ratio, & si unio hypothetica
 ad solam scilicet unionem per se ratio, scilicet dicitur immutabili, ne per se, et si unio
 te dicitur dicitur unita. Et scilicet. Quod generitas dicitur non unitatur identitatem

tū unculo imm^{te} Realiter & gliacone certy orbz ē: quannū nullum me-
 diū intērit Realiter a gliacone distādam; & potū diuinita inter-
 mediā Realiter. s. idem & utroq; extremo. q̄ etiam nāā diu^a n̄ unietur
 unculo & hūc imm^{te} Realiter & hūc ali^o gliacone intermediā a diuini-
 tati extremo Realiter n̄. a. distāta =

Hūc in impugnationibz innixū ē n̄
 potū: q̄ nāā diu^a cū ē immedulata, et in gliacone fluente suggesta: quo
 n̄ p̄ unitionem & gliacone nequit reddi et denominari gliacone. At
 eadem nāā rānger ē gliacone inuata, et ideo rāone gliacone nū Real-
 iter unitā poterit unita Realiter denominari, nam & poterit esse
 unita dāntionem uirtualem a gliacone n̄ hēt eo sine ut Regu-
 nes rāone nū ad humanitatem. Quam etiam solutionem affirmatiuā
 applicamus, crāna enim diu^a postulat cū, ne idēntificetur Patet,
 et gliacone: gliacone uero n̄ postulat ne uniantur gliacone diuinita et huma-
 nita. Inuignota autē laborare falsā suggestionē: nam inter Patet,
 et gliacone ad mediū a gliacone Realiter distātam: neonge ipe d̄, in
 negotio gusse dāt^o extremum quū ē etiam mediū, quo distāta ab
 ali^o. Opp =

Opponunt ad inuicē secl^o curā. Accidens, Ca. p. albedo
 inuicē sub^o effūm gliacone hūc imm^{te} soli quantitati inter mediā
 unietur. Exāta etiam habitualis in n̄ humanitatem in hēret sub-
 stantiā animē, et sanctificat quosq; uoluntatem. In s̄ inuig^o corā
 gliacone ē in uoluntate, et sanctificat animam. p̄ sanctitas a uoluntate
 dei etiam, si n̄ in animā Christi, a gliacone potērit an inuicē sancti-
 ficare. Quomō hēc exēmp^o obijciēda nobis ab aduersarij: n̄ exant: licet in-
 mium ea illi in hēre Patetiam etiam et Spiritum s̄ sanctificatē
 et humanitatem Christi, quannū Realiter mediā tū uniet. De n̄ in an-
 gūm allegatē de sub^o albedinū, et ratiā a gliacone, et inuicē societa-
 tū doctrinam, et quidem obijciēdam unitionē mediā distātam, gliacone
 unietur =

tandem ab e^o efflu^o illor^u gl^orie alt^o, et sancti in g^odi-
 tu^o sententijs n^o e^o immediatos in sub^o p^o unione remota, sed in n^o sub^o p^o gra-
 cimi. Quod p^o p^o dicitur ablu^o denominatiue et remota, q^o quantitate
 et g^o alt^o, quo etiam p^o dicitur quod^o uiu^o. P^o argumentum n^o remota
 ere uiu^o. Albedo quantitati in^o dicitur n^o denominat^o g^o alt^o, n^o in
 faciendo quantitate^o ablu^o, similit^o p^o gra^o ex^o in anim^o n^o denomi-
 nat uoluntate^o sanctam, aut e^o n^o in faciendo animam sanctam. Sed
 dicit n^o facit p^o onalitate^o g^o alt^o sanctam, h^o n^o in se n^o e^o na^o p^o alt^o,
 ut vulgo creditur, illor^u, et uolens; atq^o ita sanctificatio^o e^o in g^o alt^o dicitur
 ut in g^o onalitate ex^o humanitate^o sanctam n^o denominat^o.

Opponunt de

inde p^o remota. In^o mediate & dilata^o agit^o e^o et p^o onalitate^o ad sanctifi-
 cationem, q^o unio unio^o & p^o gra^o habituali^o, e^o n^o illa n^o in unio^o, et p^o onalitate^o
 na^o dicitur. Et hoc etiam argum^o p^o gra^o Patrem eternum, q^o n^o n^o n^o
 trinitate^o humanitate^o, et quidem n^o g^o gra^o habituali^o. Patrem
 enim eternum uero g^o n^o n^o n^o mediate e^o ille Deus. P^o n^o n^o
 patur an^o. tum q^o unio mediate, ut p^o uiam n^o e^o gra^o ab efflu^o gl^orie p^o lan-
 dos; tum q^o p^o gra^o habituali^o unio unio^o sanctificatio^o; etiam, et n^o per
 sententiam eius e^o p^o onalitate^o.

Sectio I^a

Alia precedentis assertionis probatio cum Thomistarum
sententia impugnatur.

Sub ea p^ohenduntur o^o illi b^o ex^o Thomistarum & Albu^o, et Capu^o, q^o d^o p^o
 que d^o e^o g^o unio^o n^o n^o ablu^o ad p^o onalitate^o, e^o ablu^o
 I^a ablu^o diuinam g^o alt^o euntem. Quia u^o ibi etiam b^o & gra^o n^o
 tonia, et homin^o toto, qui sane fecer^o d^o n^o, originante unio^o n^o hy-
 potaticam indiu^o uoluntate^o traxi uel ab ill^o p^o onalitate^o et naam
 diuinam similit^o: ab u^o n^o g^o modificate^o detratam, et n^o n^o
 q^o illam. Huc etiam p^o onem p^o ex^o n^o & b^o n^o sentientes; cum unio^o
 nem n^o g^o onalitate^o e^o unio^o ab u^o n^o p^o onam, q^o p^o onam et u^o.

lun' ea 2^a inhiat^r ad Realit^{em}; secundum vero ad^{am} et immunit^{em}
trandi docent. Prim^o Nominales qui arbitrantur esse usaq^{ue} Realit^{em}
et Realit^{em} et absolut^{am} coalescere debeatam et trahit^{er} indivisi-
bilem trandi rationem. Sed inquam, ubi quidem unionem imm^o gra-
viter seu virtualiter flexi^{er} divinitate cogitare, simili negotio immediatam
quoque humanitati sanctificationem a nat^{ur} divina exhibitam esse pro-
probant. =

Caeterum dicit^r si unione impugnavi Qu^o de Incar. sect. 2. Impugnati-
onem a. hac erat summa. Si unio hypostatica immediate formaliter tam
ad personalitatem quam ad naturam divinam alligaretur, aequivaleret du-
plici unioni, quorum altera ad solam personalitatem, et altera ad solam
naturam traheretur. Sed casu, quo existeret talis posterior unio ad solam naturam
Realiter traheretur, etiam Patet creatus esset Realiter incarnatus. p^o de Philo. Patenti-
ter etiam, et tota trinitas esset incarnata, quod est admittere. Sed evidens est ill^{ud}
que nota, multum q^{ue} exent^{ur} hi cum unione trinitate, non intellect^{us} ad duas
Realitates, tenentes indivisibiles trinitate, et duabus aequivalenti^{bus} summani-
pote. Minor gr^o 2. talis scilicet ma^g solentium o^{mn} negabat unionem sicut in q^{ue} dicit^r
trinitate. Nam in q^{ue} dicit^r et generalis filij q^{ue} tota trinitas sicut incarnata, vere
carnem assument. Quod quid imm^o que sunt natura, Realiter, et que sunt
divinitate, et Patet, ut esse Deum esse etiam Deum et rationem, inveniunt
ac sequentem excepti on^{is} h^{ic} q^{ue} real^{is} unioⁿis locum dicit^r distinctionem
p^o q^{ue} dicit^r ut est unioⁿis trinitate et non generare. Sed de unitate q^{ue} dicit^r ne-
nisi. Patet Realiter n^{on} illi sequitur carnem assument^{em}. quia propter diem
unionem Realiter nat^{ur} q^{ue} n^{on} Realiter Realiter unionem denominationi, sicut est
unionem imm^o Realiter aut unio, id est, sine modo Realiter distinctio =

Quoniam
denus impugnationem illam, atq^{ue} agitur ad rem q^{ue} dicit^r. Nulla Realitas
imm^o trinitate unionem, nisi etiam sit ratio unionem trandi. Sed illi citati
(Nominales excepti) negant divinitatem esse rationem Realiter, que trandi
unionem hypostaticam, q^{ue} negare debent esse illam imm^o, et que unitatem.

Qua, et Minor si certis. Libro Metaphisicorum 1. In ultimam Societatem 2. substantia immo si operatur nisi ea sit ratio finalis agenda, opera etiam supernaturalia. Nulla unquam unitas est immo receptiva, nisi sit ipsa quod ratio, virtus, aut potentia recipiens, et recipiendi. 2. similiter, etc.

Quoniam enim si nulla res unum, et unum producat, tractatque productionem, quod nihil nisi ratio eam tradendi, id est per notum est. Et ideo sola personae, quae producat, et tunc tractat productionem eternam et ratio finalis eandem tradendi: alioquin dicitur esse ratio finalis transiuntis rationem eternam. 2. similiter sola illud, quod est ratio tradendi unionem tractat illam, nisi vero ipsa divinitas. aliter haec etiam ratio finalis dicitur potest 3. et haec existens creata, quae est ratio finalis tradendi productionem, est etiam quae duntaxat producat, essentia vero, sicut si ratio per se aut primario tradit productionem, causalitatem effectivam; ita recipit si est immo, virtus producta, vel effectus causata. 2. sola ratio tradendi unionem, causalitatem vel finalitatem, unitur, et causat finalitatem =

Quare ergo divinitatem ratione significanda unioni finaliter immo, ut potest minimè eandem, negotiose finaliter humanam Christi naturam sanctificare =

Sectio 3^a

Sententia P^{ri} Vasquez cum eius circa sanctificationem non tantum moralem opinione protegitur.

Et igitur illos superet cogitator, aliorum, namque de sanctificationem moralem declinat P^{ri} Vasq. d. 41, q. 2, quem ex nro sequuntur Amis d. 16, v. 3 a. n. 103, et d. 2, v. 2, dub. 2. Anaya Aug. 30, 12, et 3, et Regra Denali d. 30, 15. Nec si ex libro misti III. Brauco 97, art. 1, dub. 2. haec extra mare navigari, siquidem moralis sanctificationem appellat illam, quatenus ad morem pertinentem, quo reus in re mo dubitavit moralem esse Christi sanctificationem: sicut nec de gratia habituali nra: et quod magis est nec de ignis Dei sanctitate, sicut extra potest =

Multa de huius moralitatis voce tenus diversae explanationes deservimus, immo etiam usque ad praesens,

con
si meam expedire daxe uolo. Dicitur qd a sanctificatione gure, l' omi p'hyice. Et sam
sanctitas e' iunctam sine ulla mediacione subto sancto: et hoc n' sanctifi-
cane sanctitas uelutia Chri Humanitatem. Graa habitualis e' Deum, et
diuinitas ipsum Deum. =

Illud e' un' moraliter tm, et gure unum q' h'et uerba,
ac in sua entitate tale n'; ac in ordine ad p'cedendum a ligum effum ita se h'et,
et ita in p'cedentem determinatione iudicatur ac si p'hyice, et entitatie e'et uni-
tum. Hoc g'ato uotum adiuuim, et peccatum: m'ium durant moraliter uolun-
tati uita. Si etiam culpa originalis penes Adamum p'hyice omi e'at, nobi uoluntati
intra impuatur. Si in Pasquis n' acty Charitatis p'cedit n' sanctificac p'ce-
uatur q' moraliter: atq' o'is actus meritoriu p'hyice antiquu g'ens e' moraliter.
Ruru uoluntas Dei p'hyice nobi e'atua uaxe de uariis n' nobi inueni
inueni dicitur moraliter: siue nimirum peccata redonando: siue graa habi-
tuah dignitatem habore e'atue acceptando: siue illam de uero m'adi p'len-
do: siue tandem addeq' amicum, Alexdem, atq' S'uum n' h'uenendo in ali' uen-
num h'atu. Remum graaam habituaem sine culpa nobia destructione
a Deo: atq' ita p'hyice tam n' p'ueuantem, aut sanctificacem, ad h'cti mo-
raliter sanctificacem, p'abile ex h'ino: peccati a Remissionem a h'cti reuena-
re, id e' negatiue sanctificacem, ne mo uaxe inspicit h'ur. =

Paxi etiam exemplory
sexie in Theologu, et Politicu p' h'et adorationis ac Reuerentie dignitate
Explicari possunt: et quidem sage per ea que ut dicebat Iudiu, non
f'eamu igit. =

Sanctitas igit aliquo gure moraliter sanctificacem, nil aliud e', qm in
sua entitate e' uelut e'paratam a subto q' sanctum appellamus, ita uo
e' h'et effum. S'alem g'at' n' p'cedit n' donum u'p'ra d'atum, et amicitia h'it, a
si ueram habet unionem, ut ut uelut aduonent, et explicant e'empla =

Suggerit aut' b'i-
ca sanctificacem h'at' Chri n' omi p'hyice, nec omi moraliter, si p'actum u'p' q' n': ut uelut
intendebat S'az, siue q' moraliter et q' p'hyice ut loquitur S' Bernad, S'uggerit aut'

nè diuincta, sed realiter unita sunt: verum quoniam n̄ unitas s̄aliter p̄cipiam, et
 abiq̄ d̄istincti uirtuali à deonalitate s̄aliter unita, p̄bet in q̄e effum̄ s̄alem
 sanctificand̄, n̄ ming, ac i q̄e igr̄am, et tunc ulla d̄istinctiōe uniretur: ideo opti-
 mo iure d̄icitur unita moraliter. Idē: realī imēdiatiōe diū n̄a p̄ h̄ice ē s̄um̄
 int̄ica; uirtuali uero, seu s̄ali imēdiatiōe, moraliter diuincta: quod tandem
 admittit Cōnā. de h̄yō. Q̄d. D̄. so. h̄ogellorū q̄o sanctificand̄ q̄antūq̄ h̄yōa nemp̄
 quō ad realē unitōē, q̄y h̄et diuincta; exp̄arim̄ moralī, uirt̄et quod d̄i-
 ōnem s̄alem, quā diuincta n̄ h̄et, s̄d t̄m̄ h̄guualiter =

h̄ic equidem, ni-
 minus sanctificand̄e purē p̄h̄icam, purē moralē, et uirtūē q̄ p̄cipi-
 gem exp̄h̄icand̄. Superē dem, et s̄alem q̄yom, eadē s̄t. sanctificand̄
 m̄itē d̄ diuinctatē p̄b̄e nunc p̄b̄e. Eam ego n̄ p̄b̄o. Verbum diu-
 mon, et s̄ali n̄a h̄i C̄i sanctū ē uōne diuinctatē, quā sola, quā h̄ic
 alij sanctificand̄ nomināb̄, se uōne separātū uirtūe, ac uōne sanc-
 ty ex̄t. Sed negat s̄alim̄ C̄i uōne sanctificand̄, quī, s̄um̄ h̄um̄ realiter
 unitur, uam quō p̄ uōne s̄ū, et s̄aliter sanctificand̄. It̄ ad sanctifican-
 dam humanitatē ita ē diū unita, ac i q̄e p̄cipiam s̄aliter uniretur.
 De ūa, et uōne nemo dubitat p̄b̄e. Min̄im̄ s̄i p̄p̄uades. Per-
 sona uōne sancta honestē operari s̄aliter q̄ ē debet, tam in p̄p̄uā
 identifiātā q̄ n̄a, q̄m in aliēnā, seu app̄uātā et unita; s̄i n̄ sancta
 ex̄t omnib̄ modis, quī igr̄am malā decet. q̄ uōne diuinctatē sancti-
 tati reddat q̄oniam s̄ h̄i n̄ solum in p̄p̄uā q̄identitatē n̄a, s̄d et q̄,
 ut in app̄uātā q̄ unitōē. Sanctificat q̄ uōne quōq̄ unitatē n̄am.
 Off̄. N̄a diū. q̄ reddat uerbum uenerabile, et adorabile in se, reddat et q̄
 dignum uenerationē in s̄um̄, si ungetur s̄aliter. q̄ etiam h̄um̄ reddat
 uerbum sanctū, dignum q̄ amore, et beatitudine in se, reddat igr̄am
 tale, ut s̄um̄ nunciat. =

I. Quā, etiam si om̄n̄ realiter t̄m̄ h̄um̄ unita
 s̄t, p̄bet in ius, et caritatem ipsi h̄um̄, ut Cetero amet et uideat.
 Sed ū, et eaq̄ Cetero amantē, h̄uidentē. Et s̄ali sanctitas. Quod

Quod euidens est, et n̄ remeligiū sanctatū descriptioni huius prae q̄ habitua-
li in nobis, nec n̄ diū nāā in Deo exemplū confirmam. p̄. Probo. Nam. Coni-
tas et excellentia p̄lem̄ substantiali alicuius nāā nāā p̄bet n̄ igitur nāā
ad amandum, uidentem q̄ illud p̄lementum, unagūq̄ n̄. nāā exigit ama-
re, et experiri se, ut p̄letum, ut ea n̄em in toto et ruppōritum suum. Sed diuī
et excellētia bonitatis q̄ p̄igua tibi diuini ac Filiationis, quae p̄lementum ē uidi-
tantiale huius nāā Christi. p̄. Quī p̄bet huius existentiam ad amandum, et uī-
dendum Deum diuinum. p̄. ad amandum Deum. =

Ultimo dignitas pure
moralis, ut aliqua nāā odio n̄ habeatur, letitiam ut ametur, nec n̄, ut adora-
tione et reuerentiā afficiatur, tam in bestialium, q̄m in humanū regē a s̄c̄a
quae realiter subto ligno n̄ ē unita, deuinitur ut exemplū ā. Indiatū con-
tat: caret q̄eriam in dignitate honorū apud statem, in negotiū alicuius Re-
gū d̄nuo electi, Pontifici existerne. p̄. dignitas p̄ animū p̄ h̄yca et partim
moralis ā. Veritate realiter imm̄, et p̄aliter mediate tm̄ unita accipi po-
terit. =

Obj. 1. p̄. Paternus sanctificat etiam p̄ h̄yca et moraliter humanita-
tem Christi: quippe ipse, et tota trinitas diuinitate mediā unitur illi. Respo-
ndentiam, et d̄stantio p̄lationem: diuinitate mediā unitur illi, uni-
one unionis q̄ denominatione appellante ā. diuinitatem, p̄cedo, appellante
ā. Patrem aut Spiritum, utam ut trinitatem, nego: quae etiam q̄dā Patrem
identificatur ā. filio, in p̄p̄tū ualde, ac remote, id est, natura Patris idē-
tificatur =

Respon. Licet Patrem, aut Paternitas realiter p̄ime n̄ uicinetur
hūm̄, magis ungitur, q̄m p̄erita unitio, antiqua gratia, et culpa habitua-
lii nobiscum. Iungitur. n. Patrem saltem remote, secus ac s̄c̄a. Relata. Sed
ditio gratia, et culpa sanctificationem, et inimicitia maculam pure mora-
liter p̄sent. p̄. Sanctificat humanitatem, h̄atiquantulum p̄ h̄yca, maior
q̄ ex p̄ta moraliter, et saltem pure moraliter. Respondenti, q̄dā ā. diuinitas tra-
uorem: magis ungitur, in quous instanti, nego, in hoc instanti, reddi h̄yca,

in genere physico, licet ualde improprio, et remoto modo; in genere moralis nego.
 Igitur nimirum unio aliquando per se ipsam unita fuit; seu uero ^{per} se uero:
 modo a. unio denominatur unita, ubi & reputatur a unitate sui uenit
 one. Res agud me nullum esse exploratum ab uisum, si pure moralis, et
 omnino physica est uita sanctificata. Cuius et unitas in humanitatem Chri
 stian fura uedatur: qm. Quid sumandum e =

Obij. unio et participatio unio
 niam rememorati n sufficit ad sanctificationem infinitam, seu maximam
 eum pure creature qualera nos & n unio. Sed & paximus. Quod ita osten
 di uideatur. Sanctitas e unio et participatio naturae diu: ad unio
 to partim moralis n e max eum participationum, ut pote minor, et mi
 nus immo, qm pure physica: q n e maxima omnium sanctorum. In pri
 mi respondere potest, a sanctitate increata infinite sanctificari hu
 manitatem, max in, et uig hiter a relative, ut ubi unio n ma
 et ppe infinite, atq minus a unio, seu absolute, de quo sup. uignti. De
 quibus n e max, physice uedo; moraliter, seu interpretative nego.
 nam ab effum s a lem digni ficiandi humanitatem, equiualeet phy
 sic, quam itane debet pimus. Quibus rationibus. ^{am} niam n sumantibus;
 sume et sanctificat uerbum. Cui. ueditur se dignius unum in quatuor
 naa: unio hum, tangm eui q lem excell^a, ex uigntiam deum cognos
 cendi et amandi qbet. =

Obij. Hum sancta Angelo unita n sanctificaretur ab illis
 sanctitate. q Hum Chri. Deo q diuina sancta unita, ab illa n sanctificatur.
 Nego nam: tum q sanctitas Angeli n unio uer realiter hum; reus. Cui. hum q
 Angelo n e unio sancto, atq ita eio sanctitas ab naa assumptu n debet natio
 e uenit. Hum q illa Angelica sanctitas n e pfectio e u ali Angeli, qui hum qle
 mentum eio, atq ita n exiueret, ut ab humanitate cognosceretur, et ama
 retur. Tandem nam Angelus n qbet humanam uoluntatem p uenire, reco
 uerbon, atq ita ubi uenit n operari in ea turpiter, ut magis hiter, et m u
 re, sed honeste, reuerenter, et beate. =

Sectio 4^a

Personalitas Verbi diuini, uere sanctificat
humanitatem Christi.

Auxerionem istam, quæ 2^a erat Orig^{en}is opinio, explicare, atq; defendere, leuamini, et distinctionis causâ, in aliam segregamus Origenationem =

Disputatio Tertia

Quomodo à Verbi personalit^{er} sanctificetur humana
Christi natura.

Sectio 1^a A Verbi personalitate, etiam scilicet ut in
cludente perfectiones Dei ab arbitrio Christi sanctificat

Pro ipsius dei et essentialium glorio ueritate notandum qd quædam est personam di-
uinitatis, istamq; auerionem supponere in eo gâdicata Relatiua, et absoluta
aliquam distinctionem, siue ea natura dei, siue uirtualem, siue scilicet ea
ratione Orig^{en}is: si n. ex tract. de trinitate quorundam opinio, seipsum uero t^{er}o.
militarium supponitur ead^{em} trinitatem, aut ead^{em} trinitate appaerentium in
uocatur Relatiua essentialiam diuinam scilicet, ego inuicem genit^{is} trini-
tatis essentialiam includi, certum inuicem Relatiua in magis sanctificari pot^{est}
ut ad essentialiam, qm ab ea se distinet. Et quidem scriptum illum obtri-
uum, quoru nomine appellatum, quos ob Relatiua Relatiua terminatur, et
quo solo una Persona cum g^{en}it^{is} et aliter app^{er}entur, scedendum esse
aliqua ratione saltem nat^{ur}am, sed et fundam^{en}ta à Relatiua distinctionem uideri q
se notum, et eadem Orig^{en}is fortissimum. Cetero q^uo quibus et auerio g^{en}it^{is} =

nam
nam auerionem defendunt Val^{er}ius, Lupo, Bernardus, Bonicus, Eran, uterque
Eusebius, Arnobius, Asterius, Iosephus, Nazarius, et alij. De mente uero P^{ro}uax
P^{ro}uax, et ueritate inuicem ostent, ego. a. n. o. b. Restantibus Nazarius, Bor-
reus, et pauci alij, nec t^{er}o t^{er}o dicitur, atq; o^{mn}is g^{en}it^{is} t^{er}o, cum ueris g^{en}it^{is}
ni Relatiua perfectionem specialem negant =

Celuis q^uo. Personalitas

Relativa quædam est Relativa sanctitas Dei h. e. s. l. e. Dei sanctitas
 esse creditur, ut creditur à Philosophis nra opinionis: q^o etiam ex huma-
 nitati, cui inime unum, sanctitas: q^o deus esse omnimode negant. Si
 autem excimeretur personalitas n^o est sanctitas Dei, q^o q^o dicitur sancti-
 tatis multiplicabile n^o, sicut nec omnipotens, sapientia, et voluntas: l
 q^o n^o est Radix Bonitatis et beatitudinis Dei s^o sola nra dicitur Relationes
 antecedenti. N^o inquam ob ista c^o negatur: q^o nulla est c^o negandi q^o
 personalitatem esse non nra sanctitatem =

Non quidem 2^a cum, nam etiam
 dicitur substantia absolute Dei n^o multiplicatur in Deo q^o dicitur
 Relatione: et in operatione humanitati nra s^o absolute substantia: qua
 cum omnibus habet singulis potest illa igitur. Cum, quædam q^o itaq^o
 rationum, primum dicitur, seu in creatura dicitur, 2^a substantia,
 propria dignitas nra q^o substantia, Radialis Regeneratione q^o peccato,
 1^a oneris & Reclinatione rationis, aut aliqua ex eis, alij ut similibus n^o est
 in Deo, et q^o Deo multiplex, sed una in dicitur absolute nra: atq^o nra a
 sumptibili in istis Relationibus ois, aut aliqua Regenerantur, ut medicineres
 viderant q^o nra nra. q^o idem de sanctitate opinantur, nra s^o illa
 nra q^o nra Reclinatione nra, et peccato Regenerant, quam inter nra
 numeratas videmus. Non etiam 2^a nam, ut optime dicitur nra, personalitas
 q^o Dei operatione n^o est. Bonitatis esse, et Radix, ut potest que dicitur
 nitatem et ois absolute q^o nra substantia, in Deo, ut s^o, nra
 in eis h^o n° 2^a nra, et c^o Bonitatem potestari, nra q^o nra, atq^o
 beatitudinis bona peccant. Quibus propria aduersione, uti potestari =

Pr. 1° Bonum

nra nra in unum q^o nra substantia, per quam nra dicitur participatur, et Reliqua eis
 q^o nra bona scilicet, regit ut tale n^o est substantia sanctitas, ut in nra creatura, et in
 Deo nra habitudo, et dicitur exempli tota parat, s^o personalitas Verbi
 q^o substantia accepta est nra substantia, q^o nra, ut ab h^o nra dicitur, et eius bona gar-
 tianantur: ois n^o credent q^o nra, et substantia nra unum, quæ s^o nra

Dei et diuinitati coniungitur esse Personalitatem. Ergo Personalitas significat esse
 & sanctitas humani.

Pr^o. Quia ut dicitur Sanctus est n. ut dicitur Deus natus, locu-
 tim agitur, carere mundi & hoc per unum doctrinam. Sed dicitur in ratione huius stati-
 utur ad hanc Personalitatem Sanctam acceptam, hanc est sola dicitur substan-
 tiale complementum, et Personalitas. 1° Quia ut dicitur sanctus est Verbi Per-
 sonaliter factiter etiam prout et nude acceptam. Hic dicitur Dei natus sub
 & humani natus sancti dicitur natus natus Dei, hanc n. ut dicitur ac dicitur natus. Sed
 dicitur natus Dei est facti sanctitas, totum dicitur n. ut dicitur ab hereditate
 Paternam ut dicitur Pauli ab Rom. 8. n. a. filij, et heredes: ubi motu a. in san-
 ctum uera est. 2° Quia Dei natus & diuina natus natus sanctum. Videamus
 que Aug. 1. 2. ubi dicitur b. nonant.

Sec^{to} 1^a

Argumenta contraria soluuntur.

1^m. Omnis sanctitas est natus dicitur natus dicitur participatio. Sed Personalitas Verbi
 nec est factiter natus dicitur, nec huius participatio, et gratia habituali, aut alia con-
 ditio creata. 2° Personalitas Verbi n. est sanctitas etiam in humani. Neque hanc
 rem Lona, Baius, Ponce, et alij excipiant, n. omnem sanctitatem a Deitate
 distinctam, esse ignis natus dicitur participationem; sed illam conuincat, que
 creata est. Facilius in & theologorum omnium seruu scedo hanc: et nego hanc.
 quod 2^{am} partem. Personalitas n. est participatio natus dicitur, n. solum quod
 illi identitatem realem adiungitur; sed quod diuinum & dicitur, quod
 tualiter ab ipsa natus est, natus est imitatur in ratione dignificandi huma-
 nitatem, postulandi que honestatem, puritatem, caritatem, et beatitudi-
 dinem, sicut in nobis gratia habituali, ut natus uidimus quod bonitas.

1^m, 2°, 3° ce-

sentia instaurant. Gratia habituali definitur esse natus dicitur participatio.
 Atque si Personalitas dicitur esset sanctitas, etiam definitur potuisset, Persona-
 litati dicitur participatio. 2° Personalitas dicitur n. est sanctitas. Neque hanc
 tum quod Personalitatem esse ratione Dei sanctitatem. Quibus dicitur quod

^m
 S. Omnia sanctitate participata. Et in actu d. uita. supra ali-
 riu etiam imp participata. Sed Personalitate non est uita humanitatis,
 n. enim e operari uitaliter, seu operatione nascente, et recepta ab igit. Per-
 sonalitate. g. Aut nego. Naturam, quam nullam ratione firmam per
 aduersarios uidi: impugnant q. illam quibus cuncta nra argum, que
 si a receptibus uita nullo p. alio dependens. Regue in habituali graa alia
 uiuendi. Ita nra e, qm. si erigat nra ubi unita habitu et operatione uita-
 les supernaturales. Ita aliter. Naturam, non est uita proce. concedo, pro
 anima quam uoluit fieri quum uitale, nego. Alij etiam dicunt non
 esse uita quum de uitale g. uita, seu moraliter, nra etiam gratiam
 ei fortan etiam attributionem. generalis sanctitatis in Deo, aut alias quosque
 perfectiones. tandem nota argumento illo omnem in uerger humani-
 tatis sanctitatem in uerger.

Settio

Postremum Argumentum

Ubi An Filius sanctificaret quamuis
 non esset perfectio.

Postremum: Relatio in conceptum formalem suum non est aliqua per-
 fectio, etiam relativa; sed conceptus qui non est perfectio, negare e aliu-
 ius sanctitatis. Relatio filij n. e. humanitatis sanctitatis. Hoc argumen-
 ty impugnantur q. quoniam peccat. modo. n. de Relatione p. f. latione
 disputandum non est, sed illa p. q. u. estione p. u. n. r. s. u. p. o. n. e. n. d. a,
 ut
 supponi solet. Unde. Naturam apud me, et omnes fere uita. n. e. s. t. e.
 schola theologos falsu communi calculo censetur, quam si
 ueretur: quam si d. p. r. e. s. i. o. n. e. i. n. i. t. i. b. l. e. u. i. t. e. i. n. n. t. i. m. e. r. e. m. g. r. a. u. i. b. l. e. s. q. u. i. b. u. s. a. m. e. n. t. i.
 firmam.

Hec est uita. d. e. m. s. o. r. o. p. o. n. i. t. i. b. e. t. a. u. e. c. h. i. r. e. l. a. t. i. o. n. e. m. u. t. t. a. l. e. m. a. r. g. u. e.
 ut b. t. e. l. o. q. u. e. n. t. u. r. i. n. r. e. g. u. m. a. d. n. e. e. a. l. i. q. u. a. m. p. e. f. f. e. c. t. i. o. n. e. m. A. l. i. q. u. i. s. o. l. e. m. n. e.
 e. p. f. e. c. t. i. o. n. e. r. e. l. a. t. i. o. n. e. i. n. r. e. g. u. m. i. n. r. e. d. e. r. e. i. b. e. t. q. u. a. r. e. n. t. u. i. t. i. l. l. e. n. i. n. e. u. e. n. t. i. a.
 g. u. i. t. a. s. t. a. t. i. o. n. e. i. n. r. e. g. u. m. r. e. l. a. t. i. o. n. e. i. n. r. e. g. u. m. n. e. g. u. m. n. e. g. u. m. n. e. g. u. m. p. r. o.

naturam; hęc n. ut talis n̄ referat unum ad aliud, sed intus in nāa vāhi
 tū, et plementum. hęc p̄sonalitatē p̄cipuam. Sicut, et ut vāualiter, vel
 vāone nāa distinguuntur à nāa, ē in eadem nāa: tum q̄ p̄cipuam vāa intus
 nāam: non et p̄positum, q̄ ea ē vāo s̄c̄i, quā ip̄a exiit in nāa d̄ivina
 p̄sentiam (sicut in humanā p̄ unum) quādo quidem nāa intelligitur
 p̄cipuā ante identitatē p̄sonalitatis s̄c̄i, quo d̄ hūc p̄sonalitatē requirunt
 ē unū, et vna d̄ s̄c̄i s̄i d̄ivinitate, videlicet, tanquam ut d̄ d̄vatio il
 lū m̄tionē =

Quoniam hūc s̄c̄i n̄ p̄cipuam d̄ p̄cipuam s̄c̄i s̄i vāonem
 Relatiōis, sicut n̄ p̄cipuam distinguuntur, s̄ p̄cipuam à totā s̄c̄i s̄i; et t̄m s̄c̄i con
 ceptionē p̄sonalitatis: q̄m̄ abūta, ut talis s̄c̄i ac sanctificati, n̄ ut p̄cipuam
 poterit =

Quoniam examinemus etiam, An quantum d̄ d̄i d̄ivini p̄cipuam, nec ut
 Relatiōis, nec ut p̄sonalitatē s̄ in se aliqua p̄cipuam s̄c̄i s̄i s̄c̄i s̄i in hu
 manitatē ē p̄cipuam? hūc, aliquos s̄c̄i s̄i s̄c̄i s̄i s̄c̄i s̄i, quem mini
 me vāi, p̄cipuam: atq̄ p̄cipuam quantum s̄c̄i s̄i in negandā Relatiōis p̄cipuam
 sentiunt; tantūdem in cadendā ut humanitatē sanctificati d̄ i
 sentiunt, d̄vinitatē etiam Relatiōis s̄c̄i s̄i s̄c̄i s̄i s̄c̄i s̄i s̄c̄i s̄i s̄c̄i s̄i
 sanctitatē n̄ p̄cipuam, atq̄ in d̄vinitatē d̄vinitatē. Sanctificati
 Relatiōis ē p̄cipuam p̄cipuam ē humanitatē sanctitatē est
 eundem ē p̄cipuam s̄c̄i s̄i p̄cipuam ē p̄cipuam. Dem t̄m ego s̄c̄i d̄vinitatē
 p̄cipuam =

Quoniam d̄vinitatē Relatiōis n̄ p̄cipuam d̄vinitatē, ad hūc t̄m
 poterit humanitatē sanctificati. Suffragabuntur nobis vīne d̄vinitatē
 quod quod ex ultimā d̄vinitatē eventiam, ut p̄cipuam originem, et s̄c̄i s̄i
 ad hūc t̄m d̄vinitatē n̄ p̄cipuam Relatiōis p̄cipuam: et quod dem rat
 ionem quod p̄cipuam vāonem, m̄tum ē quantum d̄vinitatē
 illa t̄m p̄cipuam. Quippe si Relatiōis p̄cipuam n̄ in se, aut etiam Relatiōis d̄vinitatē,
 hūc n̄ d̄vinitatē, ut videlicet: oem quod Relatiōis p̄cipuam d̄vinitatē
 n̄ p̄cipuam, et ideo incapax ut ulterius magis p̄cipuam: quā

ratione, quo iure sum finita, et impleta ab illa personalitate, aut rela-
 tione existit. Illustrari non potest, magis per relatione decorari. 2°
 ob eandem rationem eadem etiam sum sanctificari a personalitate uale-
 bit. Reperitur dicta sub. 1. in 2. parte.

Figura. Licet personalitas sit
 perfectio iure, non est sanctitas iure, nisi. s. sanctitas diuinitatis. Sed esse
 diuinitatis sanctitatem est esse diuinitatis perfectionem. Coniunctio sit per
 fectio diuinitatis, nequit esse sum sanctitas. Quia et Minor euid. con-
 tant. Si uideretur illa personalitas nequit esse sanctitas iure, nisi quatenus
 est essentia, et in honestati, ac beatitudine. Sed honestas et beatitudo
 est ipsa natura diuina, que scilicet pro se, et pro personis uidet, et amat.
 3° Personalitas non est sanctitas iure, nisi sanctitas sit etiam diuina
 natura =

Hinc ratio difficili argumento responderi potest, negat a
 Maiori deinde distinguendo Minorem probatione. ubi, est ipsa na-
 tura diuina tantum, ne pro, natura diuina, totam habet ut iniqua tantum personalitas
 uero. Semper si aliqui Theologi in tract. de Trinitate exaltantur. Pars ter-
 tium. Cap. 9. esse intelligentem, et amantem, etiam quatenus distinctum
 a Filio, quia non in quantum loquuntur, sed iure et Patris, ac Filii, quatenus
 in quantum spirat, et amat, sicut a. ut distinctio. 2° loquuntur, ut distinctio;
 id loqui sicut est intelligere, atque etiam inclinat amare, quatenus uerba
 ab audiente, alioquin natura creati duplici personalitate, substituere. potest
 se loqui et audire. 3° Intellegit, et amat, ut distinctio. Quapropter iam
 personalitas sui sanctitas esse uideretur, quatenus diuinitatis, sanctificari
 non sit =

Sed quia doctrina diuinitatis implicitam non excedit, et responderi
 potest negatam Maiorem primi, et proximi, distinguendo probatione. Minorem
 personalitatis nequit esse sanctitas iure, moralis, uero: pro qua, ne pro. ag-
 gellant in Deo et sanctitatem moralem essentiam bonitatis mora-
 lis, honestatis, et formati alio uoluntatis ratione, atque inde etiam

beatitudinis: & a. bonitas moralis, seu *habitus*, seu eminenter accepta
 nequeat regeri nisi in actu voluntatis, solum voluntatis esse habere
 sanctitatem moralem, id est *potam* legitimi potam, que actu *efformes*
 rationi exerceat, et *difformes* *regiat*. Sanctitatem vero *personalem* vocant in
 Deo bonitatem et *perfectiorem* illam, que ratione sui, et *libera* est ab omni
 macula, et *signa*, que tantum amorem *verum* divinum: *perfectissimam*
 per se unum, *divinam* personam *venit*: una *quod* n. est *infi-*
 nita. *Actum* personalis, que est sui *sanctitas* *personae* *per se* *in* *potere*
voluntatis et intellectus *capax* honestati *capax*, erit etiam *sanctitas*
moralis:

Libera *habitus* *probabilis* respondeo. *Respondeo* *am* *liberum* *duplex* *est*:
personalis *nequit* esse *sanctitas* *in* *se*, *in* *actu* *2°* *sive* *actu* *sanctificans*
se, *modo*: *in* *actu* *1°* *in* *potere* *sanctificare* *aliquid* *nego*. *Quis* *etiam*
Actorem *signis* *naad* *divine*, *in* *actu* *2°* *modo*: *in* *actu* *divinaxat*
1° *nego*: *et* *tandem* *nam*. *Quippe* *in* *se* *personalitas* *potest* *esse* *sanctitas* *id est*
perfectus *poterit* *naam* *sibi* *unam* *sanctificare*, *quoniam* *idem* *sanctitas*,
id est *id est* *id est* *sanctam* *antece*, *neque* *se* *ipsam* *in* *potere* *incapax*
illius *est* *habitus* *minime* *sanctificare* *valeat* *ut* *de* *substantia*
absoluta, *et* *alij* *negotio* *et* *1°* *2°* *3°* *4°* *5°* *6°* *7°* *8°* *9°* *10°* *11°* *12°* *13°* *14°* *15°* *16°* *17°* *18°* *19°* *20°* *21°* *22°* *23°* *24°* *25°* *26°* *27°* *28°* *29°* *30°* *31°* *32°* *33°* *34°* *35°* *36°* *37°* *38°* *39°* *40°* *41°* *42°* *43°* *44°* *45°* *46°* *47°* *48°* *49°* *50°* *51°* *52°* *53°* *54°* *55°* *56°* *57°* *58°* *59°* *60°* *61°* *62°* *63°* *64°* *65°* *66°* *67°* *68°* *69°* *70°* *71°* *72°* *73°* *74°* *75°* *76°* *77°* *78°* *79°* *80°* *81°* *82°* *83°* *84°* *85°* *86°* *87°* *88°* *89°* *90°* *91°* *92°* *93°* *94°* *95°* *96°* *97°* *98°* *99°* *100°* *101°* *102°* *103°* *104°* *105°* *106°* *107°* *108°* *109°* *110°* *111°* *112°* *113°* *114°* *115°* *116°* *117°* *118°* *119°* *120°* *121°* *122°* *123°* *124°* *125°* *126°* *127°* *128°* *129°* *130°* *131°* *132°* *133°* *134°* *135°* *136°* *137°* *138°* *139°* *140°* *141°* *142°* *143°* *144°* *145°* *146°* *147°* *148°* *149°* *150°* *151°* *152°* *153°* *154°* *155°* *156°* *157°* *158°* *159°* *160°* *161°* *162°* *163°* *164°* *165°* *166°* *167°* *168°* *169°* *170°* *171°* *172°* *173°* *174°* *175°* *176°* *177°* *178°* *179°* *180°* *181°* *182°* *183°* *184°* *185°* *186°* *187°* *188°* *189°* *190°* *191°* *192°* *193°* *194°* *195°* *196°* *197°* *198°* *199°* *200°*

Avvertioz

et *in* *quidam* *a* *ratione* *habitus* *perfectio* *apud* *divinam* *personalitatem*
ante *unionem* *extrinsecam*; *poterit* *in* *eadem* *personalitatem* *humanam* *Christi*
nam *sanctificare*. *Et* *descendendo* *ab* *est* *personalitatem* *divine* *perfecte*, *cathe-*
licis *in* *negari* *in* *potere*, *Verbi* *personalitatem* *est* *naad* *Christi* *creata* *substantiale*
elementum. *Id est* *elementum* *naad* *creata*, *est* *perfecte* *nam* *creata* *et*
in *in* *perfectam* *perfectam*, *et* *in* *perfectam* *numare*, *integrare*, *ac* *perfecte*. *Et* *descenden-*
do *et* *ab* *personalitatem* *divine* *perfecte*, *in* *potere* *non* *humanam* *Christi* *nam* *illa* *perfecte*
est. *Et* *quod* *in* *perfecte* *et* *Verbi*, *et* *quod* *in* *perfecte* *est* *nam* *divinam* *et*
est *alia* *bona* *in* *perfecte* *redunat*, *et* *descendendo* *est* *perfecte*, *quod* *in* *personalitatem*
perfecte. *Et* *quod* *ad* *huc* *humanitatem* *sanctificare*. =

similitudinem Relationis dicit ab extra scijere diuinas Relationes et intra
sine effect.

Art. 3. h. negatur Personalitati Deo, quia cui effectus, illa mini-
me potest humana, Cui nam sanctificare. Nam qui negat affectionem Per-
sonalitati, negat et illi, et debuit rationem, et entitatem sine qua nihil amabile
nisi adimabile, nisi istius bonitatem e: negat ergo acritatem gratia, efficiendi ali-
ud ipsum substantia uero personam, negat in uis Personalitatem esse in donis, et la-
dicem supernaturalem: nec in uis uisum et humi Filium Dei naturalem. Hic negare co-
gitatur officium gratia, sanctificandi. Hic, si oia, et alia similia, licet ut cunctis
indiderat gratia, nulla ea, quia effectus mentione facta, sine effect in, et entitate
sua uisum non ualent.

Qui aduerso diligenter obseruanda, et suppositio, et suppositio, et
sicut et negatur distinctionem, ut multa questione de dyptorei dymerica ex-
peditis soluantur, quali apud me e illa, que hodie in schoolis ueratur, An si gra-
tia non cadatur a Filio, distingueretur ab illo? Affirmantibus, scilicet, et ab his negantibus:
uicibus sane recte, et primi in seruicio, et secundi negatur (ut olim in uis uis, et
et Lannos apud Florentiam) loquantur.

Oij. 3. auct. 3. Negatur effectus denominationi-
bus in generibus dicit libertatem et naturi: dicit omnipotens: ad hoc affirmata ea denomi-
nationes e creaturaru, effectus, moti, quo in 2. Responione ad pcedens argumentu
diximus, per negatur effectus denominationibus, et Relationibus diuinaru, personaru affi-
mani potest eas capaces esse humanitatem, efficiendi. Propter istam et retroque ar-
gumentu. Negatur illi denominationibus effectus, nemo illi, uisum e gra, aut ra-
tiones, quibus extrahes efficiendi uisum, lex, et uisum, et tamen maxis rationes, gra, et
efficiendi cas e ignis uoluntatem et omnipotem Dei, et uisum, et humanitatem. Negatur
semel diuini Relationibus effectus, nulla illaru, et a gra, et uisum, et humanitatem
Cui efficiendi, et gra, et uisum, et efficiens dicenda eue, sola natura, substantia, et absoluta
Dei.

Sectio 4. An si humanitas non est infinite
sancta, eius opera euent infiniti ualoris.

affirmant sup. De b. l. Capua et adu. et alij qui sequuntur hui. Deo, 13 et
Alcira De 9. 13: in id q̄ inclinare uidentur uel q̄ vult. Fundamentu. e. 13. Per
sona mereri e infirmitate sancta et digna opera etiam in infirmitate ualori, ut testatur
et celebrissima Theophrasti de diuina. Ad Chru. e Persona mereri, et infirmitate sancta
ita talis q̄ exet, quantum ad infirmitate sanctitate dum n̄ illud ualoretur: uel na
Deo exet, et illud. Deo naali: tum q̄ illud sanctitas, ut pote euma, et antea id,
ad humanitati sanctificatione n̄ gendet, Deo q̄ opera Chru. fient ualori
infirmitate. et. q̄ a sup. hui. aliqua angelo sancto unita p̄ ueretur opera
tionei uenerabili uel et maiori dignitate, qm̄ ū in supposito n̄ sancto
sub ueretur. Ad sancta n̄ exet, ut uidiu. in fine Deo q̄ et hui. unita Deo in
firmitate sancto, et =

Negant Deo, Deo q̄. Bernal. d. 29. 13 et sequentes n̄
Deo. Quasi meritorij infirmitate deuiatur a Persona infirmitate in opera hu
manitati, que e illoru. p̄ ueretur, quatenus ea fecti Persona fecti humanitatem
Deo infirmitate gratiam, p̄ ueretur et infirmitate placens. q̄. Deo Deo, q̄ abur
dum. In infirmitate ab illud ualorem in infirmitate ueretur infirmitate dignitas
et sanctitas supposito diuini, ueretur et casu, quo q̄ possib̄le, in infirmitate
hui. Chru. et peccato infirmitate, Deo q̄ inimica =

Auere. Qui igitur dum dicit infirmitate
te sancta nec ueretur, nec explicari potet infirmitate ualori operum Chru. ita
Deo ū, saltem quoad q̄ partem de ueretur et, et in ueretur, ad supposito ne
negatiua: not. q̄ ueretur et q̄ ueretur. Ceterum om̄n̄to n̄. Relata q̄ ueretur, ut
patum efficaci: in argum̄to. n̄. aueretur q̄ ueretur: et in q̄ ueretur ne nullum
e ad ueretur ab ip̄a q̄ ueretur ab ueretur. In tale ū, potet in q̄ ueretur
mentum illud, peccatum et in infirmitate ueretur ne aliqua, aut q̄ ueretur
bituda: ueretur, quo deficiente ueretur, deficiente et diu. potet infirmitate
to ualori =

Probo aueretur. Deum operari ut Deum, nil mereri potet. q̄
meretur humanitati infirmitate, quatenus operatur, ut h̄. q̄ ueretur q̄ ueretur in
firmitate operatur. Ad operari, ut Deum, dignitate infirmitate e ut Deum habere

infinia dignitatem & quia et p. qua operetur o. ut. n. i. n. m. humanitatem ee
 debet infinite digni. In nullo m. recipere potuimus. Sedum dignitate. Operab
 m. q. m. n. i. n. u. a. p. o. y. c. e. v. e. u. m. m. o. r. a. l. i. t. e. r. e. t. m. e. d. i. a. s. u. m. p. t. i. l. l. a. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e.
 re. qu. i. n. u. l. t. a. c. u. i. p. o. y. c. e. e. t. i. n. i. m. e. n. i. n. g. i. t. u. r. t. a. n. q. u. a. m. n. a. a. d. l. a. i. l. i. t. e. r. e. t. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. m.
 p. u. i. d. i. g. n. i. f. i. c. e. t. n. i. n. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. e. m. a. g. i. s. c. a. p. a. d. d. i. g. n. i. f. i. c. a. t. i. o. n. i. s. F. e. r. i. o. n. e. s. q. u. i. n.
 i. p. s. a. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. o. n. e. n. i. s. q. u. i. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. p. p. o. s. i. t. i. d. i. u. i. n. i. t. a. a. s. u. p. p. o. s. i. t. i.
 d. i. u. i. n. i. n. e. n. i. s. q. u. a. t. e. n. s. e. s. u. m. a. n. i. t. a. t. i. s. q. u. e. e. s. u. p. p. o. s. i. t. i. d. i. u. i. n. i. t. a. t. i. s. D. i. g. n. i. t. a. t. e.
 t. a. v. a. l. o. r. u. m. m. e. n. t. o. r. i. u. m. s. u. m. i. t. u. r. a. b. i. n. f. i. n. i. t. a. v. i. o. l. e. n. t. i. a. q. u. e. i. n. f. e. x. u. s. n. a. a. s. p. a. r. i. e. n. t. i.
 e. n. t. i. e. t. y. i. n. f. i. n. i. t. a. m. i. n. p. a. t. i. e. n. d. i. d. i. g. n. i. t. a. t. e. m. i. n. f. i. n. i. t. e. v. e. i. t. e. n. t. i. a. s. o. m. m. e. m. a. l. u. m.
 e. t. i. n. o. m. o. d. u. m. u. t. Q. u. e. s. t. i. o. n. e. d. e. i. n. c. a. n. t. i. s. e. i. x. a. m. s. q. u. i. n. i. s. d. i. g. n. i. t. a. t. e. s. u. m. i. n. f. i. n. i. t. e.
 s. a. n. c. t. a. e. t. d. i. g. n. a. n. e. q. u. i. t. e. o. s. g. l. i. c. i. a. i. i. n. f. i. n. i. t. a. t. o. v. a. l. o. r. u. m. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. m.

ad argumentu

L. d. d. u. g. i. o. M. a. i. o. r. e. i. g. n. a. t. e. t. a. b. i. s. c. e. d. o. i. n. s. u. p. p. o. s. i. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. u. p. p. o. s. i. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s.
 N. u. n. q. u. a. m. n. o. n. e. r. o. n. a. e. a. u. t. i. n. t. e. l. l. i. g. i. t. u. r. i. n. f. i. n. i. t. e. s. a. n. c. t. a. q. u. i. n. e. t. v. a. l. o. r. u. m. e. t. i. n. t. e. l. l. i. g. i. t. u. r. i. p. s. a.
 n. a. a. o. p. e. r. a. n. s. i. g. n. i. t. a. t. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. s. a. b. i. s. s. a. b. n. e. m. d. i. g. n. i. t. a. t. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. a. u. t. p. o. l. i. t. i. c. e. t. r. a. n. s. i. t. e. t. s. e.
 o. l. o. p. i. e. n. e. g. o. Q. u. i. d. i. o. M. a. i. o. r. e. s. a. n. c. t. a. n. e. e. r. e. t. n. e. c. u. e. l. a. t. i. c. i. u. i. l. i. t. e. r. n. o. b. i. l. i. t. a. t. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. a. u. t. s. a. b. i. s.
 R. e. p. u. b. l. i. c. i. i. g. n. i. t. a. t. e. R. e. p. u. b. l. i. c. i. i. g. n. i. t. a. t. e. n. e. g. o. c. i. u. i. l. i. t. e. r. n. o. b. i. l. i. t. a. t. e. s. c. e. d. o. l. i. n. e. g. o.
 d. i. a. m. R. e. p. u. b. l. i. c. i. a. n. o. n. a. r. g. u. m. e. n. t. u. m. v. e. r. o. q. u. e. r. i. t. u. r. n. i. s. i. n. s. u. m. i. l. l. a. i. n. a. n. g. e. l. o. s. a. n. c. t. a. e. x. t. r. a. s. a.
 n. o. r. a. t. i. o. n. e. s. p. a. r. t. e. m. u. n. i. o. n. a. m. n. e. g. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. i. m. i. l. i. t. e. r. p. o. d. e. C. h. r. i. s. t. i. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e.
 v. e. n. i. e. n. d. u. m. R. e. i. t. a. q. u. e. s. u. m. i. l. l. a. a. b. a. n. g. e. l. i. s. s. a. n. c. t. i. t. a. t. e. n. i. d. i. g. n. i. f. i. c. a. t. u. r. m. u. l. t. i. p. l. e. a.
 a. u. t. i. g. n. a. t. a. e. t. d. e. 2. 3. 5. u. t. e. t.

Obijciunt. Opera Chri bene infinita omnino sunt et unum
 valorem mentionem. P. dignitas et sanctitas sum. Q. u. i. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. n. e. e. d. i. u. i. n. a.
 q. u. i. d. i. g. n. i. t. a. t. e. t. v. a. l. o. r. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. n. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. i. n. t. e. d. i. u. i. n. i. t. a. t. e. m. n. e. g. o.
 v. a. n. i. q. u. i. n. e. i. n. f. i. n. i. t. u. m. i. n. p. o. t. e. d. i. u. r. t. a. t. a. s. a. n. c. t. i. t. a. t. e. p. a. r. t. i. c. i. p. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e.
 u. n. o. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e.
 o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s.
 e. x. c. e. d. e. n. t. u. r. e. t. y. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s.

Obijciunt. ne quibus Filiatio diuina humanitatem confecta quatuor in se non confecta. Et
 valorem in sup. et p. a. n. i. t. a. t. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. s. a. n. c. t. i. t. a. t. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s. e. t. e. i. u. s. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. u. m. p. t. i. l. l. a. t. a. s.

tangm. Dei amore, amoris honestate, et iuuio nri beatitudine mutuo in eaq. sancti-
tate Dei uideram, et appellam. Cuiusmodi unu qd diuini attributū in nra specie
sanctitas tam Dei qm dnm uocari poterit. =

Personalitates. a. sanctitates Dei Relati-
uē appellentur. na quauis a rōne d. rōnis dēficiōne rōnē potē beatitudi-
nem, et amorem diuini. at leuigunt potēte rōiam inuicē, et noui qd lauen-
tē amorem sui, ut aliqui opinantur, leuigunt, ut rōnes d. honestate, deceto-
ry, instar gradū habitudis in animā Dei: l. saltem si ob uia, bonitate, p̄hycam
dignē infinito Dei amore, atq. eiq. unagūq. relationū realiter, et p̄prie d. ho-
nesta, beatē sapientē et amantē ut p̄prie leg. atq. ita b̄y sanctitate, diuina, et oēm
honestatem que capiūt, tam sanctitas ē p̄prie, et d. d. lter, ut in similit. d. i. g. u. s.
dicēbam =

2. An Personalitas, et diu. equaliter, l. ināq. sanctificat humanitā. Cui?
Rōnē d. b. d. i. d. d. q. personalitas in mediatiōne unionis superat diuinitate, superat
uonē p̄prie d. diuinitate. C. i. d. i. i. m. p̄fectio frāter, qm Relatiō d. n. nulli
negant, magis sanctificat d. i. d. n. magis sanctificat d. e. b. y. qm Personalitā. d.
p̄ d. e. b. y. magis d. diuinitate, qm p̄ uia Personalitatem d. e. u. i. m. d. i. g. n. i. f. i. c. a. n. t. i.
opera nra d. a. u. m. p. t. a. qm nra a. u. m. p. t. a. i. s. s. e. b. e. b. y. a. b. i. e. h. e. i. p̄prie, ut ubiq. u.
honeste, et n. u. i. q. u. e. r. o. p. e. r. e. t. u. r. t. a. n. g. m. d. p̄prie u. a. et r. u. m. a. p̄fectio n. i. p̄ d. i. u. i. n. i.
d. e. i. p̄prie sanctificatōe s. e. i. m. n. a. q. u. e. i. n. i. p. i. o. e. t. i. n. q. u. a. i. g. u. r. o. p. e. r. a. t. d. p̄prie m. a. t. e.
l. d. i. u. i. n. i. t. e. n. s. s. u. t. a. m. q. d. i. n. d. i. s. t. i. n. c. i. b. i. l. e. m. e. a. s. t. i. m. a. n. s. e. =

3. An Reliquæ diu. Relationes
sanctificant aliquo pacto hūm. Cui? De p̄prie albiā quō d. t. realiter identi-
ficata p̄prie Relatione realiter unit hūm. d. e. b. e. b. y. e. q. sanctificatōe p̄prie p̄hyc, et p̄prie
tām monitō, rōne que b. d. i. t. i. g. i. g. u. r. a. s. t. i. d. i. s. t. i. c. u. l. t. a. a. e. d. e. P. a. t. e. r. n. i. e. t. p̄prie
tāone p̄prie u. a. De p̄prie p̄hyc n. e. e. sanctificatōe, nec qm p̄hyc ut certū ē realiter
t. h. u. m. i. t. a. t. e. h. u. m. i. t. a. t. e. s. i. m. o. r. a. l. i. t. e. r. p̄prie u. a. b. i. l. i. t. a. t. e. h. u. m. a. n. i. t. a. t. e. m. s. a. n. c. t. i. f. i. c. a. n. t. i.
=

4. Nam p̄prie d. diuini d. ab i. o. g. Relationes sanctificatōe diu. ut ita d. d. sancti-
ficatōe rōne u. a. i. o. g. honestate in hūm. n. o. i. u. n. i. t. a. t. e. r. e. u. e. n. i. a. t. e. t. a. n. t. e. h. u. m. a. n. i. t. a. t. e. s. a. n. c. t. i. f. i. c. a. n. t. i.

re. ¹ Habitudo diuinae personae mutuo se per se in uisione, ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ¹³¹¹ ¹³¹² ¹³¹³ ¹³¹⁴ ¹³¹⁵ ¹³¹⁶ ¹³¹⁷ ¹³¹⁸ ¹³¹⁹ ¹³²⁰ ¹³²¹ ¹³²² ¹³²³ ¹³²⁴ ¹³²⁵ ¹³²⁶ ¹³²⁷ ¹³²⁸ ¹³²⁹ ¹³³⁰ ¹³³¹ ¹³³² ¹³³³ ¹³³⁴ ¹³³⁵ ¹³³⁶ ¹³³⁷ ¹³³⁸ ¹³³⁹ ¹³⁴⁰ ¹³⁴¹ ¹³⁴² ¹³⁴³ ¹³⁴⁴ <

Divinam et naturam significamus, et in Personalitate claudimus iam in loqui-
mur de Christo, ut homo, et de Christo ut Deo. Idem, si Christus homo, ut homo idem, ut
coalescens ex homine et Personalitate hominis accepta est sub aliquo sensu
Sicut Dei naturam, sancto quoque, procedendo ad Divinitatem. =

Posteriori autem,
qui sensum Reduplicativum negabant; et tantum credunt hominem
illum esse Filium Dei naturalem, significativum, sive per communicati-
onem idiomatum, ut explicat Lora, et in Rejice Hugo, sive per mixturam,
quatenus Humanitas non tollit a Verbo, et supposito illo est filium naturalem.
sive negativum in quantum, nec Humanitas Christi, negat Christum Reduplica-
tivum, ut si, est filium Dei adoptivum: neque non est extraneum aut Divi-
na non in natura Deo. Posteriori inquam (atque etiam prioribus) utendi
in quibus ad radendam Personalitatem actuam in Humanitatem
sanctificationem alij argumenta, que nos independentes a nomine
Scriptionis naturalis, et inderimus. =

Deinde, quidquid sit designatione Dei
naturalis, in quo de nomine sicut unum convenitur, advenit omnes ita
distinguit. Christus, ut homo Reduplicativum acceptus, est Persona substan-
tialiter supernaturalis, obitus nimirum Unitate Humanam naturam ex
Personalitate supernaturali, que sane Personalitas est in ratione natu-
ræ divine, et ratione sui, propter se enim et ex se distinguitur a Paterni-
tate et generatione consubstantialis. Sed si Persona ut talis, sive substantialiter sup-
naturalis, est sancta, ut pote ex se operari operari Personam supernaturali:
Sicut in se primam et substantialem accidentium supernaturalium
radicem. Sed Christus, ut si Reduplicativum substantialiter est sanctus per sua
Personalitatem Patrem, et sive usurgatam. =

Præterea, quantum Christus
in quantum, si Reduplicativum, non sit Filius Dei naturalis, vel si est in
ratione divinitatis: at alia Scriptione media inter adoptivam, et
naturalem, sive in nominatam, sive Personalitatem propriam, sive

sue & Quia analogie natalem appelles: Christus, inquam, filius est Dei.
 Nam quantum eiusdem naturae non sit & C. et in unum a viuentis, prin-
 cipio nullo (non enim ex zona extranea univulsi Pontaxat & Saxitari ad-
 sumpta in Num, seu in bona Paterna) in longe maiorem simi-
 litudinem quam filius adoptivus utpote substantiale; licet minor,
 quam naturae, nempe non eiusdem naturae specificae =

Et eodem quidquid de nep-
 tu filij sit Christus reduplicatus, ut & filius Dei; igitur non sum, ut vult
 & hinc divina Personalitatem bonae personae debentur, et
 dantur, ut regem & bavi. H. dres. a. sanctus est =

Disputatio Quarta

An Unio hypostatica sit formalis sanctitas Humanitatis Christi.

Sectio 1. Sententia negativa praefertur.

Quare quaestionem istam Orig^o 22, 23. et Co 53, 54. oppositis decisioni-
 bus donasse simuliter unum est. Sententiam tamen negativam, ut in statu
 traditionis fuerit omnibus fere Theologorum eam ipsam doctibus. Inz. n.
 nitato & loco Aleximus de unione, ut importante verbum divinum, sine desancti-
 ficante, utque dicitur: quae etiam investigatione explicandi si antiquorum
 simuliter, si forte eam unionis sanctificationem verborum contra affirmare
 videantur =

Hanc igitur non ^{am} agendam: quam apud H. munem est subtrahendum non
 est in & Bernat. bica nobis adversario C^o 29, 34. videre licet. Plurimas a.
 si & bonae dedere non H. quorum dicitur vixes sequens dicitur non agendum:

Unio

Hypostatica est formalis univulsi auctorem & hinc univulsi, sicut &
 cum verbum & sum Christi. Idem tamen unioni, et univulsi & hinc univulsi
 est non sanctificare per se. Nulla tamen unio formalis efficitur formalis, sicut & hinc, in eo ve-
 ri & hinc (ut non alio aliqua quidquam efficitur ex causa, sed ab efficiendo).

Et per se impugnantur huiusmodi repugnant et quae
 impugnant, tu scilicet fallaciae & 22. ubi dicitur, diuinae, cognitiones, aliaque
 accidentia calculationibus. huiusmodi per se, maiori ut extremi unio esset
 & alia in se per se generali de perfectione spectante, omnium vero vide-
 lict modis et in perfectione aequali & reliquis emanante. Similem quoque
 diuisionem in ratione entis creati, quae aliqua imperfectio
 & perfectione de se est, ponere possumus: n. n. quo magis aut maior ratio est entis
 creati, ut in euenit & in diuisione, eo magis est imperfectio, & perfectione de
 se est.

Ad hoc quod in unitatem referre uideat. Quia hypothetica nec sanctificat
 inuicem sanctitate sanctificata, nec ista sine ut ab inuicem Verbi sancti-
 ficatione negi uideri, & nulla ratione de se sanctificari. Unde euidetur. Unde
 quod in unitate quodammodo gaudem & amem. si nullo illa impugnetur & sanctifi-
 care. humanitatem nisi quod dicitur etiam sanctificata Verbo. & in in
 hypothetici quodammodo linguarum Verbum humanitatem si sanctifica-
 ret, nec sanctificaret ipsa unio, & sane nihil aliud est, quam Verba uni-
 onem sanctificantem nec. Quia. in ista uerba, & in unione sanctitatis,
 & se interrogare notari, huiusmodi unionem sancta esse, etiam si
 a nullo alio sanctificaretur, et sapienter quidem, alioquin quae pater
 nuntius graue sanctificandi unione diuine dignosceretur, aut quia
 ratione aliorum sanctorum unionibus suis etiam in eodem esse efflu-
 graue negare possemus.

Ad hoc quod
 unio est

Et eundem antecedenti per se impugnat. Et re-
 pugnat aliquam perfectionem, effluum ut graue emanari ab unione
 nisi eius simile emanaretur a se, seu ab eadem, quod est tota
 est quorum est pura connectio unio illa; sicut repugnat & alioquin
 aliquid graue, quod impugnetur ab agente. & hypothetica unio nequit sancti-
 ficare Verbo, nisi in sanctificata Christi humanitatem. Et nulla unio
 graue excellentiam effluum graue, quam ipsa est: alioquin magis esset in
 detentio graue & subito unio, nec unio inuicem & per se per se.

aut extrema uolentia in e. Sanc. illa affectione, quibus, ut non uidet.
Sed et si talis sanctificandi excellentior est quam quicquam alius (sal-
tem, si uel non sit beatificatio) semper n. melius est esse amabilem quam
inimicam a Deo quam aliud quicquam bonum. et unio hypostatica nequit dare
affectionem sanctitatis, si gra. aut qui gra. unira. Exibum. et n. sancti-
ficet. tota a. ubi dicitur utamur, non gaudem. et letum in e. gra. talis
substantia. quae uiam. firmationem. h. et, qui est ad hypostaticam unionem
nec in uoluntate substantiae inuicem, neq. ab illa prescindendo derivari
in humanitatem potest =

Sectio 1^a Argumenta Contraria

Bernardus, Anselmus, Hilarius, alij, et alij arguunt. Sanctitas est par-
ticipatio naturae diuinae. Sed unio hypostatica est naturae diuinae participatio.
et quidem diuinorum creaturarum perfectior. et unio hypostatica est sancti-
tatis causa et felicitas. Quae igitur participatio quae unio et hypostatica,
neque ista, generalis et theologia, si inquam minimum sanctitatis crea-
ta, creaturae uel sanctitatis unitatis naturam diuinam, in amabilitate
radice bonitatis, et dignitate beatitudinis, uero: alioquin et unio, et creatura
sicut Dei, eiusque naturae aequalis participatio, erit quod est sanctitas. Cuiusmodi
cumque, aequalis, seu specialis, uero: generalis ac theologia, neque, et est, non =

Arguunt et re-
plicare. Num. Anselmus h. et participatio, substantialis, et theologia, naturae diuinae. Sed ipsa
naturae diuinae, ne illa participatio naturae diuinae, et unio hypostatica est illa participatio.
Hypostatica, aequiuocatione laborat, sub nomine participatio. Cuiusmodi
neque participatio, ubi, et Deo, uero: diuinum, subditio, et modus, unionis, et uni-
tatis, aut uinculi, et huiusmodi, uero: et modus, sed intrinseca participatio, neque. Pu-
tatio, et similiter, neque, et modum, uinculi, non, uero: et modus, sed, neque =

Arguunt.

Unio hypostatica reddet sanctitas humanitatis, impassibilem: et inimicam esse
regnum, et peccato. et eversa sanctitas illius. Origenerius, ut quae, seu, mo-

modis pura detractione, sed: ut qd ex modis s'ra imunitate nego. =

Argumenta. h'no do.

Verby diuini p'stantia in ratione sui qm' gratia nra iustificans. p' s'ra sanctificans. Pu-
res recedunt a'is; nulli v' negant; alij s' sua. diuisiōis existimant, scilicet. n.
unioni maiorem a'ectionem in ordinem, et ueluti. unq; negant v' quod modis,
et inq'uid. Nos parum ab utri' diuisiōentes credimus a'is e' de u'bo n' supponen-
te: nulla. n. inter Personalem C'li unionem et qualitatem grad' habitualis
institui pote' p'paratiōe p'rie. tali, ut pote' diuisiōis p'rim entitates, et quaru' altera
d'minat in ratione p'ncipali, et medijs u'bi' bonitatem in s'ra unita' afferenti, alie
p' in ratione s'ra q' re ipsam efficiēti. =

Si. n. Verby diuini s'unt. n' magis efficiet in

ratione sanctitati, qm' in ratione imenitatu, aut a'erenitatu: u'ut in unio n' potest
lat utricationem, sed uadonem sup'naalem h'uit; im' n' potest latere tunc dona
theologia, habitus, et operationes sup'naales. S'ca re n' magis e' s'ra sanctificans
qm' u'itueri in loco u'adonem sup'naali. Ne e'eady C'li unio m'bi' realiter
uniectur q' alia, r'ingentem unionem, n' ideo ego sanctus essem ut pote' n' g'ra-
cegi aut uiuentis naale diu. Nam q' unionis hypostaticam in ratione p' a' p'ia-
tia habituali superari: imo, et a'quau' a' h'ia s'ra absolutu' p' p'ficiēte. At q'
na unio longe s' honabi' u'is e' h'uit; qm' gratia' importans nimiru' ip'is diuinita-
ti plenitudinē, sub'altiter, atq' in ratione unionis, s' e' o'iu' excellenti, in p'ban-
tiōis gratia' habituali censeor. Creu' unio n' s'ra' sanctificans q' e' gratia'
sanctificans n' i' unio' C'li p'paratiōes illa' negatiu' et inq'uid' s' =

Disputatio Quinta

De Gratia habituali Christi P'pini.

Quaestio. C'li sanctitates in creatas habitualis creatas examinanda uenit. =

Sectio 1^a

An et cui fini existat in Christo gratia habitualis?

Solutio. in h'io gratia' habitualis, qualitatis n' sup'naalis, a'iam illius modo reliquis ho-

Dominibus in unum ubi, Deo q̄ oratione reddenti certam esse de fide opinantur
 Quibus dicitur, Gal. Lora, Calvura, et gaudi alij. tam vero fidei certitudinem
 negant Paul. 1. Cor. 13. et reliqui deinde immixti s̄t, et mixto quidem non q̄
 rursus, et Deum eloquia unctorem sanctificationem que habitualem
 stituerit rati idonee de gratia veluti diuini, seu rursus, habitualis et
 substantialis, eodem habitu existentis explicari pot̄, uno plura debent,
 ut quibus dicitur, videmus, videtur q̄ primum in 1. Cor. citato. In
 q̄ 1. Cor. 13. dicitur, et quae loquuntur fluunt, et negamus in 1. Cor. suffiunt ad
 fidei certitudinem stituerit, reliqua n̄ amittimus. Cum postremo na
 scolariorum duntaxat versus dogma catholici fuisse n̄ pot̄. =

De eisdem
 gratia eadem ita certam esse, ut eam negare temerarium sit, ac ubi gra
 marum s̄t. Quia, fundam̄ ubi capere valeo. quandoquidem ab auctori
 tate primum firmum a ratione vero infirmum demeritum. i. p̄ iudicium. Theo
 logorum et unquam avertis gratiam in 1. Cor. habitualem affirmari,
 p̄ dicitur induci certitudinem, neque. n̄ nec temerarium quibus in 1. Cor.
 prauis veribus, una gratia itidem et prioribus n̄ cognito arguunt. De a.
 dia p̄mittit, et de quere testimonia videat, de 1. Cor. qui ad. 13. de
 h̄militate. q̄ 1. Cor. illud Ioannus s̄, plenam gratia et veritati, ita argone
 bat. Propterea q̄ plenam gratia q̄ unare eum Deum Spiritu s̄, n̄ aique obli
 uisibili, s̄ dicitur gratia, qui baptizato ungit ecclesiam, atque hoc bonum
 q̄ gratia habitualis q̄ etiam in 1. Cor. Deum ut dicit, interpretacionem et
 solucionem qui ergo n̄ hebet, si dare uellet? =

(Sicut) ostendit Diffidit tunc arguere
 rationem finem ut, q̄pter quem exibat in 1. Cor. gratia habitualis, et ante
 illam sanctissimus etiam in animam fuerit. Reliquo in annulla
 antiquata rationes quarum in q̄m̄ dicitur illa annullacionem Thomistarum
 et Calvura eandem antiquam gratiam esse meriam, ut anima Christi gra
 tiam eius sancta, eod̄ antecedit a Verbo diuino ḡonaliter non sanctae
 uis, et n̄. h̄bet, et h̄bet nobilitate aperta q̄ getitine q̄is, peccare.

eisdem gñi etiam e cogitatio gl'orum h'itany (q'q' et Religi' santi-
 tati inuicem impugnatore suffraganeis) ut si h'uarer' inuicem
 h'uarum, h'uaru' h'ed' e'q'ue Cabroa apud h' h'uar' d'z s'z credentes
 n'iam e' h'abitualis gr'iam ad uolunt' et merita op'um. Cui' sine ullo in g'ra-
 bili fundam'to, et u'g'm'it' et substantia' Cui' dignitat' g'udicatio:

Quapropter uenit ad omni-

n'ium ^{am} g'ua' iam frequenter h' h'ua d'z et h' h' d'z art' s' ampletantur ex
 off'io principij un'ij et radic' necessitat' gr'iae declarantes. E' n' inquirunt gra-
 ra h'abituali radic' n'iali, tam h'abituum q'm operationum super n'aliu'm.
 H'ec tamen Respon'sio uidetur uel perere principium, uel question' non sa-
 tisfacere: id uidelicet ignum inuicem p'amus, quare tantu' inuicem h'itanti
 tui n' potuerit e' radic' e'ndem q' h'um' h'abituu' et operationes super n'ali: ma-
 q' e' q' d'z in alio nomine pot' h'et eos h'abit' n'ni quatenus e' sanctitas, ami-
 citiam q'ue diuinitati g'au'igatio h'itatur; et ideo u'bitu' operationum
 que sancti et amici g'one s'z g'curare debeat. Si. Ceterum requiritur po-
 tentiarum h'abit' et n'ia quatenus sine illa radice n' e'ndem g'od'e,
 et operationes. Cui' etiam sine gr'ia h'abituali e'ndem debeat in
 Ch'ri, e' g' lumen gl'orie et iusio: tum q' i'p'e h'ituu' e' beatitudin'e q' u'q'
 substantiam; tum q' h'abituu' q'od'e nec g'perre, neq' g'per' gr'iam ad
 g'per' sub'um sanctum inuicem h'itatur, more' h' reliquorum accidentiu'm.
 E' q' d'z h'abituali n' requiritur tam q'm radic' g'od'ium, h'abituum uel
 u'g'm'it'ium =

Si ^{am} u' impugno. Si g'od'ibili e'isset aliqua re' h'it' super
 n'ali, et p' u'g'm'it'iam sancta' ea quidem radic'aret imm'it' et gr'ia h'abitua-
 ali n' inuicem h'itatur g'od'is uel super n'ali, q'q' in illo ordine g'per'aret.
 S'emp' h'aberet se illa re' h'it' in ordine ad g'od'is, et operationes super n'ali-
 tales; it' m' g'ue' u' h'itatur n'ali in ordine ad g'od'is, et operationes n'ales:
 ut euident' apparet. C' Ch'ri g'ue' g'ue'um sanctu' u'g'm'it' h'um'itatem
 substantia' h'et sancta' g'uar' radic' h'it' imm'it' g'od'is super n'ali. Ceter' n'ia,
 tum q' Ch'ri, etiam si n' simplex, e' uere sub' h'itatur persona super n'ali

et quidem longe excellentior, quam supernaturali illa creatura. hinc
etiam anima, ut radii exiit in ardore soli, et proprie debita: Sed hinc
ipsum diuinum in corpore. Cuius potestas incorruptio nem, et adoratio
in deo a gratia habituali, ut dicitur ex articulo mortis, et dicitur, n' illud ai-
uomet nam irrationalem. hinc potest, nam creatura superna
munit illud immo potestatem quatenus veri per se ipsam, sanctitatem
nra gratia habituali aequivalentem: que e' hinc Christi, ligis Christi,
ut eminentiori gratia illustrari, nam q' in se ipse superante, radii ha-
bituum immo n' erit: =

Odoratur de radiis. Defacto igni medietate calore
leuitatem inue cauatur; Sol etiam medietate luce calorem diffun-
dit; si tui daretur igni substantia, que illi esset calor, caloris ue-
stra; et soli substantia etiam, que illi esset lux: profecto, et igni
calidus, ad ipsa sua leuitati indubitatus esset, et sol huiusmodi atq' e-
rexa motuum calefactor esset; quin lignis alio accidentali calo-
re, et sol superaddita luce indigeret. et similiter, in hinc loco gratia ha-
bitualis, ut defacto in Christo inuenit, potest substantia, et substantia
que illi. i. gratia, sanctitas q' habitualis; potest illa eadem proprie-
tates et operationes inferre, quas in utriusque motu illatura erat. I.
Soliditas, densitas, que in adamante nascitur, ut 2^a qualitas a frige-
re, in celo immo ab ipsa cali substantia exoritur, aut saltem n' a frige-
re, q' habitus superna qui in puro hinc e' qualitas superna q' dexi-
uata a gratia in Christo potest deiuari immo ab eius substantia. Sed
habitibus n' magis licet inferre gratiam qm ea gratia habitus; nam
aliqui habitus sine gratia esse reputantur ab omnibus, ut fides, et spes;
nulla in gratia sine habitibus: tum nam de proprietates mediantur
nata, ut de hinc q' proprietatibus, radii q' et habituum mutuo indigenti-
liter reputantur. Sed in Christo sanctitas, gratia, et radii e' habituum exi-
ta una illi, qui n' n' n' (ut de fide tenet) mundi, et habitibus etiam
de spe, Penitentia, caritate, et similibus) existerit q' etiam sine alijs,

si ubi ad operandum nexi n' essent. q' etiam habitus exultant sine q' rati' que
ad sanctificantium in Chri' natura n' e' u' habituali. =

Card. de Lugo Q. 10. S. sen-
tentiam omnem q' ex se conatur eoz licet unio h'ipostatica, seu q' rati'
unioni exigat habitus supernales; si in in' detraha' inensuram: cui' appre-
hendunt q' rati' habituali cent' inensuram eoz natura. Quia Chri' d'ns, e' q'
suppositum, h'um' e' ei' et nat' cui' q' rati' tangit' p'prietat' debetur, et in
illa nat' n' e' capax inensuram, nec mensura p'prietat' q' rati' habituali
intendibilib' q' etiam eadem nat' possit e' habit' habituum, licet inen-
surationem n' habeat in' quam illorum certam mensuram p'hibere possit.
Quomodo Deus p'definivit saltem moraliter oia opera Chri' d'ni, etiam
quoad inensuram detraha' sed pot' p'definiri inensuram ope-
rum Chri' e' etiam mensura habituum: si. n. sancti erant a' o'genom
magnitudinem, que p'cedenda decernebantur. Quia tandem nam p'ro
habitibus Chri' mensurandi recurrere ad divinam voluntatem n' e' s'
recurrere ad mensuram creatam, ut aduersarij cogitabat, quantum
sine ullo abn'ido; Verum ad int'itiam ipsi sum' n' minus act' q' rati-
onem habitualem: diu. n. voluntati, sicut et substantia' Chri', et eius
h'um' natura e' =

Q. 10. S. 2. ut omnem rationem defendat, non
tam gratie qm habituum exigentiam videat. Habitibus inquit super-
nales exigunt naturaliter aliquam sanctitatem in se habere in quo si ad
n' in creatam, et unioni: etiam appetitu uago: ut nat' sum' n' p'hibeat
etiam uage subiecti creatam, hinc creatam, opera naturalia, hinc
naturalia q' detraha' exigunt sanctitatem creatam accidentalem. Ceter-
um ducimus in quibus impugnatur argumentu' q' omnem sen-
tentiam, et explanationem habit' p'cipue uero, ualiamz et u' p'prietatibus.
Q' impugnatur argum' penitus simili illis, q' in p'prietatibus
natural' formationi sum' u' =

Et explicatio illa mihi uidetur de subto n' suppo.

nente: habitum. qui ineluctantur & sanctitate, n' exigunt ad potius
 supponunt sanctitatem: Sed n. illorum ca. q. 3 ante habitum
 infusum. anima Christi fuerit dono infinita sanctitatis, nulla suppo-
 nitur in habitibus exigentia, ut pote p'ccati solutione occupata. & ra-
 tione exigentia habituum nulla danda foret gratia habitualis ho-
 mini, cui antea data esset infinita. Sed gratia uniois e' infinita
 eminenter, sublati ut in p'fectionibus gratia habituali: imo tan-
 tum sola valens quantum & habituali dicitur: q' q' donata sit
 Christo ea uniois gratia ante habitus n' alia danda ratione exi-
 gentia habituum. Sicut etiam si creatura naturalis p'prie, vel
 ob naturalem operum honestatem postulet amicitiam naturalem &
 Deo habitum aliquam pacem, et recordiam: nisi in p'fecta, aut
 quousq' m' donata fuerit supernaturali illa quam in habitibus amicitia
 n' habet etiam adiunctam naturalem, ut descripto stat. Quousq' voluntati
 actus exigentia esse naturalis p'prie, utiq' e' tota supernaturali. Et totusq'
 exterioris voluntatis imperium aliquid, ut cui etiam appeteret. Sicut ita
 & obversario loqui sine violentia ab imperio voluntatis supernaturali
 n' raro p'cedit: idemq' de resolutione sui p'missu p'parata plures ven-
 tiunt. Quousq' etiam Christi operationes que natura sua a substantia
 creatura veniunt, postulant in illam quantum & inextinguibilem
 naturalem eadem, tunc eadem Christi que exigunt ex se alii aliquam
 sanctitatem in p'prie suo, aut sicut dicitur habitalem, ut dignificantur
 ab illa in ratione mixti: ea inq' opera in illius auctori communi que-
 rit, ut dignificentur, n' debent habere gratiam habitalem: neq' ipsam
 m' postulant q' illi exigentia sicut et abundantius q' gratiam in-
 creatam & artificialem e'. Similiter q' in nro casu =

Multi nobiles etc. &
 Bernar. D. 30. lect. 2, et Hadings Aug. 3. dub. 4 ad gratia et habitus cha-
 ritatis identitatem recurrunt. Recurrunt quidem de huiusmodi oib' agi-
 or foret nisi illam identitatem supponeret, max' h'ec bonum gar-

25
ti ipsi q̄ in q̄ p̄sentia explanationis omnium obsequiis ab omnibus au-
glicentem supponeret. Recursum in inde etia inuicem eē iudic, q̄
testimoniā unde p̄formiter ab eo q̄ gratiam habitualem in Ch̄o rebus
sunt, s̄o sanctificationem exprimunt, notant q̄ existerē eam gratiam
in Ch̄o poterea q̄ ipse debuit sanctificationem et eam. Somnibus inuicem
nem habere, dicente nominatim Ambrosio lib. de sp̄u. 1. c. 11: Quem
natum de spu. s̄. x̄m̄ini; q̄ negare n̄ potest; veraci negati? Magna
iniquitas eē ut q̄ singulare eē dominum x̄m̄ini; q̄ commune eē so-
minum de negati. Atq̄i ibi et similes dicitus nulli generis s̄ont, si
gratia enet unice n̄ra, q̄ ipsa d̄bitur charitati eē ut patet. p̄-

Sectio 7^a Nostrum Iudicium

Quartum s. Ex Patribus n̄ solum n̄ p̄efficaciter donum gratiē creatū
in Ch̄o: n̄ neḡ probabiliter in p̄ceptā s̄ebonum inuicē n̄ significatione,
et loquutione intentione, ut bene p̄bat Pargues s̄ citatus. M̄i n̄ unice
sanctitatem intendebant: quin n̄ remel substantialem explicabant,
etiam q̄ aliquali accidentalis le exclusionē l̄ defectu: ut ex d̄bitis a nobis
Et et alij, et a P̄saz, latius adductis s̄tare potest. S̄ ubi prudenter q̄
Soto et Cano notabat hanc questionem recentem eē, neḡ ullam de ipsā
mentionem agere. Et q̄ in se, n̄ eē temerarium gratiam ha-
bitualem in Ch̄o negare, in p̄ceptā s̄ebonum. Et m̄ auctoritate

Tr. lib. 1. c. 10.

habituū aut bonitate n̄s unice eff̄ argumentum, ut temerarium
positiue denecatur illam Ch̄o negare gratiam. Nam antiqui s̄, ut lo-
tū, et alij, nec n̄ s̄orari etiam. M̄i, quos gottea ex uerū q̄. s̄obla gl̄ores re-
cū n̄, catholici tenebantur, gratiam habitualem sceleris: q̄ l̄ iniquitatem nega-
bant, saltem ut sufficientem ad meritū, cu videtur q̄ d̄i in d̄p̄tati, q̄ 10 de
Gratiā, aut s. M̄i p̄ n̄ s̄ afferendi de questionem istam, quē nimiam du-
bitat de gratiā creatā q̄ iniquitatem sup̄ om̄i. Importunē q̄ tot graues res.

rei, dubij, et rei n̄ memoris allegantur. Et quidem, & ut plures a seve-
rara quibus de sanctitate increata in maiorem. Lut minimum qui man-
luam a B. Na. et S. Ang. accepit, n̄ video cuius pondus ei goni in an-
tiquis theologis testimonio. Alij et in ea quos notis ipse Bonrigo, Ale-
xander, Duran. O. Ham. et Gabriel gratiam & habitum charitatis identifica-
bant. Non q̄ loquebantur in eorum q̄ sic rempara muniri ex ista man-
te, aut saltem admiranti p̄enti. Disputacioni distinctio nem gratie
et charitatis. Sed tandem ut Rega gratiam et habitum & habitum
theologorum p̄p̄atione identificabant. Quod q̄ minus, si gratiam
habitum admittunt: =

3^m Negit n̄ esse temerarium negare gratiam
habitum in Cōro negare. Nam et S. S. seculi similes illam nec-
serunt, antiqui n̄ negauerunt: nullus p̄terea e. Latum testimonium
q̄ illa neganda sufficiens (quantum oppositum in certis singularibus
B. H. d. i. citat) tandem nullum est a. Ratio graue argumentum
e. aut gratiam uicem de peccato q̄ n̄ fuerit. q̄ imprudenter m̄, et sine
Ratio dubit illam gratiam quā inficiaretur: quod saltem temeri-
tas negatiua e. =

4^m Gratiam habitum in Cōro, negare, negare, cede-
re temerarium nullo pacto e. Imo & oia autoritatu et Ratio argu-
ta ad positum cedendum in sima adeo int. poterit de peccato sanctifica-
tionis increata satis habili, n̄ e. blema, & utriusq̄ partu ignorantiā,
et positum q̄ dicitur de sum p̄p̄atione. =

Postea ob tot sapientum, autorita-
tatem ad ipsam gratiam habitum p̄p̄ationem inclinamus. Nam q̄ dicit
B. A. Religiose admodum eam defendunt: uidebit & uel quibus num li-
te ut incitata. Cuius sanctitas, et creatura minime illa negare uideat
tur quidem n̄ uoluerunt Cuius sanctificationem increata dominum opi-
nioni q̄ sumere, eamq̄ ad illi pendere. =

Sectio tertia.
De infinitate, sanctificatione, ac causa
gratia habitualis, necnon de gratia
capitis, et habitibus Christi.

Infinitatem gratia habitualis in Christo negat etiam positivum item esse omnium the-
ologorum id est Bonaven. Scoti. Dur. et Vazq. Sedunt v. nulli
anagui in Thomam, et Maior, quos sequuntur P. Arvot. et Bernal,
nec non Golematice Mercurius.

Sentio 1. Si infinitum in actu, et carbo-
re matricum impossibile existimetur, nequeat gratia in Christo gratia
infinita ut evidetur. Mod. a. in Hypothesis debetur. Sentio 2. Si infini-
tum in actu creditur possibile, gratia infinita admitti debet in Christo ab
illis, qui substantialem et increatam sanctitatem ei negaverunt. Non
enim aliter gratia plenitudine essine mervetur ut si esse docent
habitu in Christo intelligitur. Sentio 3. Ille qui et infinita gratia credit
possibilitatem et in Christo sanctificationem increatam, necesse est admittere infi-
nitam gratia, et sua. Vazq. Hugo, et alij, potest et negare etiam gratia, et habitere.
Primo ratio nemo cadet aut negabit quousque gratia habitualis in Christo aliquam
necessitatem persequitur, quia genus ignorari solent. Quare magis ad existimandi
ob apparentem, Christi excellentiam, quod sentio tandem, et Mercurius, et de gra-
tia gratia possibile in Christo admittendo non esse admittere in eandem, tamen gratiam
in Christo, et Deo, divinitus et paradicia, quam refutare non oportet semper
bene impugnatum tradit. Mod. a. de 1. s. =

Sanctificatione, gratia in Christo licet exi-
tenti negavit. P. Arvot. de 1. s. et ante ipse, pauci ac multi ignoravit dicitur as-
seruisse gratia, in Christo non sanctitate, et de pulchritudine. Reliqui affant, nega-
eant in subto sibi malis, nequa non dare essent gratiam nisi cedat alij, et illi
neguanti. id gratia ita se habent in Christo, et in eis, divinitus, infinita sanctitas, et
una, et gratia ab alia, seu nouo titulo, atque extensio, et in alio ordine san-
ctificari non possunt. P. e. t. =

nos oēs qui illius capiti membra uocamus. Gratiam capiti eē ipsam unio-
 nis gratiam, ut postea mentioy dī significatiua, opinantur plures & P. Sarg; alij vō
 & L. Bā et L. S. n. nūi gratiam habitualem q̄ maximoꝝ effectiuam: ob utraq̄
 q̄ rationem gratiam utramq̄ gratiā capiti eē habitualem aībitantur. S. P.
 gratia unioꝝ et habitualem requiritur eē fauorem Dei certū de-
 catione ue desiderans opera Chri in bonum nam, affāuit P. Bernal; eoz
 potestas p̄xima influendi n̄ exiit et in Chri sine illo deceto. Et hęc nomi-
 na n̄; ult^a in locutoꝝ ap̄t; et metaphora plenior uidetur. Chri. a. e caput
 n̄ solum beatorum, sed uultum in statu unō; p̄terea dēsignatorū: non q̄
 p̄ bonum, et in p̄dehūm: nec n̄ Angelorum bonorum: omnes. n. aliqua bona
 sup̄nā hā maji lminis clarior memorie: etites nec damnatorum,
 neq̄ irrationalium creaturatum caput appellari Chri potē =

Habitus sup̄

nātes, q̄ dum Chri nā; intū ad aliu sup̄nātes eleuatur, uniuersa
 habitus n̄m̄ scōla; eoz q̄ eisdem & nūi species eē architectū. Quor. a.
 habitus it̄ actus Chri nē potuerit in singulis uirtutum tractatib;
 examinari solēt. Illū quidem asseruatur Chri Q̄no eoz redendos
 eē habitus quorum exercitiā n̄ pugnant & hanc beatitudi p̄fectionem.
 quāpter n̄ habitus et actus eadem in Chri affirmant, lnegant quē
 in Religiōi beatū. Et n̄, dum oēs redunt Chri habitualem charita-
 tem, fidem oēs ferē negant: sem v̄ dignant; eamq̄ affiant & Suarez
 tanne, Comit, Alexar. Amicus et Bernal; nūo. ob desiderium corpo-
 rū sui gloriā, quam Chri sperare poterat sperabatq̄: nūe ob affri-
 sgeri rationator v̄ gloriā et exaltē, nūe ob absolutos quoz n̄ ali-
 emam gloriā; nūe tandem ob gloriā p̄p̄t iam potētis amorem
 hūctum et gaudium similibus, et eūdem ferē de causi Penitenti-
 am admittunt p̄p̄t; alij q̄ uirtutes morales quarum exercitiā
 salim absoluta, et ueluti p̄maxiā beatū n̄ uiderant: = Ceterum
 ego oēs habitus admittētem, et eoz fidem. Bona uent; exiit in beatū,
 at quā et in Chri: n̄ n̄m̄ nātes p̄p̄t; gratiā habitualet

inulcat scriptura. Quia et inveniuntur. Cognitum tandem e nulla
 ee detiam, atq abibis, scholasticu unanimiter acceptam. Iphensiois cu
 nificatiomem, in qua credere teneamur Deum inphensibilem ee ab or
 illu creato. Iphensio a. per acceptiorem inuicio gotiam i. ygnificat
 clauam ettagiam, et ex m. cognoscendi, representatiomem oium eoru, que
 saliter si in se cognita. Deo ex p. ita ut ea p. fectiomb in obto saliter
 canitib, nulla cognoscere m. lauat. Idcirco intellectui de singulis velbe
 gotia. Tamen. I. ygnificat cognitiomem, et representatiomem et eoru, que
 eminenter si in se, quales si creatur in diuina omniota; et sua ra
 tione oi efflu in caa. Diuina ygnificat cognitiomem que n. solum saliter
 ad eminentiadi p. fectiomes manifestat, sed que et ubi sicut cognoscit obto
 in totam eam claritatem, et inuenio nalem cognitiomem p. fectiome m. in
 gn. gotular ipsam obtoem cognosci =

Ad 1. Deu n. ee q. de caribilia, aut alia
 certitudine theologia existimandu inphensibili ygnificatiomem. Iphensiois i. m. inuigata. Nam p. d. 1. p. d. 2. q. 7. Alexander et Nomi
 nales allegari, quem alij gotia sequenti i. ygnificat unum ygnificat beatu
 num clare agnosere ygnificat beatam uentia que in Deo saliter i. n.
 solum ex p. oia, sed et ex m. cognoscendi. Quia i. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7.
 et si intellectui creato, singulis et inuicia Dei p. fectiomes beatifice ygnifi
 at, ad huc a sapientia diuina superatur, n. solum genes eminentiary
 seu creaturary cognitiomem, verum et in ipsa claritate, et p. fectiome m.
 quo Deus se ipsum agnoscat. Ad huc i. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7.
 Iphensiois i. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7.
 et in illa ygnificat, ad inphensioem i. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7. q. 7.
 ni diu. =

Ad 2. Nec certum est, Deum ee inphensibilem q. Iphensiois
 et m. accepta representatiomem, imo istu Iphensiois p. oia saliter diu n. got
 inphensibili. Nam in primu i. et nobile p. aliqua i. toto negante ex
 ista i. Iphensioe, huc apud illos alimade inphensibili, inphensioe p. oia

am
9. Subtilam, et summam apprehensionem. Quod primum, et antiquissimum
ut in 3. libro. Et a nobis de referendi, affirmant, animam Christi
ab in Deo cognoscere via tam possibilis, quam existentia, hinc mi-
nori claritate, quam Deum; hoc totum et per habitum reputavit =

Secundo. Quod
Dei ipsa creatura obis est Deum apprehensionis modo, sicut et aliter in
et summo, inapprehensibilem a nobis est, atque et ab anima Christi per
quancumque potest absolutam. Dixi, Veritas, nam per Augustinum illam
tertiam apprehensionis acceptionem admittere noluit: in quo iura
de nomine quodammodo usatur; ipse tamen iniquiter doctus, et melior
miam, omnino nobis fore repugnantem, et Deum inapprehensibi-
lem in ordine ad illam esse dicendum. Quia, patet ille Deum
opinetur inapprehensibilem, in ista videlicet. Ratio vero assenti-
oni non est. Deum ex ipso, ut per se, et claritate obis per se cogno-
scitur totam sapientie perfectionem, et et per se, quia ipse sese
agnoscit: at Deum in uno quodam perfectionem per se, saltem in beati-
fica, atque naturalis Veritas per se, neguit non eam inveniunt per-
fecte superare. Quod et animam Christi claritate cognoscunt antecedere.
Debet =

Cogitatio tandem quancumque Dei cognitionem not-
tiam, quae de hac subtili, et nobis repugnantem Dei comprehensione
non est alligata, si illam creaturam repugnantem et futuram esse,
in se, atque ipsam creaturam divinitatis perfectionem, ut eius habitus.
Quapropter extra mentiones vocales illud in primo, et max-
time invenimus, an in beati-
fica, quae anima Christi in Deo cum tota
obis generaret per se, in perfectionem et claritatem inveniunt fore
illi quam divinum obis exposulatur, atque ita ipsi et in creaturam
claritatem =

Sectionis

¶ An si anima Christi in Deo omnia possibilis cognosceret, illum etiam Arctè comprehenderet?

Ante oia adverte oportet cognitione creaturarum in Deo in Verbo ut
sciamur unigeniti pater, et causaliter, et concomitantem, et scilicet pater et
obitus. Causaliter si nimirum illam creaturam cognitionem
a beatifica distinctione, et aliqua ratione posteriore, ac derivatam
Dei ostendat et revelet creaturam, qui videtur cognoscendi nō tam
in Verbo, quā in eo Verbo, l. cum Verbo dicitur solet. Scilicet, si nō solum
secundū, ab eodem Deo, et creatura cognoscant, sed et eā ditione et
dependentiā ut creatura in Deo tangit in medio cognito et conti-
nente totam Materiam perfectionis, nec nō cognoscibilitatem mani-
festetur cognoscantur. Legatur Lib. 1. de attrib. Cap. 5 =

Negant

ea cog. oīū possibilium in Verbo inferri Dei Arctam p̄senti-
onem, in quibus quot & ubi in 3. Quib. et opinantur. Hic animam
adhuc cognoscere oīa tā possibilis quā eorum in Verbo, ut Hallen.
Albert. Bacon, Wāter, Marstonu agud Amr. 8. 29, 32, nec nō Gre-
gorius, Scotus et Bar. oīū quot & ubi in 3. Quib. et opinantur. Hic animam
speciē nō sequitur. sequuntur in Pet. Hurr. 134, et 135. P. Cur-
ru Curandus, qui unicuique Creatorum dedit sciam oīum possi-
bilium, nō tamen eorum tandem negant oīi illi, qui variis hinc
ob causis opinantur impossibilem eē oīum creaturarum in Verbo
cognitione; erunt nō minus illā adhuc admittit minime ve-
quendam eē Dei p̄sentionem, ut totus & rui Sabiel, totus et alij
Relati a P. Favore 9. 1. art. 10. Dubit. 5. plures q̄ nō 7. 7. 134.
19. 8. 19, et iterum 13, ut Albert. Fann. Monceus, Eldure, et auto-
res alij =

Affirmant inferendam eē illam p̄sentionem 13. 1. 9. 1.
art. 8. et hū 9. 10. art. 2. nec nō S. Bonavent. quot in quibus sequuntur

Et ad rei corporeae dicta e' illius, & hinc in integrum rem sumitur tene-
 re, atq; deat' includere sine periculo amittendi, aut deponendi illam, il-
 lius ut patet. Alioquin cog' alia obicere, ut opinionem, fidei, & alterius
 scia impede, et ad possessionem autem suae, et valde generice oia possibilita
 in Deo attingenti sufficeret quae ad Trinitatis p'prietationem. =

Propositi an

Sci' aia scientiam istam beatam, & plura possibilita, p'prie duntaxat
 euidenter sonatur de facto? In primis de illius possibilitate n' dubito.
 quippe, ut bene spat' Suarez Lib. 2 de Intel. 929, idem actus et beatus po-
 te' ee intuitivus et abstractivus, nec n' magis, ac mirus p'fectus et eui-
 dentu' n' divisionem obortum. Itq; in amore imperet efficaciter importan-
 te errore licet: atq; sic P'p'ia. Lib. 2 de Intel. 926 in 2^a quae
 beata optime signavit: ea n' qualicumq; fuerit, atq; p' oia b'ngnitat'
 creaturas, saltem p'prie; nam & clari omnig'iam vigiliat agnoscit ut
 minimum. Quom' oia p'prie cogit, atq; ita ad oia illo supra efflu' ita
 v'atur. =

N' eadem e' illius scia' atq; oisum: nam ea una p' aia Sci'
 p' scientia, beata, euid' p'prie agnoscit de p'prie p'prie et p'prie
 et p' scientiam istam atq; exacta Deum intelligit, aut intelligere
 p'prie (saltem in b'ngnitat' clauitate p'prie p'prie dei creatu-
 ras possibilita, ut in 2^a an' dicitur: videtur q' minime n' scia' scientia
 beata illa & euid' p'prie ad oia se extendit creaturas. p'prie
 unde p' ea e' excellentia beata Sci' scia', ea q' magnitudo, ut p'prie
 obicitur eui, et extendit p'prie a diuina substantia ad oia uq'
 creaturas p'prie: licet n' oia p'prie euid' p'prie. Quo ad affirmandu'
 p'prie. =

Auctores & p'prie. Si aia Sci' & euid' p'prie p'prie in-
 cagat' t' ois erroru' ac dubitationu' immediat' q' clauitate d' p'prie
 creaturas singula p'prie in Deo possibilita cognosceret, p'prie dicit
 quosq; p'prie et sum' p'prie diuinam omnig'iam et substanti-

creatura cognoscitur ab illa, tam creato qm̄ diuino n̄ ideo utriusq̄ clari-
 tas eui equalis; quia potius locu relinqueretur ut dñi coḡ creat̄e rucior
 rit, atq̄ ut unice ḡberuio, et ad dñi d̄bitatū estimatio. Quapp̄ n̄ nulla cre-
 atura in Deo ab illa et diuino cognosci potere, ut Vazq. et alij ob h̄c
 dñi transcendentali relationi ad creaturas opinantur: aut n̄ pot̄ Deū
 sine illa creatura in eo specialiter a beati cognita uideri ut s̄oto glur
 rei Fōr̄ et s̄ sua multa e n̄i arbitrantur: adhuc in aliis aliis melius
 n̄i beatiū Deum intraxi potet, ip̄e q̄ Deū dñm̄ ḡfēti, et s̄olu ḡ-
 beruio. Quod tandem bene explicat̄ munit̄ Theologorum doctrina cuber-
 tium, q̄e quā clariū aliis diuinam euentiam uidere, gaudioribus
 totidem diuinitatē cogniti in Deo creaturū. S̄ idē diuinum uideretur,
 quāuis s̄i ab utroq̄ clari ḡpiciantur. =]

Sectio 3^a
 Assertionis affirmantis q̄ si efficax fundamentū

Propterea si ueritatem aliter explicare firmare q̄ oportet, nimirum: Ge-
 aris intellectus in Deo oī creaturas claritate metaphisicā cognoscit
 generaret in quibus oīa q̄ n̄ f̄aliter et determinat̄ in Deo. Præterea
 omnia ita rucior et m̄ ḡfēti et claritati intensionē qualem, ex qu-
 antam potius et ignem obtūm, ut ut hoc cognoscibile magis n̄ ut f̄
 h̄ute illius ille Deum ḡberuio. De n̄i dubitare n̄ licet. S̄ q̄e
 d̄ anti. Quisq̄ primam causam dubitat̄: tum q̄ m̄ supponit, neque ex
 te Deū neḡ ex oī creaturarum aliquid incognitum eē oīa ḡnibilia in
 Deo cognoscit̄: tum q̄ euidenti dytemate. S̄. h̄c. n̄ in Deo nullā
 f̄alita, quā a nobis uideri n̄ pot̄, aut aliquid: s̄ nulla eē oī p̄uio-
 nem dñm̄ creaturarum, atq̄ ut uisionum ad p̄alitates diuinas ter-
 minabilium uidebitur etiam quous earum f̄alitatē. Si aliquid:
 p̄ p̄uisionem omnium creaturarum, et inter creaturas omnium ex-
 rorum abstractionum dubiorum, et ignoranciarum ad illam f̄al-
 tatem p̄alibilem, uidebitur quoque ea f̄aliter. Nulla q̄ latere pot̄

vultus nam: quoniam si non esset unum, alterius ex habitibus obiectivis cla-
 ra, et quoad plures veritates cognoscibiles, metibusque evidens, cog-
 noiti obiectivis, nisi singulas eius cognoscibiles, et veritates: nam ad
 unumquodque huiusmodi habitus dicitur quod simpliciter sit in obiecto: atque saltem
 quod saltem veritas identitatis mentionem est multas =

4^m cor. Durando. Cogitandi

na respicit in Deo possibilita & necessitate respiciendi. Quia, si anima
 qua Christi anima in Verbo cuncta possibilita cognosceret, non debet etiam
 Quia videre necessario: si non esset eundem spiritum affectionum & divinam.
 R. Minorem acceptam de visione qua modo anima Christi illustratur
 qua illustratur dicitur debet falsam esse de communem theologorum
 an. credentium. Si omnia exorta debere a Christo ut hoc in Verbo cognosci:
 quia quod si abunde religia est, veritate possibilita nota per illam
 scientiam essent nihil nisi manifeste clauum et apertum animum Christi
 remaneret. = R. Negando illam Minorem: uno oppositam per argu-
 endo quod non. scia. n. in creatura dicitur intuitiva ideo respicit et Quia
 sua intelligentia, quod si divinam et eternam affectionem, quod obtum con-
 trarium est, summa tendit claritate, id est, sine ulla imperfectione: obtum
 n. motu, et nisi est a quo abest descendit cogitandi divina per se. Sed
 cogitandi possibilem ab anima Christi clauum in Verbo quod claritate
 et relationem Dei veritatem, obtum quod motu, exerceat, ut sepe videmus.
 quod possit necessitatem Quia quod penetrandi =

Postquam contra nos-

stram probationem. Si anima Christi cognosceret clare omnes creaturas
 possibiles in seipso, in nihilo errare, aut dubitare circa Deum poterit.
 penetraret omnium, omnium errorum, et dubitationum, suarum et
 scientiarum etiam beatissimum, inordinatam conditionem. Sed per illam
 scientiam creaturarum in seipso Deum seipsum haberet, quibus vide-
 ret clare et videtur. Ergo, quantum ipsa anima in Deo omnia videtur si
 ne periculo errandi, et loco dubitandi, non debet excusari. Sed per seipsum

attributa et Relationes divinitatis, quidendo ab ordine ad istas illas
 creaturas in particulari: singulas in omnibus, sapientia ac volun-
 tati huius inveniuntur ad unamquamque creaturam, appellatur deceptio divina
 tui secundarii. tam assentionis veritas sine disputatione, ut arbitrio,
 ab omnibus admittitur. Sive quod illa unius omnium earum affectionum in-
 tuatio singulari communis est beata, ut tenet communis et circa Theophrastum
 11. sive quod unius eummodi creatura regnare omnimodis debet, debet
 animam excellentissimam et infinitam sanctitate nobilissimam, et orna-
 tam illustrare. =

Questio 2. ^a Quis ut sit, eas quoad secundarios deceptio affe-
 ctiones, eos ut inveniatur ad creaturam deceptio divinitatis unde quidam
 tiam beatam, quorum tui creatura, seu similes creaturas eundem
 scilicet vivere inveniunt. Sed est que nota et evidenter, quod explicari debet.
 Et illa a. duo inferuntur: 1^a Quia Christi non videtur in libro cunctis, et singulis
 omnimodis ad creaturas deceptio: nam si nulli dei dixerunt in libro crea-
 turas, Deum quod respiceret. Quam nobis impossibile est. 1. designare
 quoniam per eos creaturas explicari possunt de facto quod Christi
 beate ostendat: ita dixerunt quod sumus deceptio inveniatur, qui in
 libro manifestatur in libro. =

Questio 3. ^a Honoris et beatitudinis anima Christi dei dei
 scientia rationata et beatitudinis, quoniam dicitur in libro, et obta creaturas
 namque quod rationata in libro quoque dicitur. Hec est et se nota: 1.
 Sed est similes illationes quod dicitur: nulla unde licet est creatura, quod non
 futura, aut in futura rationata, sive sub ditione voluntati creatura in
 bona sive sub dei voluntati arbitrio conditionata cadente: quod nulla
 cap scientiam rationatam et beatitudinis in totam enim amplitudinem
 generare valeat, quoniam dei quod creaturas Deum quod non respiceret. =

Questio 4. ^a
 Cor est in modo actus dei liberis sive Christi beata dixerunt quod in
 creatura respicitur. Hec est evidenter et ad decretorum dei quodam parti-

positiva et quaedam negativa sunt: quorum ut pote quæ ad creaturas
ab ipso eorum a Cuius in dicto rejectas tantis, oia p[er] eandem beatam
scientiam emanant, potesturum p[er] et quæ ad quæ p[er] se
erunt, si quidem oia ad plura quorum numerus, dicitur n[on] p[er] omnia. =

Et si scien-
tiam istam quæ a Cuius vel Cuius positiva alia liberi videtur, a
nobis dicitur opinari Beatus d[icitur] n[on] d[icitur] et arguit. Deu[m] p[er] actum libe-
ri non videtur scientiam beatam Cuius eorum: p[er] alia Cuius libera
p[er]ponit eorum scilicet creat[ur]e Cuius, ut pote inveniunt, ut q[ui]s idem sui ob
p[er]ponit: p[er] si scilicet Cuius videtur aliam illam liberam, ut eorum,
utrum quod ob eandem rationem p[er]poneret. Quod et minus
in eorum p[er]e p[er]tinet, et scilicet beatam Cuius ad scriptam p[er]poni-
tio videtur: quæ aperte implicat, atq[ue] idem implicat etq[ue] aliam
illam Cuius liberam a scilicet Cuius beatam generari. =

hoc argumen-
tum equivocone laborat sub voce actus liberi, quem aduersarij
modo p[er] decreto, modo p[er] scilicet libera[m] voluntate[m] videtur. Multa et in-
soluit in scilicet identitate, distinctionem actus Cuius liberi et scilicet dicitur
liberi quam dicitur p[er] creaturas appellat. Loquamur n[on] explicat
satis p[er] se credentis unum q[ui]s Cuius effectus in creaturas decretum, et p[er]
scilicet scilicet scientiam liberam illam. Et nego q[ui]s arguit n[on] d[icitur], nam
scilicet p[er] se qualis scilicet dicitur q[ui]s d[icitur] decreto effectus scilicet
identificat n[on] p[er]ponit obitum, id potius ab ipso p[er]ponit: ut eorum
p[er] se scilicet dicitur non in scilicet dicitur non in p[er] se scilicet dicitur scilicet dicitur.
Et antequam dicitur scilicet cognitionem creatam duplici nomine, etq[ue] scilicet
effectiva etq[ue] obitum motum cog[no] creat[ur]e seculari. =

Quod si crediderit
quinam scientiam liberam esse scilicet identitatem denominationem utriusque
valorem ad actus liberi voluntatis naturam: Et negando etq[ue] scilicet nam, n[on] scilicet
dicitur libera scilicet arguit. i. et dicitur, quoniam ulla ratione existentia, ad obitum creaturæ

70
facient: in finita omnium animarum Christi excellentia substantialis
Generalis dignitas ob unionem et deo diuino postulat a nobis uo-
tantissimam beatitudinem, beatam & iustitiam, quae sine auidio gessu in in-
finitum Christo homini sanctissimo, atq; a oem se libertatem sanctioris, et ul-
tra oem creatibilem potentiam digniori, ultra scilicet. Arguit ita ouis summo
nomine creata scia minima regnat, ut argumentorum refutatione patebit. p. 12.

Abid. a.
gloriosas, quae ex potentibus adhaerent Christi beati diuini uolent, ut ex dignitate
Christi, munere Mediatoris, ac iudicis; atq; ex offensionem cum causarum crea-
tarum, nec non ex ^{oem} omnium potentibus Christi effectuum, et a Christo peccato-
rum mundabilium: ubi inquam efficacis et non potest, nisi scientia illius
potentissimam, quae ipsa suggerunt, quam quae negant aduersarij, qui
us eorumque amur.

Coz et proprio infinitati capite Regipanti S. Bonaventurae
Scom, Gabriel, et Richardus in 3. d. 14. quorum si a ratione probabiliore, conue-
ntibus 12. d. 7. 14. 17, et ab aliis secundum Boetium 129, 134. Fundamentum
et Intellectus regit attendere ad infinita clare, distincte, et articulare item
gloriosa, nisi in infinita diuina, attentione et contemplatione. Nam quae plura
exquirunt eo maiorem attentionem, et speciem cognitam habet, quae autem
cum in suo esse intentionali dicitur quicquid apud obitum in esse natum Regu-
tur. Non oia aliq; essentia, lobta scia diuina Dei, infinita si uerex mundi & exi-
tate, et cogitationum, ac uolitionum ^{modum} huiusmodi uerex uerex sine numero, et sine
suggerimus. Et oia ista scia Christi creata generare si ualeat.

Deum enim uerex
in Maori quoque oratione diuina syllogismi, multa clare et aper-
te agere fallia, et circa omnia difficultatem calculatorem dege-
rendum. Principio nonne Beatus unusquisque Deum infini-
tum ascendit, contemplantur, aut etiam exprimit. Et tamen oia,
cognita, infinita Regenerationis aut Regenerationis minime, cunctur.
Simuliter ex o. de contemplatione Deum infinitarum iudicari debet.

attentam, singlari, aut et exprimit. Et in illa cogit infinita representatio
 ana representari non unum, similiter e de representatione Verum infiniti-
 tationi ubi dicitur debet. Nulla enim quicquid intuitio quibuscumque affectio-
 tionis n e quo sublimari e oblatum, e quidem n in ideo infiniti et
 sumi obli cogit intuitiva qualis e beata d Deum, infinita, aut
 sume qualitate negatur: multo q magis infinita cum numero
 creaturarum que e Deo ipse q n nobis, et in q cognoscendi
 n e casualitas et intentionis q tantia que in Deo clarior. Pe-
 rena calculatio Ma, et alia scilicet sicut quidem e q q oratione
 geometria, seu quicquid magnitudinis, sicut q n, a, e arime-
 tica, lucidior, ut sicut multu exempli notant, atq ideo scia
 q n ex infiniti in Deo creaturis ubi representari, ostendit e
 ordinu superioru, ut deus, ad oia aliorum beatorum et collec-
 tive acceptu, n d infinitatem intencam sortiri =

Et eadem medita-

tio Ma intentione intentionalis obiectorum, qua d Amicus inuenit
 am
 n Deorum suam q n man e estimant, inmanu genitus e et
 q n in obli q n infinita intentione, nec n in representatione dupli-
 ci e obli q n q n suu sua salutaru, impoventuatu argumentum
 h e =

Obj. Si anima agri oia que sub visionis scia intentione
 videt, q n ostendit illam visionis scientiam. Respondet d Ma. alia
 quor, ut Capreolum, et Caret, vedere regulam eo q ad huc n q n
 ostendatur ipse Deu; aliu eo q Deu ostendit dicitur e q negare
 ipse tandem e dicitur Respondet; negat nimirum q n visionem tri-
 plicem visionis que velat ad obla extra uncreata, et dicit q n
 visionem scie visionis unquam ad obla creata negare. Ad id
 nos illam creatam q n visionem cognitionem n e eorum scia
 visionem q n visionis, nui ab uncta et oia q n huius scia et ut n
 existiam; nui qua quidem multum n ex nte essentia ignorare

securitatem spectat =

tandem supu et, nec n̄ Monachi quos sequitur Ber.
Aug. 24, nu. 25 excipiunt oēs Cōm̄ actus liberos, ne ita bonum libertas
perdat. 2^a sūa Cōm̄ta beata n̄ creditur minime a Theoloḡis Cōm̄ta p̄m̄
immediatum actuum liberos et mentibus Cōm̄; atq̄ ita poterat
eos gub̄ere seculariū, et sine libertatū lēione =

Alia, quā ibi quōq̄ gualis
excipit Bernabōia s̄; quā n̄ antecesserunt scientiam Cōm̄tā s̄m̄
ordinem dū gub̄entis ut multa nra peccata r̄ngent̄ scientia,
Atq̄ in diuina ḡm̄ione subreptā; et oēs actus sūe P̄ta pecca-
ta, sūe P̄tiam Cōm̄tā scientiam r̄ngent̄ reflectentes. Hāc in qua
omnia male excipiunt, q̄ Cōm̄tā n̄ antecesserunt, id ḡm̄tū posteriori
de cetero ḡm̄ia dēfinita r̄ngent̄ dēv̄at; potuit in sc̄ia Cōm̄tā n̄ s̄,
intentiō et ḡm̄tū dēfinitū, id vlt̄ eodē ḡm̄tū, atq̄ dēfinita r̄ngent̄ de
r̄ngente de cetero dēfinitū pot̄ oēs nros actus vlt̄. q̄ p̄p̄t̄ videt̄.
Quod et glōrie, seu v̄ioni p̄destinatē in unoquoq̄ beatorum ante
ḡm̄ia mēta r̄ngit; dēv̄at nimirum illa ḡm̄tū de cetero intentiōne
dicēntē; s̄ mēta p̄destinatē aut et peccata ḡm̄tū. Et talis beata
P̄tio dēv̄at s̄m̄ in d̄v̄inationem quā beatus in p̄tā mēta sua
et temeritā ḡm̄tū in v̄ā certavit, et perieratū ē, glōrie r̄ngit in v̄o
ḡm̄tū =

Disputatio 8^a

De singulis scientiis Christi beatae generibus

His vultis distinguere 4 in Cōm̄ dno creatas sc̄ias, Beatorum Ingenium,
et adgūtam =

Sectio I.

Lumen, ex Aeternia, perfectio q̄ sc̄ia Cōm̄tā beata

Quandoquidem 4ª dēv̄at glōrie exā in Cōm̄tā r̄ngent̄ n̄ solent,

sed credunt eundem esse necessitatis, cuius est in quous alio bea-
to, ides ego questionem istam gremmito. Gratia tñ a hominū eamam,
ac necessitate in Chō non p̄tentenda difficultas: ad unionem tñ p̄p̄ca d̄ di-
uina omnigōa quē p̄p̄ca n̄ p̄ modum suppleturū de f̄m̄ intus qua
uitas, idus unius, et auxilium eamam seruae uidetur animam
Chūti. =

Hūc difficultati modo occurrere poterit, siue q̄ a sup̄p̄o
exaltantibus lumen glorię ac religio n̄a sup̄p̄ale in ob̄eā n̄ solum ut cum
ānā agant, sed et, ut recipiant suos ab̄u, tanq̄m p̄p̄ca tñ solum
sup̄p̄ales, sed etiam p̄p̄ce uitales, uiuentē q̄ per operationes: offi-
cium a. Recipiendū ad omnigōa exeeuū n̄ gōt; et ideo n̄q̄ in natu-
raliter de f̄m̄ hominū intus, et ab̄uam uirtutum sup̄p̄ere.
Sua tñ ab̄u; ex de f̄m̄ n̄m̄um unionū saliter unū, quātū in re
p̄p̄ca, et p̄p̄ca sal̄ q̄ h̄yis unice potentū in b̄uandis Regiū ui-
debat, et in desideratū inter ānā Chūti, et omnigōam =

Sua q̄ ut ego
cautius, si dū omnigōa foret lumen glorię inextation atq̄ ideo
d̄tatu unū uacendū q̄ Chūti ānā ad unionem, n̄ gōt n̄ occurrere
ad uirtutem eam p̄p̄bilium: n̄ gōt, inq̄m, naturaliter loquendo,
q̄ in eā resp̄nat merito auct̄ comūnū dect̄e sum doctrina. Equale
q̄ t̄o. si cā p̄p̄ca, n̄m̄ et unū eam̄ gōt uirtutem quancum gōt: id saliter
uia eam omnigōa h̄m̄ applicata, q̄ ex̄p̄eret p̄p̄ca p̄p̄ca quancum
gōt: n̄ aliter quidem q̄m lumen ut q̄ unionem ut q̄, et lumen creatum
sumum p̄uonem oīy, n̄m̄a n̄m̄o cauaret. Sine tandem q̄ ut Chūti q̄
in finem, sola sanctitas, et Personalitas uidens eā apte ut inter diuina
p̄p̄caiones p̄p̄ca inuenientia =

Eandem uisionū beatitū in Chō gōtēu
uitam mortalem, et p̄ de uitam, nemo dubitare potē. Et a. gāi extitū
d̄re uidenda. i. glorię sc̄ia b̄ata tempore mortalitatis atq̄ a p̄mo
animā creationū in b̄ata: n̄ ita exploratum e, p̄p̄ca tñ p̄p̄ca mantibus.

propter divinitatis potentiam, tamquam obitum equis amatum. De eadem
divinitati absolute et felicissimus status, pariter et ipsi de Deo dixit,
nisi se. Alioquin inde habere licet scientiam a ratione in anima Christi in fluxum magis
adhibere jubium, quoniam in deo est beatitudo =

Supererat sic in deo beatitudo obita deynare de

quod in diversis animis diversis locis tractavimus =

Sectio I^a

De Scientia per se infusa existens subiecto.

Scientiam per se infusam sic appellari illam quae inter beatam esse se adiungitur
anima est. differt enim a beata quae cognoscitur in deo. Sed in creaturis differt et ab ad-
quisita per se et per accidens lingua, eorum ex parte inveniendi a Deo quatenus per actum ipsius
cognoscitur adquirendi non potest creaturas quae agnoscunt propria specie, in proprio genere,
aut in deo aphantasmatibus =

Etiam Christi scientiam infusam negant. Roma.

Stallen. Sab. et alij Nominales apud sua. 823, 13. Negant et Scotus et Curan.
apud S. 29. 823, 29. Estimant enim omnem scientiam a beata in Christo distinctionem
esse autem in linguam, esse adquirentem, seu aliquamibilem, et naturalem; quae
alem Alamo Sabur in statu innocentie. Negant illam scientiam in Christi
99. a. 2. o. 1. et cuncti nisi 44. nisi S. 29. exigent; qui obiter suggesti-
um scientiam per linguam; naturalem vero nisi linguam per accidens, seu per
adquirentem admittit. In quo et sensu Christi videtur locuti Scotus et
Curandus =

Relatio. In Christi anima existit scientia per se infusa. Probant frequentes
S. 29. quod imperfectum est quicquid non reduitur ad actum. Quia Christi ex se
poterat se cognoscere in proprio genere, esset imperfectum, si illam non cognoscere. Ad
animam usum non videtur quod potest reduci ad meliorem actum, ut ad cognitionem
verum in deo non est imperfectum, quatenus non reducat ad meliorem effectum. Pro-
bant multi ex his regulis, immo quod dirigentis actus liberis, et me-
ritum Christi non poterat esse beata, ut potest judicari ipsi actus a se curandus;

atq; ut indiffiam n̄ dicitur. Sed n̄ potuit ee adq; uita quē ut n̄ aali adope-
 rationes ygnatiles agra n̄ erat. p̄ h̄c q̄c̄ in d̄ua. In primū d̄c̄ ē māc̄ d̄icta,
 et a gl̄andib; impugne, et facile negari; et quidem ob hanc ipsam de libertate
 difficultatem ut uidebitur d̄c̄ in fine. De h̄c qua examen potest fieri in tract.
 de Merito, et libertate sciendum. =

Probant q̄ alij n̄i n̄: eoz amor alij q̄

Quem liber et meritorius erat in Cō: et quidem etiam in s̄ instanti in
 quo n̄ erat sc̄ia adq; uita. Sed sc̄ia beat̄ n̄ oit amor. Quē liber, ad m̄
 nexum: p̄ erat sc̄ia in d̄ua a qua ille amor liber oritur. In primū de sc̄ia
 p̄ accidit uisū a alij q̄ intelligeret quē illius amoris causā. Facile
 b̄ negaretur illi. nam p̄ter amorem n̄iūm et beatificum alij liber
 Quem Deo n̄iūm et p̄ter Deum creaturas amans n̄ci poterat
 a sc̄ia beat̄: ut Deo etiam se q̄ uim beat̄e uidentis d̄ingit. =

Quoq; p̄ r̄duō-

nem obare oportet argum̄ cum velata probabiles q̄ sc̄ie in d̄ua utilita-
 tes n̄ excludentes; tum eius necessitatem explicante, atq; ut tandem aduersa-
 riorum obiectiones p̄cipuante. Argumentū a. ē causā Cōi cognoscere, aut et
 p̄fendere oia possibilia tam ex n̄ia q̄m n̄ ex n̄ia in p̄o q̄c̄ et q̄ p̄ gētes
 p̄p̄ia, magna excellentiā nobilit̄ q̄ eius mentis conuicti h̄c, ut euidenter ex se
 stat, māc̄ n̄ ille cognoscendi uoluntate a sc̄ia beat̄ d̄e n̄ potit, ut d̄c̄ b̄ari.
 Ad sciētiā istā h̄cē possibile ē aīe Cōi; ut n̄ n̄la ostendat d̄c̄ s̄z. p̄ ē excel-
 lentiā possibili Cōi, et d̄ictio s̄ni n̄ciā; q̄c̄ue q̄ m̄ exstat in Cōi =

Obt̄ sc̄ia in-

sc̄ie in primū si de creaturis possibiles, cognoscit q̄modum cuiusda, simplici in-
 telligentia, ut d̄c̄ d̄i et Bonaven. sententiū fluxus antiqui, quos referit Am̄. d̄c̄o,
 s̄z requirit q̄ nullū d̄c̄; et quoad possibilitate sua. d̄z, 14, et 14. d̄c̄o 33.
 Rurū cognoscit h̄c sc̄ia dei alij d̄c̄e creaturas q̄modum p̄sonā ueni-
 muni n̄: v̄z d̄c̄ h̄cē p̄ oportet: actū n̄ liberi eoz Cōi n̄ agnoscedan-
 et h̄cū p̄ eandē n̄iētiā, q̄ quā possibiles intelligebant; p̄ eoz n̄. eo-
 rum libertas; id p̄ aliquam p̄uē ut possibiles, et q̄ alij, posteriorē, ut d̄c̄

tui Corzari, et v. h. a. s. p. scientia beata d. Chro. p. sens ore, uti quod p. indug,
 et ex p. p. a. obituum cognoscibilitate sciri poterant ab illis debebant, ut p. p. e.
 tui et quatenus viatoze, servatoze et Mediatore. In. a. oia fluxa sciat nate. Chro.
 agnoscere? qui decidere valeat. Id de possibilibus et futuris ab illis affirmave-
 rimus, de divinatis quod d. a. linguam se p. p. nantiam videam negare nec debet
 nec volo. =

tandem scum igni, ut unum, et in absoluta p. p. ita p. p. hanc scientia ab-
 tractivae, et in effectibus, legi p. p. nymata cognoscit in creaturis non e. h. m. op. p. n. o.
 Magna d. difficultate h. n. et scum, ut trinum, ita in fluxa se p. p. teret. h. n. e.
 Curando et h. a. g. d. s. 3. c. 1. et alijs negotiis; illi scoto. Cuius et sua. d. 1. 7.
 s. s. affirmatio. h. n. ego ventio, rem q. p. h. i. a. m. atq. ad alios tractat, p. p. etatem,
 sine in n. o. o. p. t. e. r. e. v. e. n. t. u. s. t. i. l. l. i. m. u. n. i. e. r. e. p. r. a. m. a. f. f. i. r. m. a. t. i. o. n. e. h. i. a. m.
 videtur h. n. p. o. e. agnoscere Deum ut trinum, l. in unione hypotattica scdm
 p. p. h. n. a. atq. ad alia p. p. atata ut late p. p. p. r. a. t. h. u. o. d. 20. s. 3. et f. i. a. m. a. t. i. o. n. e.
 d. 66. s. 3. vel p. p. e. v. i. d. e. n. t. i. a. m. i. n. a. u. s. t. a. n. t. e. n. e. m. p. e. i. n. r. e. v. e. l. a. t. i. o. n. e. t. r. i. n. i. t. a. t. i. s. s. a. c. t. i.
 aut sibi, aut scdm aliter, ut op. n. a. t. i. o. n. e. s. u. a. v. e. r. t. u. n. d. e. i. n. v. i. s. i. o. n. e. b. e. a. t. i. f. i. c. a.
 Trinitatem cognoscere, ut s. a. n. g. e. l. u. s. v. e. n. t. i. s. d. i. c. i. t. d. 20. s. e. t. 5. =

La d. d. d. i. n. f. e. r. o. 2

scientiam p. p. e. i. n. f. l. u. a. m. n. e. e. p. m. o. d. u. m. p. p. o. n. i. t. i. o. n. i. s. a. u. t. d. u. c. t. u. s. q. u. o. d. e. a. c. t. u.
 r. u. m. i. n. n. i. q. u. a. l. i. t. a. t. i. v. a. m. i. n. o. e. t. p. p. h. e. n. t. i. v. a. m. h. e. i. q. e. t. i. n. c. r. e. a. t. u. r. i. s. e. t. i. n. e. a. c. t. u.
 r. u. m. c. o. g. n. o. s. c. i. t. i. v. a. s. e. p. e. s. u. a. d. 2. s. 1. e. t. h. a. g. d. s. 3. c. 1. i. n. f. e. r. o. 2. h. i. i. n. p. o. t. e. s. t. u. t. i. h. a. i.
 s. c. i. a. s. o. p. e. r. i. o. n. e. a. d. p. h. a. n. t. a. m. a. r. a. e. i. u. s. i. n. n. u. m. e. r. u. s. p. e. c. i. u. s. a. s. e. n. s. i. b. i. l. i. s. n. v. e. r. a. t. i. o. n. e. r. e. c.
 d. e. n. d. e. b. a. n. t. P. e. g. r. u. s. p. r. s. u. a. e. t. h. a. g. v. i. d. e. r. i. g. o. r. i. s. t. o. a. n. d. e. h. u. o. d. 20. s. 1. i. n. f. e. r. o. 2. e. q.
 s. c. i. e. n. t. i. a. e. t. q. u. a. t. a. b. o. b. i. a. n. a. t. u. r. a. s. e. u. q. u. a. n. a. t. u. r. a. s. e. o. r. u. m. a. g. n. o. s. c. i. t. i. g. o. v. e. r. a. n. t. e. e. r. e.
 p. p. e. i. n. f. l. u. a. m. e. t. r. o. g. n. a. d. e. m. t. u. m. q. u. i. i. n. n. i. d. i. s. t. i. n. c. t. i. v. a. m. n. a. t. u. r. a. s. a. s. u. a. n. a. t. u. r. a. l. i. s.
 s. u. m. q. u. o. d. p. o. s. s. i. b. i. l. i. u. m. f. u. t. u. r. o. r. u. m. a. t. q. c. o. r. d. i. s. e. c. r. e. t. o. r. u. m. p. e. c. i. u. s. q. u. a. l. i. r. e. p. r. e. s. e. n. t. a.
 t. i. v. a. m. p. e. c. i. u. s. n. o. p. o. t. i. a. s. n. a. t. u. r. a. l. e. s. d. a. t. e. a. u. t. h. e. i. n. p. o. t. e. r. a. n. t. i. l. l. a. o. b. i. a. e. g. a. r.
 d. i. c. i. t. d. 66. s. 1. 2.

Pectio 3
 De Scientia adqvisita

etiam: nunc qd' oī s'ra acti immunitat subto suo qd' d' ita immunitat e' p'ore: m' e' g'
 p'alta Christiane s'ra hōmīas tanta beatitudinis et sapientia increata excel-
 lentiam, n' p'ce, obtinuerit. Preterea unā q' amantia et intelligentia e' s'ra s'ra
 q' amorem et intellectōnem igniū d'ī. Amuendo, nungunt. An a. uno v' g'
 eadem semp' cadūg'urandī. n' v' d' b' m' u. =

Sectio 1^a

An scientiæ increatæ participatio neganda sit ob defectu
 vitalitatis.

Q' s'ra magna theoponum p'ari q' s'ra d' r' s'z, quem p' s'ra et gl'iam
 ē nū, ut Pasquet, Hugo, Bernard, Amig, s'ra, n' d' r' e, et s'ra d' r' i. d' i n' m' i' r' y,
 arguunt in s'ra sensum. Intelligere ē vivere et vivere e' operari aut mo-
 vere se ab int'io, agere se surum actum. Ad aīa s'ra intellectōnem in-
 creatam operari aut agere n' p'ce: p' aīa s'ra q' intellectōne, increata
 intelligere n' p'ce: =

At ob istam p'olog'ia, s'ra n' d' r' e, ut negent actua-
 lem, s'ra p' r' i' b' e' m' sapientie increatæ participatōne: p' b' a' b' i' l' i' s' o' p' i' n' a' m' u' r
 et multū nūi s'ra, et oīo s'ra, qui existimant in s'ra s'ra ill'ōnti n' d' r' e
 minime includi actōnem, motu, a' p' r' i' o' int'io, seu vitam qm' p' r' i' c' a, ag-
 gellant: quæ sane opinio multū, m' u' n' i' s' a' c' t' a' e' s' r' e' q' d' a' r' r' o' n' o' s' s' c' o' r' y, s' r' a' m,
 s' r' a' n' d' i, s' a' b' r' i' i, s' o' n' s' i' i, s' e' g' a' m, v' a' l' e' n' t, s' a' l' a' s' et alios, quos allegant s' r' i-
 d' i' s' d' e' s' r' a' e' n' t. l. 2. l. b. 40. q. 1. a. 2. s' r' i' n' y' a' d' 2. d' e' s' r' i' i. s' u' b. 2. et s' r' i' n' y' a' d'
 s' r' i' d' e' s' r' i' n' a' i, ac s' r' i' n' y' s' t' i' g' g' o' v' i' d' e' s' r' i' i. l. b. 1. q. 34. a. 1. ad 3. =

Inde s' r' u' s' s' r' i' m' o

1. Opinio illa p'olog'ia actōne indigenat' h' e' n' ad intelligendū, s' e' q' u' i'
 rens gl'iam s' r' a' d' i' p' l' i' c' i' t' a' t' e' s' r' e' q' m' u' l' t' a' s' et p' r' a' v' o' s' s' r' e' p' e' r' a' t' a' d' i' v' i' s' i' o' n' e'
 s' r' i' c' u' l' t' a' t' e' s' p' s' t' a' b' i' l' i' s' s' r' i' m' u' p' a' r' t' i' c' i' p' a' t' i' o' n' e' s' u' b' i' n' c' r' e' a' t' a' n' e' g' a' n' i' i' n' s' r' a' i' n' f' i' r'
 mo illi p'olog'ia gl'ia s' r' i' m' u' n' i' s' n' d' e' b' e' t: p' b' a' r' e' t' n' c' e' r' t' y' q' i' n' c' e' r' t' y' =

abijuro

Una p' bene
 alijui notavere, licet de s' r' a' i' n' t' e' l' l' e' n' t' i' e' e' n' e' t' v' i' v' e' r' e' p' r' i' c' i' e' n' i' d' e' o' a' d' v' i' v' e' n'
 dum d' e' b' e' t' i' n' t' e' l' l' i' g' e' n' s' p' r' o' v' e' r' e' i' p' s' a' m' i' n' t' e' l' l' e' c' t' i' o' n' e' s' e' u' i' n' t' e' l' l' i' g' e' n' d' i' s' a' m'.

Quod licet anima Christi per se non possit aut habere a se divinam sapientiam, non ideo erit
 incapax intelligendi per illam. Probatur autem. Ut qui vere glorie vivat, non debet
 Quare tunc, seu factum, sufficit, si perdat unionem sui et illo modo, qualem vivendo
 ubi intus adquiret. Si non vivit se nutriendo, et in vitam maximam, non ge-
 nante et inoperat partes neque perdat neque perdat. Valeat, ad non eam unionem
 eum. Arguitur etiam Christi summi divinitus separari potest ad perdam sui uni-
 one et divini sapientia: et quidem hanc perdat perdam primam, hanc ab hanc
 secundam, sive substantialem, sive accidentalem, et intellectualem in-
 diatam, ad divinam intellectum. Quod summi Christi potest intelligendo vi-
 vere glorie et sapientiam incertam a se in utriusque unitam productam
 ductam. =

Sed hoc est contra. Et illud non. Ut anima vivat, et intelligat, non requirit intelli-
 lectionem sui per se, et unum, ab anima, sed ab illa. Arguitur divini intellectus et ab intellectu divi-
 immediate. Quod anima unita anima Christi in hoc modo intellectus, seu illud, non potest non
 recedere illam animam in idoneo et intelligentem, et viventem. =

Adversus eodem.

Illi ad hanc lumen glorie et tota ratione agendi et habendi visionem beatissimam:
 per divinam unitam, tamen lumen incertum, quod unita ratione habendi incertam, visionem
 potest in unum visionem incertam. Et dicitur Nam in se ad hanc lumen, seu vitam
 tem signatam, et est naturalis, non requirit actuali vita et in actu. Et dicitur non requirit
 ut in certis, seu naturalis influentia in visionem. Et dicitur: sicut dicitur, si per
 signatam, quod in unum, illud, tamen per integram virtutem habeat illa
 vitam signatam. Sicut etiam erit, si creatura per quod, aut quod per unum
 et habeat incertam vitam, et per hanc tamen actu, et vivere dicitur. =

Sectio I.^a

An repugnet ex defectu unionis immediate

 Affertur per se, quod non recedit contra dicitur et dicitur. n. 15: illud et non
 multum generum tota dicitur. =

Quod dicitur per se, quod non recedit contra dicitur et dicitur. n. 15: illud et non
 multum generum tota dicitur. =

divis exire defecto, ut opinatur Hb̄, et alij Relati d^o 2. s. z. quos non ibi ungu-
 maximus: l. saltem possibile, licet in de h̄um flexet vno, esse q̄ realiter unū totā
 Inm̄: s̄ quavis eadē effē existimet ad negandam actualem sc̄ie increata par-
 ticipatōe; n̄n̄ ad affirmandam utrius repugnantiā. =

D^o post unōnem hypostati-
 cam substantialem, ex h̄atō unū^{ca}. s. Personā divinā possibili ē alia acciden-
 tali, quā dicit unū^{ca} q̄ h̄at, tanquā sapientiā humanā, Ch̄i illius p̄t̄ h̄ie mu-
 niter, licet falso, credunt etiām divina, unū^{ca} illius beato, tanquā peciem cognitam.
 In hoc. n. quē implicatio? s. ex defectu unōis h̄atō unū^{ca} neg. exōis, neg. possibili
 neganda ē sc̄ie increata participatō in Cōrō. =

Obj. Defectō Ch̄i h̄um n̄ realiter unū

Parē aeterno: s. si h̄erēt im̄diatā illam unōis + divinā intellectōe h̄eē ve-
 litō unū + Patris, ut in s̄ib̄ dicitur d. 2. s. z. s̄ h̄um defectō n̄ ē unū unū^{ca} dō
 + divinitate increata de intellectu. Patre. Repōndēti pōt distinguere h̄an. s. da-
 beret unū^{ca} illam unōnem. substantialem, sive ad h̄andū p̄t̄em, substantialem,
 sc̄eō; accidentalem, sive ad p̄t̄endū accidētē; nepō. l. s̄ib̄ dicitur negō. Unū
 n̄ h̄a accidentali ē licet ad divinā nāq̄, ut intellectōis: s. a. Patris unū^{ca} intellectu
 n̄. nec ulla p̄one eē p̄one p̄t̄em dicitur illig unōis accidentali nūq̄ h̄an.
 n̄ pōt: neg. a. eveniret in unōis dātā ad divinitate, tanquā ad substantialem,
 l. p̄t̄em substantialem igit h̄um, q̄ Patris unū^{ca} venire pōt. Illud q̄ n̄ dō divinitate
 de p̄t̄em cognitā increata accidentali, l. intentionali beati unū illig Patris q̄
 h̄an. =

Obj. iterū, illa unō n̄ ēē substantialem, ut pōt n̄ q̄ h̄erēt substantialem p̄t̄em: s. negue
 eē accidentali, q̄ unū extrema substantialem: eē quia cōmune. Repō. h̄um. Nam licet
 intellectu dō unū substantialem, q̄ h̄anōis in h̄um accidētē esse tōmpē exōis dō-
 minū in t̄icā, h̄anōis; quavis unū illa verum eē accidētē. =

Obj. tandem. Utō possi-
 bili. s. illa unō intellectuali, nullum ē fundam^{tu} s. eandē eff̄andū eē.
 s̄ saltem defectō unōis unū^{ca} h̄erēt imposere ē aīa Ch̄i intelligere q̄ h̄i-
 entia increata. Repōndēti dicit aīa: actuali. n. illig n̄ repugnantiā unōis

eccā debita e' illiū Christi titulo Unioni dyptotica, seu Vasne infra
Synitatu' gonalu, ut pote magnam sapientiā excellentiā suā infirmitate
importanti: q̄a. dicitur, & negari a nobis n̄ potest, nisi miraculi, & uoluntate,
aut ex uoluntate, & uoluntate, & uoluntate, & uoluntate, & uoluntate, & uoluntate,
nū repugnantia n̄ potest, nulli ex deſu immo Unioni uiget ualidior
argumentum. =

Sectio 3^a. An repugnet ex defectu deter- minationis infra Deum?

Potest enim nū. R. d. uti, potest enim Vasne, tangit similitudine, inuicem si pro-
pugnauerit, recurreunt, illam q̄ nominari expendant. Bernab. citat, et al-
tere dicit. s. s. Verge: Nullo ex Christi creati illis pote Deum cognoscere ga-
ri clariat, et q̄d, qua ipse Deu. Et qui, si intellectū diuina
saperet Christi hūm, cognosceret Deum gar clariat, et eadem q̄d, qua
qua ipse Deu. q̄d. Nā e' certa. Nā ut inuicem Bernab. citat, et al-
firmata: diuina q̄ inſpiciunt, et diuina illis excellentia q̄ oēm
creaturam dicitur. Nā hūm q̄ dicit a Bernab. citat, et al-
seu. 22. & Joan. de Roma: Ad hūm, tant, et ad hūm, Nā ut inuicem
apparet. Nā ut inuicem: Et enim nullum e' caput detrandi gradum,
in quo hūm ang Christi illis cognoscat in Deo q̄ scientiam uicereat, q̄
cura obta, hūm q̄ clariat qm diuina: & totidem, et eorundem
obta, .i. una utrumq̄ illustrat illis cap. q̄. =

Respondetis s. ip̄q, naā creatū li-
mitationem illi subti in capitate p̄ hūm, ne aia Christi suscipiat a sua p̄
fictum hūm, cognoscat totidem obta, qui Deo. Veru, ita Respondetis n̄ uider
et argum^{tu} repugne. Quippe subti capax et poteri suscipere reuicem
quomū ex omniū uiginti effectū hūm, neq̄ n̄ oī nū suscipere
si unita habeat oī hūm res: que n. eū ita detrandi poteri ad hūm, qm ad
illum; & hūm hūm nū alud. s. q̄ subti capax, et hūm unitam. Et q̄. si
mā s. Deu. hūm Leonis, equi et Elephantis, nulli hūm hūm q̄d hūm
ret. loci p̄poret: si erit in meo illi ad hūm q̄d hūm hūm, hūm, et Paulum,

quorum unumquemque agnoscere poteram, cunctos inidem intelligo. At qui illis in manu
Christi capax est agnoscendi gratiam obtinere scorum et habitare saltem accepit, si
habeat ois cognitione, nempe divinam, cuncta sub agnoscere debet. =

Regam dehi Deo-

silij. Sicut ab incapacitate subiecti, et limitatione desiderij non potest numerus, et gloria
obtinere; potest in interio claritate et intellectu agnoscendi oia obta per scientiam inie
ctam. Et eisdem sunt similia dicitur de xpo, in quo ipse per sanctitatem in crea
ta sanctificatus in qua Deum, et in ois alia creaturas. =

Res in. impugnatur. Nam qui
in Deo oia clari cognoscit, Deum quoque, sicuti respondit qui non supit in arbori
claritate. Sed. Et. gravi. Et nam licet respondit reducere potest in cognitionibus
creaturis, ut per obiecta a gloriis defendit, de inexacta in et nunc per illa modo re
perbitur, sed. Et inquam, ea cop ois nona interiore, et exteriori qua potest potest
invere creatura, et ita per respondit. Sed. Cop, que in se tendentia sunt clara
in potest in tota illa claritate representari creati illius obta, ut quod nullus est ordo de
signabilis infra quem collatum debet claritas innotuata illius creati. Et quod
eo quod illa cop ois obta representat, tota nullus representat. Et in et ois clara
tu reverentia, et representat, tota nullus claritate representat. Et in ma, quod cop
clara in se neguit et obta, perbitur in operatione non in illis, ut nec innotu, potest
Sed in representat non amovet esse innotu, sed innotu, quod non cop nona clara potest abta et
innotu clara. Et in in cop clara non abta modo tendendi obta, ita in sume et innotu
clara non representat modo tendendi innotu, et innotu clara. =

hanc, utique, conlatum exem-

plu. Sanctitas inexacta non habet summe digna ois bonorum, quorum Res est digno gloria
in gratia. Et creati. Sed inexacta non habet summe digna ois obta, potest innotu, quod
Res in notu nona tenet. Et innotu est desiderat perbitur innotu Deum sanctum, innotu in notu
Deum agnente. Sed. Sanctitas inexacta non inducit operationes humanas Christi, et ob
notu et laudabile, et divina, magis a gratia aliter creatura. Sed in inexacta de
reperet ad amovet, quod nona tenet, in notu, ac in notu, divinum, et innotu. Re
liqua videntur et. Et. =

Respondetur 3 subalterum effectum generalem cognoscendum detrahi potest ad gradum
 infra se, quod unione et heterogenea per quam altera magis hunc participet, scilicet dicitur
 quod per aliam le. et si plures dicitur, remittit de unione propria: quia si ut dicitur
 nihil et heterogenea aia facti detrahi ad municiandos in capite corde pedes, et un-
 geulis dixerit et certis dixerit ex aliis; ex parte quod eisdem sua accidentia et appi-
 tates, tandem quod agitur inducat, et plures operationes. *Præter philosophia et mri*
salva obtinere presentia in natura quadam de potest. 1^a unio qua animus magis capi-
 tu in hac non alius ipsi effectum generalem quod cordis, et unguem unam de his: magis n. 2^a
 non est facti remittit, et. *Præter* unio magis aia est quod rationem remittit, et. *Præter*
 ipsa aia dicitur et intelligeret hoc illo in scientia incerta, vere suscipere
 ret aut suscipere potest dixerit effectum generalem ab eadem facti ob id unio
 non dixerit rem. *Præter* unio magis aia est in nro et heterogenea aia quod erat in
 illo philosophia. =

Quod unio hunc dixerit, ac dixerit accipitur potest quod supponit sub-
 iecta potest dixerit, seu variis dixerit peraxata. *Præter* a. *Præter* idem est, nisi unio
 dixerit dixerit dixerit peraxata generat, aut debet ad aliam et aliam unione
 scilicet dixerit in natura. *Præter*, non est aia dixerit a remel admittit in effectum generalem
 entis: nulla est in agum dixerit intentione qualitatis dixerit magis in facti
 rationem dixerit. =

Si in non obtinens remittit dixerit scientia potest non est ad minus rem
 immutabilem limitari. *Præter* ad certam detrahi dixerit remittit et remittit. *Præter* dixerit
 scientia incerta ex effectum detrahi infra se, minime dixerit. =

In non impossibilitatem
 dixerit effectum generalem sciendi detrahi potest in dixerit aia a agere et loco que scilicet
 dixerit relinquere, ut dixerit aia aliquos actus creator magis dixerit, et dixerit admittit
 tenet (quod negat et in rem dixerit incerta scilicet dixerit dixerit, et) et dixerit
 dixerit dixerit effectum generalem sancti, non est hunc dixerit dixerit dixerit dixerit
 dixerit rem dixerit actus, in effectum magis ve intentionem dixerit. *Præter* dixerit quod non est
 ad dixerit, et unione scilicet incerta potest le esse actus dixerit quo ipsa hunc dixerit men-
 tetur in Magis: ut et in dixerit dixerit dixerit dixerit dixerit dixerit dixerit, aut aia

45
aut alia sua lingua. sapientia a. que sua luce aliterus obscuritate
nō pōtēzcat, nūmē clara uocari nō pōtē-

Aliquid inq̄m ita diceret. Ego uero
neg ad nra p̄ia a luter incedere debeo. Rem p̄ iam explicō. Si effectus
detractōnis eret aīa, ne sapientia increata dicitur. Cuius imunita p̄
uicit. Et ualim amor increati illi imunitati p̄ueniat. Quod tñ leges,
leg. Martini negant. Et ut p̄e Monothlita ex D. B. doctrinā maximē
impugnante. Monothlita. a. unice, aut p̄cipue, nō sapientiam, sed uolun-
tatem unam eam q̄ diuinam in Cōs uendebant. Sequelam iam nō p̄o-
bo. Semel p̄cedente intellectu creatā in aīa Cōsiti poterat ita ad illius
mensuram, seu arithmeticam, seu geometricam amare etiam q̄ amo-
rem increatum: it. n. nō nō uolūtum, quā p̄pōniam, quā uolūtū illius uo-
lūtō, equalitas uolūtūa excitat in uolūtate; ita nō nō uolūtū in uolūtū
aut ualim in finitē amatum, q̄ uolūtū, aut finitē cognitum. i. sic
et amor eam obitum ubi quinq̄ue duntaxat cognoscunt, et ab it
tanu uolūtō effūm. Quālem amantē quinq̄ue obit. Et effectus Cōsiti hu-
manitatis amantē amore increato, et in finitō ad certum p̄abum de-
trata q̄ obit agnita, et in finitō numero obit cōp̄ diuigente redigi
pōtēnt =

Et idem effectus Cōsiti amantē rebtingi inq̄ra Deum poterat. Nam
q̄ nō diligeret hūmā Deum ita efficaciter, ut eret p̄mū sufficiens di-
uinatum p̄fectionum, aut illatum ualim, quē in Deo amorem ne-
cessarium sequunt, quāsi eī dicitur p̄mū. Nam q̄ nō amaret efficaciter
p̄p̄iam eocām eret ut uolūtū aīa affectiua. Nam q̄ per eundem amo-
rem increatum dicitur Cōsiti, nō diligeret et inefficaciter oēs crea-
turas p̄sibiles, nempe illas, quē ip̄i dicitur q̄i p̄dicitur ōp̄ponun-
tur: uel eas dem efficaciter amare nō pōtēnt: neque efficaciter ualim p̄s-
ret oīō hūe sui eocām, neq̄ efficaciter uolūtū p̄dicitur eē creaturas,
quā tempore antecessitē ip̄a intelligebat Cōsiti aīa. Nam nam dūm
Cōsiti uolūtū nō pōtēnt literē amare q̄ decreta diuina, ut p̄e aliena,

et ubi dicitur arbitrium unita. Multiplex est affectio in Deo amando ab
eius ab hunc Christi voluntate. =

5. Summa tam intelligendi quam volendi
dicitur affectio potest huiusmodi a dei voluntate placitum communicari. In
ipso quippe Deo scia et volitio, que omnium civilium et volubilium
scia est in actu et effectibus, debet huiusmodi obnoxium stringentium (que scia Deo
scia, et amore stringenti quoad denominationem cognoscuntur, vixit, et
amanti) hunc illud effluum sciam sciendi, ac volendi in divina
decreationem, que est ultimum dicitur, et intuitum requiritur ad effluum huiusmodi
quod effluum sciam intelligendi et amandi creaturas. Mandum quod scia
quoque increata, que et ut Deum representantium stringens est multo
melius potest limitari et decessari a diuino arbitrio, que scia
tangit ultimum et penitus nemo sciam intuitu mensuetur affectio scien-
tia, et volitionis increata, ut ab hunc participandi =

Undem, si alicui
difficile videatur effluum sciam scienti infra Deum intueri in
diuina scia ut manifestante hunc intellectum diuina, et creatura
affectio in Deo: poterit ipse ob eam difficultatem negata intuitu
tione dei, qua hunc Deum, et alia in diuina euentia figurat o-
cedere aliam inferiorem, nempe in aliquo attributo imitari
= hunc eam affectio in relationibus diuina Deo. in Deo in personalitatem
accepto. Aut negata et eiusmodi ingeritur quod Deum increata uiuio-
ne, cogit abstractiua increata in Deum, et in creatura immo, uia om-
decreationis difficultatem scia poterit: nunc quod Deum sciam cognoscendi mo-
dum quod possibilia et heri, ut exanimam plures in hunc Deo scia: nunc quod
societati doctrinam obvia saltem stringentia in se ipsi Deum cognoscit
maxime uisio que nobis in libera, utam a scientiam, et etiam quidem ac
uelut stringentia intelligenti scia cedere poterit per unionem sui hunc Christi
and Deum: nunc tandem quod eadem cogit, que in intellectu dei intuitiua est
hunc, intuitiua illius in cogit abstractiua scia =

Sectio 1^a

An participatio scientiæ increata iure damnata

Ubi de Monothelismo.

Christi autem nec sapere, nec amare per ipsas Dei sapientiam, et uolitionem, ab eo unanimum est Theologorum in paucis, et antiquari nominis Cassianensi idu exceptu, atq. Ripone de S. Victore, Ioanne de Neapoli, et Ioanne de Ripa: ut eos in remnam, qui id ipsum de cunctis beatis quere docerant, ut oppositam reueru admodum respiciant damnent, & anathemati, quorum diu indulgentiu temerariam illam appellat. =

Santi v. gelminii causa unig, l'p'p'uatam suscipiunt It a synodo & prali, qua aduersus Monothelitas coacta definitu n' remel, in Christo duas ee internas operationes, et uoluntates, humanam, & et diuinam, et etj uera nati. Monothelita. a. n' solum genes uoluntatem, sed inuis peres intellectum unicum operationem defendebant. Theodoro uidehiet heretico in scilicet ita delirante: Eandem unius dni nati seruicitia dignam Deo sapientiam, scientiam, & diuim, et cogitationem in utrumq. (refertur) de in eius diuinitatem, et in eius humanitatem. Sententia p' que sciam increata, aut amorem diuinum dum Christi cederet, multum uideetur fauere Monothelismo: tum quia licet n' unicum et solam unam in et omnem utiq. in Christo nati ueritate attribui operationem: tum max' nam stemnit fundamentum, quo Pontifices et ipsum scilicet Monothelitas impugnare diuunt. =

Perge scilicet, ut unicum operationem in duobus Christi naturis impugnaret, utebatur illo pio: Tum Christi nati n' potest operari, intelligere, aut amare, per operationem, scientiam, et uoluntatem ipsius Dei: inde & inferebat humanitatem Christi uiam, et creatam seu sapientiam, et uolitionem: quod quidem diu illi aptari n' poterat. Quod a. scilicet illo uteretur dicunt, utare uideet ex uerbis istis, de

Neq' in quocquam unam dabitur nisi naturalem operationem Dei et creaturae
ut neq' creaturae in diuinam educamus diuinam: neq' creaturae in diuinam
naturam ad operentem creaturae locum deiciamus. Ideo i^o Dei videbant
quasi e^{ss} in duabus Christi naturis operationibus q' neq' creatura diuinari
ti, neq' increata sum' operare et dari pot' =

Hac tñ ex r'ib' in nat' Beo-
logu' uidentia testimonia, si Monothelitarum error, aut synodi rogu-
tu deliq' obreuer, eaynam, nullam poterunt inueni' si uiliter q'
dem: et inuita Quise à multis Beologu' inde recepta censura, nob'
uae syriemus =

Hanc a. meam ^{am} si q'bo 1. Monothelita nungm' dixere
naturam Christi creatam e^{ss} unice operantem, seu tantu' modo operatione
increata intelligentem et uolentem. scilicet, et Monothelitas n' oppo-
uerunt e^{ss} q'iu' illud & b'rium, et u'ltu' operat' increata n' pot' uenire
creatura. Neq' ulla, Uerbu' q'uit catholicos int' et hereticos n' sapientiam,
et uoluntatem increatae diuinae. Na' e' operata, an' ostendo. Monotheli-
tarum error n' q'uit applicat' operationem increatae creatae Christi naturae,
ita ut uba q' illam uerū cognosceret et amaret: uerū unam in Christi
teu' operationem in Christo diuinam, qua' solu' Deus operari dicebatur
in sum' uba' nec intelligente, nec uolente p' ullam operationem,
seu humanam, seu diuinam, ad tantu' Christi operantē et uolen-
tū operari, ac uerū abagratu et abruo. Cuius uerū historia plu-
rima exhiberi poterant testimonia p'pua, nominatim in dicta
synodo Max'is apud Antiochiam & c. Legi n' pauca ualent' apud
nrūm Petrarium L. 1. de Incar. cap' 19, 30, et 31, nec n' L. 2. cap' 22. =

Induo. a.

unum, l'atruum. Seruius Patriarcha Constantinopolitanae, et
Monothelitarum Princeps Abbas dictae synodi, cuius uerba et
mentem transcripsit obtinuimus, et accepimus Macarii in
Ab' 8. dogma uerrum ita q' dicitur. Hanc e^{ss} diuinorum mentem, et

am. Et si uoluerunt, nunquam intelligente anima gaudiam. Quia car-
 nem. Ergo pauca. Et ut aperte dicam: quam admodum corpus nati,
 ab intelligente, ac facti nati anima regitur, gubernatur, et ordinatur: sic in
 Christo tota huius conglomeratione ab eodem. Et ubi diuinitate regitur
 et in orbis alba, et in gubula diuinitus mouebatur. Maxime etiam
 Martini in Opus. Et Monothelitas, horum argumentum tale
 Luce refert. Quam admodum instrumentum, et ens, qui mouet una e
 operatio: sic diuinitas, et diuinitati una in dem e operatio =

Et haereticus illi
 humanitatem Christi nec intelligentem, nec uolentem, sed instrumen-
 tum seruans, et facti intelligenti, ac uolenti, et facti. Ergo
 dem illud mirandum ne. Est certum Monothelitas fuisse lutheri-
 chianam. Sed uero paginem, et robotem, quos uideo nouos lutherianos
 sancta synodus appellauit. Etiam post concilium Chalcedonense, et im-
 perialis decreta duas in Christo naturas asserere iniquum ipsi non audebant.
 operari in duas uoluntates, et operationes negabant: atque ita se ip-
 sa unam in eamque diuinam, aliam uero naturam in Christo ipsi uolun-
 ebant: ut a nobis obijciatur; si humanam naturam abortiuam mortuam,
 et uelut stipitem commemorant. Longui pro ab eodem sunt.
 Christi operationibus increatum. Procul est et fuerunt. Quia negandi
 eadem sunt in eo, et amore increatum =

Libro 2. Ex n. ita, sapientia;
 et uoluntate (quam breuitati causa operationem non dicimus) aliter, et
 aliter sonat in sensu catholico, et in locutione Monothelitica.
 Apud nos n. operatio diuina, increata, immutabilem, eternamque sci-
 sapientiam et uolitionem significat: apud Monothelitas uero sig-
 nificabat operationes Christi beatitudines, ideo ab ipsi diuinae appel-
 latur, non increatae. Hinc, n. uerbum operatio non increata, et nun-
 quam meminerunt. Luce ego firmiter post audiam lectionem ex ultimo
 genitum uoluerunt: sed quod illa operatio Dei non, uel in qua Deus instrumentum

volente est =

Extermitto multa, nam gaucha etiam ista falsitatum pa-
 rere pot. Commentari. n. Monothelitarum subdolum, et peccatorem erro-
 rem, labor ingobue. illum uide licet Suarez et alij incerti sensu
 appellant. Siquis ab scolasticis habentis recte, et sincere n̄ intellec-
 tum: Baronius Fleauii angratibus pradiemtem, et qui a suis generi,
 aliis loquitur: et ū iudicat Pezariu, atq; eruditurimus quingue. Inde
 nate n̄ n̄ leues in scolis stentiones n̄ habitem apud Monothelitas uis-
 gationem sanum uocum Proprietatis, Voluntatis, Voluntatis, Operatio, et
Naturalis. De quibus erroris apud eruditum admodum
 Bernall. b. 48. egregie q; et feliciter a nota Monothelismi Mononii
 quimum tota d'ys so liberat =

Sectio 5^a

Resoluitur duabus conclusionibus disputatio.

1^a. a. qui existimet me resolutiones infra ponendas potius censurarum
 metu qm̄ animi seruu infra scripturam; noto illas que sec. pcedenti
 indicant n̄ nullus momenti eque me ee: utpote sub falsis psumpt-
 facti a Theologi illi ceptas, atq; ideo nullas ut multi. Et sapienter nota
 uerunt. Quapro certitudo n̄ negantia scienciam increatam. Certe uero
 imunicatam. Quare e duntaxat ueluti ditionata, ex sup̄ et potius
 n̄ qm̄ negriti. Leguo certitudinis qre pudentr interpretari e in re n̄
 Pua. b. 47. Meto. sec. 25, n. 49, certitudinem quamdam, qua multa n̄ so.
 latitanti anq̄q; damnare uidebant. Relationes p̄dicamenta. et atq; ex tempo-
 re in Deo. sub ditione. et suppositione falsi Relatione illas in acciden-
 ti modali stituenti =

2^a. Rel. hia Cōi n̄ inre uigēret claris et p̄fectis per
 scienciam increatam quam intelligit aut intelligere potē q; creata, idem
 q; n̄a p̄porione, de amore increato sentit. Quis solui ee n̄ de bono. Et
 n̄ itam ueritatem indagandam, qm̄ magna. s. et propria p̄rogatiua Cōi
 Cōi intelligere q; sapientiam increatam =

Oclusionem p^o. Scia increata, etiam, si credere
et communicata Cōi sumi, nō tūc esset cedenda, tam p^ofecte illius rari inel
licium humanum, qm diuinum ut oī supponunt, et nos uidimus Sec. 3. nec nō
dys. 6. 1. Parla q̄ sōret r aliquā conuisione, ac q̄ ad p^orabum inferiorem de
dicatione. Nō ubi illa scia dicitur ad p^orabum inferiorem, de quari' suppona
nō potest ab aliqua scia creata. q̄ p^o increatam aīa Cōi clarius, et per
fectius nō intelligeret. =

Adm. ubi unquam ostendit. Scia scilicet genes cla
ritatem nō ē, quatenus uirtute sue euidentiē plures ynonantia, et dicit
ritates depellit, ut oīb; ē in p^ora. Quia nullū nō dēsignabile cuius modi
scientiā unq̄fectione depellit q̄ scientiam increatam ex tra diuinum in
tellectum, quā aliqua possibilib; in p^ora scia creata beatificari depellit.
cū illa clare generando, ut aliud agens ex p^olucimus dys. 6. 1.
sue sue p^ofectionis uirtute ut uolentib; qualitates dicitur unq̄fectio
nōb; r rari se opponendo. q̄ nullū ē dēsignabile p^ofectio limitata scia
clare, cū alia creata de quari' nō potest =

D. Nullū ē dēsignabile oborum nu
merus, nullū modū r Reum uendendi, nulla tandem errorum aut
aliam unq̄fectionum grā depulsa genes scientiam ignam increatam,
ut Cōi sumi communicatam quē oīa p^ompre nō regerant in aliqua ex
possibilib; scia beatā, ut inueni' p^ora uolunt. Sed scia p^ofectio ex
tribus in illis capitulis regulari a nobis ualere, et in se crescere potest, q̄
nulla p^ofectione scia increata humanitati Cōi ubi uinceret quamlibet
aliam creatam. =

B. si Cōi sumi duraret, lubricaret q̄ diuina du
rationem et ubiātionem in q̄ Reum possibilib; esset, tam duratio quam
ubiatio creata q̄ q̄ tanto tempore et loco dicitur, ut q̄ ex p^orum
uidet, et a nobis rari explicatum dys. 1. 1. 2. Quom p^o intelligendi et aman
di p^ofectione p^ora uirtute quodā g^ore ubiātionis et duratiōis generari si
miles nō possit eandem oīo rāionem, et in p^ora quātionē unam deū-

deceptionem ordiri. =

Obj. 1. Magis sanctitas est ^{substantia} in creatam qm
 & creatam sanctitatem: qd magis et intelligeret q scientiam in creatam qm
 & creatam. Respondeo nam et argumentum retorqueo: Qui sum ^{substantia} Christi plurimum
 bonorum l. maiorem ^{substantiam} boni q in creatam sanctitatem qm & crea-
 tam n. magis dignificaret. qd nulla obta inueniret q scientiam in creatam,
 quod et q creatam inuatiue n. inueniret, intelligere magis n. potest q illam
 qm existam. Respondeo a. qm. nam creaturam ee sanctam, & particeps
 ee nature diu. a. qm. ut tali. huiusmodi diuina. Peccare ut qm suo
 regnu. Peccati in creatam in particulariter ^{substantia} Christi sanctificati. ^{substantia} ^{substantia} a.
 infra seum particeps, & in unitate & diuinitate unibrem. qm alia que
 ui. natura. ut intelligere n. e. nisi penetrare obta. quod exire et in suo con-
 ceptu. ^{substantia} n. e. intellectum nunciam ee & Res: et ideo magis sagere
 et et magis durare, et ubi n. e. ee & diuina. intellectu, et nec & diuina
 duratione et ubi n. magis nunciam. =

Obj. 2. Melius substantia sum per
 substantiam Christi qm q naalem substantia. qd melius sapit et. Res-
 pondeo: substantia. n. e. natura ee in supposito, l. complementum ultimam in
 substantia. se habere: per. a. melius e. ipsi naale quo q eadem meliores
 exigit et induit operationes. Praterea. Christi substantia. ^{substantia} ^{substantia}
 & natura. unum em. gre. integram q substantiam. Personam. s. e. eam q n.
 om. natura. de. et diuinam. si in creatam sua nec hec. meliorem
 modum tendendi qm inuatiuum. et obsequium. neq. glori. manifesta-
 ret obta. neq. alia. Remoueret ignorantia. adduceret ut perfectione. neque
 tandem unam substantiam. inueniret. In ista. accidenti. acciden-
 talia. ut perfectione. seu cognitione. unum q accidens. qm. natura
 humanam. qm. Res. =

Del. ^{substantia} ^{substantia} q nullam unionem acqui-
 sitionem ut diuinitati. qm. aut potuit cognoscere intellectu. in creatam. huius
 affere. qm. glori. allatam. Res. s. z. ab. potestatem. argumentis

TRACTATUS TERTIUS.

De Inpeccabilitate Christi Domini.

Inpeccabilitas dicitur, peccandi Regnantia quae lae sanctitatis lae pfecta
iustitiam buere solet: et ideo verum uiam pstitutat tractatum, et lo-
cum. Nihil illa in sensu pposito atq; in sensu diuino sum, et Verbi diuini
unipari potest, quibus examinatur disputacionibus. =

Disputatio 10.

An Christi humanitas in sensu composito peccare
ullâ ratione potuerit.

Christi humanitatem in sensu pposito Verbi diuini peccare idem est q; ipse
peccare Christum; humanam uero naturam in Verbo diuino uoluntatem, etiam
Verbo unitate ppositè iunctam, et uerientem. =

Sectio 1^a

Sententia negatiua est communis & uerior
ita nimirum abmodum credunt oēs scire & oriam sensum, atq; uerbi cen-
surâ respondentem ^{an} si aduersus eorum Duran. Rabril. Altam. Har-
ronem Ruch. et Scharbeum. Hic referunt Rimius 824, 84, et Reliqui
in glâ citandi =

Quo a. supponunt Ver. 1^m idq; legid. axum. Quum de fa-
to n̄ peccauit, h̄c onte nimirum Ver. qui peccatum n̄ fecit. 2^m argue
ut uidetur indubitatum. Quum idem ex natâ Ver. era aptam, et ppositam
Verbi natâ pudentiam peccare n̄ potuisse; ipse uidehiet raltam
exigebat sanctitatem, hancq; amicitia et q; est: modis nec n̄ iuionis, beatam Va-
tione: cuius est Regnare. Quamq; peccatum in Verbo, et quousq; alio,
opinari totum. Sicut q; coram disputacionem ad casum Alethaphyca,

et post Deum absolute, vel servandam esse =

et unum et veram Veritatem

et saluatoris dignitatem in primis parte personarum multarum, et gravi-
bus scilicet, et testimoniis, quae excedunt sua. P. 33, 12, 14.
d. 62, c. 3. Ser. d. 4, 12, Albrecht d. 69, 12, et Petrus d. 11, c. 10. Quo-
rum nulla tria argumenta brevia et opportuna dicimus =

Primum est

sententia certam et certam ratione non parum divergentes legitime Theologorum
opinionem. In primis Maj. et Dona. quorum vestigia omnes et illustrat
sua, impeccabilitatem corrigunt quod si Christus peccasset, Deus etiam
peccaret ipse potest in eternum damnari deus, quod absurdum et im-
possibile esset videre =

Aliud quod Durando, absurdum in illa declaratione Deum
peccat, aut Deum damnat nullum magis reprehendunt quam in illa Deum
moritur, recurreunt et ipse. Uterque atque etiam, ut videtur, et P. 33, Casuote,
et Caludano, ad obliuionem, quod Deum diuinitatem tenetur regere
Christi humanitatem, ne laboret in culpa; ut patet et illa ratione unum
ponere rationem: Persona nimirum quae superiorem dignitatem dicitur
debere gubernare naturam, et ex se ponitur appetitio quae inferiori, ne superiorem
operentur rationem: ut patet in hoc. Imo, inquisunt, et minoris
virtutis quam in Hypothetica, Maritus uxorem, Pater filios, et alij
alios simili moderandi obliuione potest tenere. Quae ratio patet
non est mutua in rationem, sed est voluntatem per se. Deum
et Deum peccat, ut patet male et inordinat. Uterque ac regere rationem di-
tamen humanam Christi voluntatem gubernare. Neque quod addit Albrecht
ipsum Deum diuinitatem humanitatem peccato Deum ob unionem et illa
dignum aliquo tempore, licet moritur quam humanam, et diuinitatem et ad rationem vel
dignitatem arguit et unionem et ad rationem, aut peccat: et quidem ma-
gius dignum Deum diuinitatem quam arguit, in illius non est in illius aucto-
ritate erat aliam gubernare =

Alij qd facta obligatio in Deo et hypostatica uni-
 to dupliciter utpote dno reme a bonni creaturarum obligatione liberissimo
 ut Saz. Morruy et Saz. qd dicitur clarere obligationi illig. defferunt. d-
 clusionem ex regeu infinite in Civit. dnm sanctitati, et ideo si peccato
 efficiantur verberu pbari solent. Sempe sanctificat Deum diuinum
 quantum naa creati sanctificari n. regnat. penus. a illud. sanctitati ingo-
 ribili + di peccato minime apparet regnari. uno neq. obtendi potetur sed
 ulla obquam Deu n. potuit educere qualitatem creatam ingonibilem dno
 + peccato; ut de p. ra. habituali multi de s. b. v. edunt; atq. de iuione bea-
 ta etiam totu admittit. de actu unusey coarctati multi p. dicant regu-
 rantiam de peccato habituali; et p. o. + actuali, saltem hodi.

Alij + g. iu-
 tam ingonibilitatem sanctitati, et peccati n. multum app. bantey ut d.
 Semal. quem gluxit. Et in d. iu. u. modo scilicet imitator. alij, ingm.
 ex regnantia saltem naa. ingm. sanctitati, signu. Civit. + di pecca-
 to, p. bant. unusey. Regnantiam me. b. o. d. i. a. m. et eua. lem. ne Deu aucto-
 fiat peccati, ut p. o. n. coarctus, et ex p. o. f. i. d. cause i. o. n. s. i. o. n. e. et uelut i. u. d.
 in i. u. b. r. i. a. p. o. p. t. i. a. l. e. m. d. e. u. m. et Deum natu. u. i. n. d. e. b. i. t. u. m. s. c. i. a. r. e. n. s.
 de p. o. t. i. a. t. i. a. m. p. e. c. c. a. t. i. a. t. i. o. n. e. m. Sed sic etiam p. b. a. t. i. o. b. o. n. n. i. d. e. S. y. o. e. t.
 Multi d. i. s. i. u. i. t. t. a. n. g. m. u. i. a. e. h. e. e. t. p. o. p. t. i. a. t. i. e. m. d. i. s. t. i. n. c. t. a. t. a. et Deum
 auctorem quoad peccandi p. o. t. i. a. m. n. p. q. u. o. a. d. i. p. s. u. m. p. e. c. c. a. t. u. m. c. o. n-
 u. i. e. n. s. =

Alij qd ab eo et ingu. a. p. o. t. i. a. m. u. i. g. o. t. u. m. g. m. i. n. t. e. t. i. g. l. e. b. a. r. e. l.
 reg. b. a. r. e. m. o. l. e. s. t. u. m. et o. g. e. r. e. n. g. u. i. u. m. e. r. e. t. Argui in S. argu. S. y. o. e. t.
 Aldebe late ingu. nati, et p. o. p. t. i. a. t. i. a. t. i. o. n. e. m. l. e. g. e. n. d. u. m. n. o. n. q. u. i. d. e. m. C. o. n. i. l. l. a. m.
 ingeantiam + ex regeu sanctitati ing. m. o. u. e. m. u. =

Alij qd ab eo et ingu. a. p. o. t. i. a. m. u. i. g. o. t. u. m. g. m. i. n. t. e. t. i. g. l. e. b. a. r. e. l.
 decti g. i. u. i. n. d. e. n. d. o. a. q. u. o. u. i. n. o. d. o. n. o. e. i. d. e. n. t. a. l. i. p. o. t. i. a. l. e. t. b. e. a. t. i. t. u. d. i. n. e.
 g. o. t. u. m. D. e. i. i. m. p. e. c. c. a. b. i. l. i. a. D. e. o. p. o. t. i. a. l. i. n. e. r. i. o. g. i. u. m. n. a. i. m. e. d. i. u. i. n. i. t. a. t. i. s. i. b. i.
 u. n. d. e. A. l. i. e. a. u. t. u. m. p. o. t. e. r. a. t. n. D. e. u. s. b. e. a. t. i. t. u. d. i. n. e. n. o. n. u. i. u. e. r. e. t. + C. o. n. i. l. l. a. m.

ullam actionem tuam, neque illa dare gratia inaccessibilem: quod ubi
 impotenti foret peccandi. Sicut enim. Nam ubi. Ita divinitas, aut sancti-
 tas substantiali. Sicut ut hoc, quam quibus ubi ostendi dicitur
 nobis sanctificat tantum quantum ut in unum & alio decreto: sive tan-
 tum dicitur positivè et singulari excellentia sua quantum videt
 sanctificare et significare negativè divinum decretum: tota n. decretorum
 perfectio est generis ipsam divinitatem: per ratione ubi ubi in vice gaudii
 satis est hoc hunc nam tam impeccabili, quoniam esse potest ex parte
 per decretum:

Propter divinam boni. Hunc ubi nam ad generalitate
 ubi quia ubi reddidit immunitatem ubi alij, n. in unum, quoniam reddidit generatam
 ratione immunitatem inducit per certum decretum ubi. per certam a. tan-
 tate ubi quia sanctificat reddidit impeccabili ubi ubi creatur in minus
 quoniam reddidit per ad ratione principiorum. In unum parati ad peccandum indu-
 citur divinum decretum. tam n. quod alio sanctitati. Notum peccati non
 remittit, quoniam dicit ubi ubi immunitatem ubi in unum ubi in unum
 per

et ex parte dignitati. Regnat quem esse dignum ubi boni ubi ubi gaudii et
 esse dignum aliqua boni carentia seu malo. ubi qui ubi peccati ubi
 dignus ubi boni ubi gaudii: et quidem tam ratione hunc, in qua ubi
 ubi ubi ubi ubi ubi ratione, ut dicitur ubi, quam ratione
 totum et integrum, quod dignum, ut ubi assumpta nam ma. nonne
 et: a hunc de foret et dignum aliqua boni car. per ubi in unum, et malo
 nempe glorie ubi et ubi remissione, ubi n. ubi ubi per peccati, quod
 regnat hunc esse peccati:

Propter ex unione moralis quod & gaudii
 quod ubi sufficiens ad immunitatem ubi et in unum moraliter quod ubi ubi
 tate, ubi in unum quod sufficiens, ad immunitatem quod moraliter,
 et ubi in unum dignitatem et in unum ubi seu meritum laudis et ubi
 tuperij ad ubi quod in unum: ut ubi ex unum humani, quod

gignit rationi identitate: operum n. honestas & integritas creditur
 in laudem aut vituperium prout operantis; si nobilitas & nobilitas
 prout in honorem aut utilitatem determinati operum: et quidem longe e-
 certis, ut alibi laus & vituperium; opera n. esse in bonum operantis, tanquam ad-
 iuta, veluti accidentia moralia determinat; si et alibi in malum. Si unio
 dyabolica, quae mediare gignit prout illi ubi univari, et tunc magis op-
 ra boni sunt, sicut efficiens ad communicandum usque, et unum moraliter de-
 terminat illi operis, & erat efficiens ad Regulandum prout, ac immo.
 Moraliter ab operibus in ipsam prout dignitatem, luid dignitatem ope-
 rum. De.

Cuius tandem ex simili gignit, et evidenti argumentorum
 solutione; quae in d. de Cuius excellentia maxima, et circa Regutari de
 bet probatio. =

Setio II.

Argumenta Contraria

Argumenta. Cuius poterat mori n. obstante unione & spectu una vita.
 & poterat peccare n. obstante unione & spectu una sanctitate. Intra
 Argumentum. Cuius poterat mori, oportuit et tunc decessit, quod mo-
 reret, n. obstante unione & una vita: & etiam, ut peccaret, n. obstan-
 te unione & una sanctitate: In haereticum est credere. De ita
 Retorqueo: si Cuius esset unione univari, quia d. mori idem non
 poterat, id quia d. unione univari: & quia d. peccare n. poterat. Pra-
 terea in unio: Cuius n. et in unione obata mori poterat, et mortus
 & et in unione obata etiam & abusus amor peccare n. poterat: male
 & a morte ad peccatum arguit. Quare ut d. via bene observavit
 Mori, et alia imperfectiones, seu mala gignit prout a Deo amari et inven-
 di; quae poterat Deo honorare poterat illa ad se Remore amovendo:
 ac peccatum, si nec amari, ita nec venerabile sicut aut n. nobilitati
 a prout et in prout divina & assumptionem poterat. Quare, et ob-
 nunc probatio, nego diam. =

Opunt 2. Impeccabilitas est inoponibili dōi peccato & oīm pōndi
 lion sumā: p̄ q̄quā solū Dei. Ceterum argumentum et dicitur ut impeccabili
 tem eādem quam ratione rationi dicitur hōi et reliquis beatū scōru et reliqui
 lucipuli scōlari. Præterea dicitur an̄ d' oīm pōndibilium nōmā negatiua
 transeat factum an̄ factum inq̄m nam n̄ ē impeccabilitas et in se nō dicit
 o et tolleri ip̄am potam peccandi: pōntiua nego. Impeccabilitas sumā nega
 tiua ē inoponibilitas negari dē peccatum: pōntiua uero ē oīmā sanctifica
 tio amabilitas et dignitas a qua respūnat peccatum: sumā a. inoponibili
 tas peccati & sanctitatis creaturā etiam nōmā potē: nō sumā et impeccabi
 litas negatiue accepta laici et bruto. Verū: sumā a. sanctificatio amabili
 tas et honestas volū Dei ē. sicut inābitas negatiua, nec n̄ inābitas et
 inuenibilitas sumō p̄ ratiū dūmunt nōmā longe hōi: respūnantia tēmp
 materalitatis, seu corporeitatis, nec n̄ diuinitis, et nōmā uersationū illam p
 nerantia: etiam dē n̄ ming, qm̄ in ip̄o Deo: pōntiua uō nōmā uō distantia
 gēte ab ordine rerum corporalium, beluimitas a oīmā s. honestas
 omnium inābitas solū Deo in sumō gradu nōmā potē =

Cupio tandem
 negri: q̄quā solū Dei in rōā nōmā idēnificata nego; in anūmā etiam
 scōlo. Et sane in loquuntur et rēntiunt de Chō dōmōmā uō Lyomū
 Alexandam, qui n̄ dicitur ē equalē Chō ut hōi ac uōi Pat̄i et s̄m
 s. peccandi inq̄sam tribuere in Cor. & Paul. amoratemum: nisi; inq̄m
Chōi idēn erat Deus & s̄m n̄ poterat ēē a hōi a q̄ore hōe peccandi
nemo. n. ē quā peccare pōnt, nisi unus Chōi, s̄ d' Chōi et s̄m sanctus.
Ph̄ uolens mortuus ē: ecce loquitur de Chō, ut hōi) et uolens resurrexerit,
gōm̄ miraculal operatus qui dei ē unigenitū. =

Opunt 3. Qui impeccabilis
 est, pariter ē s̄ regula morum ut pote indefectibilis ab illorū honesta
 te. Chōi ut d' n̄ ē s̄ regula morum: id. n. ē q̄rium Dei: s̄ ē s̄ caam et
 ultimū s̄m. p̄ Chōi ut d' n̄ ē s̄ impeccabilis. Cupio Mai. qui im
 peccabilis est, a Deo, et a qua reliquē uoluntates regulantur, licet ut a hōi

2 Regulerit peccato; ab alijs et q̄ beneficiū eius nego. Hec 3 argumenta
clara inuincibilia et in uoluntate beati indefectibili etiam est ab honestate
morum: cum in cog^{ne} creatā que licet est uera, si est tō religius
2^a ueritatē Regula =

Quoniam = Collatio auxiliij efficiū ad n̄ peccandū
et effū distinctū ab unione hypostatica; n̄ minus, atq̄ p̄ rā naturāliū q̄
si post unione, hypostaticam grā diuinitis negari poterat etiam colla
tio efficiū auxiliij. Collatio auxiliij efficiū etiam est affū distinctū
à unione dei n̄ minus, qm̄ gaudium, letitiae et laetiae: igitur siue ista, etiam
etiam et illa negari poterat. tam poterat. tam q̄ uis dūq̄ uis ari:
et effū distinctū ab unione hypostatica, et a collatione alijus auxiliij,
nego: à sola unione hypostatica peccato: Nimirum in Cōd ut dicit, et egru beati
auxiliū esse n̄ dūq̄m a hōis auxi in entitate accipit et ad unione hy
postatica: si dicitur et à unione beati. Cui saltem dei post unione, ut
et post unione, et alia dona grāe licet post uis auxi efficiū n̄ esse, n̄ po
terit in inefficiā dūq̄ si tenet nulla, lefficiā esse =

Quoniam s. Volun
tati Christi eadem uirtus, ac unitate permanet in unia Verbo que fuerit et
unio: q̄ peccare potest ex se, nisi liberabit deo p̄fectio et q̄ qua accedit pu
bernatio. Dicitur ari: eadem entitatis, s̄m identitatis, sed eadem q̄ dy
uice, unitatis, et respectū nego. Sunt q̄ personae exempla, tum in unione
beati tum in uis efficiū auxi, et in unione, et entitatis eandem nam,
et Christi uoluntatem, impeccabilitatem in uis q̄fferentib, tum et in
nāali uis q̄ peccandi, que ratione Verbi uniti, et Cōd tūm sceleris
solerit =

Itē totis uis et q̄ dicitur quoniam Christi uoluntati ob ip
sam et Deo unione, et ob excellentiam unigeniti diuini impeccabilitate
attribuunt uis hūc L. de Correg. et p̄ rā q̄, ubi ari, Neque n. meandū
erat ne uis inefficā in in unione p̄ rā à Verbo deo nā hūm
suscepta per liberos uoluntati peccatū arbitrium, signa susceptio

tali esset, ut nãa sibi à Deo ita suscepta, nullum in se motum male
 voluntati admitteret. Secñ claus in lncly. c. 40. sic si in nãa sibi
 susceptione fueret quod amodo ipsa grãa illi sibi nãa, quã nullum
 peccatum possit admittere. De huj' i' mente, atq' p' impeccabilitate ref
 Lapio qui dubitare poterit =

Ex dictis in xto, n' solum peccatum actuale
 e' impossibile Cõo; A ety habituale velim ex actuale immo ad
 m' (n' p'ius desiquies) ante unionem Hypostaticam. Defectus n. sancti
 ta n' gõe n' s' tam graves qm' leues maculas de hie; defectus etiam
 dignitas orum bonorum dignitatem alicuius mali sibi associare non
 poterat =

Sectio 3^a
Nonnulla quæstiones deciduntur.

1^a An Cõi aia divinito potuerit ignorare, quæ, et errare? Supponunt,
 nullam p'p'iam ignorantiam, ite' graue supponit, seu p'uidionem scil
 eorum quæ ad suum statum pertinebant Cõm de xto habuisse imo
 a nãa d' d' 7 et 8 n' s' fuit ulla ignorantia in Cõo ety imp'pã, quia u'
 de hie' negatio vãe p'fecte ÷ a h' obitum; licet ea scia p'fectior e' possi
 cut. Supponunt z nullam ignorantiam aut errorem culpabilem,
 ortum s' ex culpa, esse in Cõo dno; imo neq' exuberare potuerit: m' n.
 iam z loca n' dubitamus, id p'muã d'muni, et vera doctrinã d'õn culpa
 Cõo imponibilem credere =

Sententiam affirmatiuam, n' errorem, s' et
 ignorantiam p'p'iam, inculpabilem in defendunt l'azq. d' 62. c. ult.
 Lorca sup' argue Sapor h'uit: apud Lincium citandum c. 9. aventin' d' d'
 640. n. 12. l' s' d' 42. l' 2. Negant v' sua. l' 24. l' 3. Med' a' Nãa Stan. et alij,
 quos sequit' Romus d' 24. l' 2. l' 30. a. in oxim' ualio, ex causante erro' n' gõe legiti
 me inflexi causante, peccandi non q' potuerit Cõi s' h'um' q' dei sanctitatem illu
 dat, n. a. illis p' aliãq' ignorantiam. Cum q' s'um' nãa, si erraret, n' esset ita d'ij
 na remp'tu, neq' s'um' n' esset illa s'ctum diuinum: s' h'ia n. et alio

subministrare pot. Qua quidem ratione aliquantulum motu affirmati-
onari, quam negandi, venientia similius animus nocet est. =

§ 2° ubi
de forme peccati disputat. De quo si plenam diversionem potuerit
P. Adri. d. 2. q. 3, § 2. q. 3. oblati omnibus, et statim innocentia omnium,
atq. max. in significationem formae peccati vocalem iuvat in lon-
gorem disputationem permittere. Videtur ingenui Suarez d. 2. q. 2, qui re-
gat possibilem esse illam peccati formam in Cibo, affir. d. 2. q. 8. § 2. iam
omnino quod si formae peccati significatio supponat viam in actu, monitione est ad
actione veniendi ad rationem viam in actu igitur videtur quod appetitum expositum
et mota ad illam motionem, supponat igitur, pro appetitu quod potestesse abusu et
habere appetitum voluntatem adoperandum ad rationem: idem comes peccati d. 2.
quam accessionem ostendo e. Regnare in Christo dno, si ipse peccatum, cuius
potam peccatum Regurit =

§ 2° de peccato pane velato a culpa ante assumptionem
omni interrogationem scientibus videri videtur. Illam possibilem in Cibo
negat § 2. q. 3. d. 2. q. 3. peccati vero sua, d. 2. § 2. penultimo. Cor. d. 2. n.
§ 2. addit in natura unguis, et ubi in statu merendi, peccatum, seu obligationem
panis possibilem esse uno duntaxat instanti unguis licet panis, quibus n. saxi
latio. Vnde nate ualeat unguis. Et in unguem abesse potuerit, ac debeat autem
ille de quavis pane, seu in modo extra statum esse merendi, et sine licet
Cibi admittit: qui n. e. unguis malum in Cibo, ut potest unguis uolentia q.
ingruntiam dignitatem nihil in modo patiendi et in modo, ac mali cunctis
ingruntia uolentia ubi, ut alibi latius diximus. Atque ego ab e. exi-
mo nullum peccatum pane, id est ex culpa, graua de bitum, et quoniam adham
obligationem pane potestesse a Cibo sui in sum animi, cuius d. Cibo uolentia.
nam quod omnium bonorum possibilem dignissimo, requirit seruare de bitum,
obligationem, ubi uolentiam abusu mali: enet. n. nil digni, et n. digni om-
ni bono. =

ad huc p̄candū ab eadē in eadē eīdem unōnē: unō. n. et quēlibet
 p̄a liberat ab unō p̄ccationē, et donat q̄ p̄ccationē sub tōm vobum qu
 arenū et in quantum eorū in subto. p̄ p̄ccōne et p̄ccōnē rādē re
 cundē, utiq̄ in instanti ad p̄mā unōnē hypostaticā p̄ccatē, q̄ quo s̄
 signo Deū p̄ccōnē dēbuit q̄ vob libitō unōne hypostaticā, ad huc
 p̄candū ab eadē, et n̄ eadē, seu dēuāōne et n̄ dēuāōne eīdem
 unōnē ut eadē ax re stat. q̄ quo illo signo p̄ccandē, et dēmeren
 dē negatē impediri ab unōne hypostaticā, seu unōnē p̄ccandē dāt.
 P̄ccatē q̄ ab i. Deū ita dēmerere, dēuāō unōnem in hoc instanti,
 si me dēhjat hūm. dēstauam uro, si amorem meī omīderit =

Explicat

et dēficiat et celebrat a s̄ instanti dē unōnē p̄ccatē. Deū in i. in
 tantū potuit dare s̄m unōne hypostaticā, sub mēuō dēditione l
 p̄ccatē a hūmōnē hōnētā op̄atē: et eandē negatē sub dēditione p̄ccatē,
 siue q̄ i. p̄ccatē hūmōnē in eodē instanti ad p̄ccatē se dēuāōret. Quod
 male vidētē negatē cand. de hūo quoad p̄ccatē, et in idē p̄ccatē
 scelat, quo ad op̄ū bonū et mēritōn. In i. n. instanti in quo Deū
 ē indīferētē ad p̄ccatē unōnem n̄hīl ē in p̄ccatē p̄ccatē
 p̄ccatē p̄ccatē hūmōnē p̄ccatē: et ad huc p̄ccatē a p̄ccatē quē daturā ē in
 p̄ccatē hūmōnē: et effū p̄ccatē negatē intelligi q̄ hūo quoad ante
 p̄ccatē, maē s̄ p̄ccatē p̄ccatē p̄ccatē a p̄ccatē et eīdem a p̄ccatē. Pro
 p̄ccatē in dēuāō: et in i. instanti n̄hīl q̄ p̄ccatē signo intelligi
 et impossibīle q̄ p̄ccatē seu mēritōn et imp̄ccatē hūmōnē: q̄ poterat in
 i. instanti p̄ccatē hūmōnē, et ideo unōnem amittere. Deū q̄ dēuāō
 ut illam q̄ p̄ccatē negatē. Nōnō ubi unōnē ita p̄ccatē. Quod enim
 iam in i. instanti p̄ccatē unōnē n̄ p̄ccatē imp̄ccatē p̄ccatē, et n̄
 p̄ccatē illud instanti negatē q̄ p̄ccatē p̄ccatē et signo p̄ccatē
 dēuāō instanti p̄ccatē vidētē ad huc q̄ signo p̄ccatē ab eadē
 et n̄ eadē, atq̄ p̄ccatē n̄ intelligi in p̄ccatē, seu p̄ccatē dēuāō
 nitatē. q̄ est. =

Explicatur 2° obicitur etiam paritate a merito. Humanitas
 sicut in primo ita et in 2° instanti potest de genere seu ex volun-
 tate Dei imperare exactam unionem ob alij bonum opus: et il-
 lam amittere ob omissionem licet in illius, speculativa enim operari:
 seu n. qui a libito unionem suam: nec deest generat illas ad imperare rationes
 suas benedictio et dominio. Et qui illis deo deum n. potest q. p. a. merendi; et non
 merendi unionem esse ordine suam ante ipsam unionem. q. d. etiam in mo-
 dulo potest merendi et n. demerendi unionem, ipsam quos antecedit ille respici-
 nari venari n. debet. =

Etiam 2° et negativam in ratione omniū. Et ut sic.
 1^a 2^a 3^a 4^a 5^a 6^a 7^a 8^a 9^a 10^a 11^a 12^a 13^a 14^a 15^a 16^a 17^a 18^a 19^a 20^a 21^a 22^a 23^a 24^a 25^a 26^a 27^a 28^a 29^a 30^a 31^a 32^a 33^a 34^a 35^a 36^a 37^a 38^a 39^a 40^a 41^a 42^a 43^a 44^a 45^a 46^a 47^a 48^a 49^a 50^a 51^a 52^a 53^a 54^a 55^a 56^a 57^a 58^a 59^a 60^a 61^a 62^a 63^a 64^a 65^a 66^a 67^a 68^a 69^a 70^a 71^a 72^a 73^a 74^a 75^a 76^a 77^a 78^a 79^a 80^a 81^a 82^a 83^a 84^a 85^a 86^a 87^a 88^a 89^a 90^a 91^a 92^a 93^a 94^a 95^a 96^a 97^a 98^a 99^a 100^a

1^a 2^a 3^a 4^a 5^a 6^a 7^a 8^a 9^a 10^a 11^a 12^a 13^a 14^a 15^a 16^a 17^a 18^a 19^a 20^a 21^a 22^a 23^a 24^a 25^a 26^a 27^a 28^a 29^a 30^a 31^a 32^a 33^a 34^a 35^a 36^a 37^a 38^a 39^a 40^a 41^a 42^a 43^a 44^a 45^a 46^a 47^a 48^a 49^a 50^a 51^a 52^a 53^a 54^a 55^a 56^a 57^a 58^a 59^a 60^a 61^a 62^a 63^a 64^a 65^a 66^a 67^a 68^a 69^a 70^a 71^a 72^a 73^a 74^a 75^a 76^a 77^a 78^a 79^a 80^a 81^a 82^a 83^a 84^a 85^a 86^a 87^a 88^a 89^a 90^a 91^a 92^a 93^a 94^a 95^a 96^a 97^a 98^a 99^a 100^a

n. imperare peccare, et peccare mereri amissionem unionis a Deo eo q. d. ab
 infinita sanctitate nobilitate. Quapropter si aliqua creatura peccat ita unione
 n. Deo ut peccatum petiverit substantiam divinam n. participaret pec-
 care et Dei unionem deestere posset culpa q. sui demereri. Unionem u-
 tam p. bant in primo. Et hinc et 2° n. relata duntaxat. Unionem in q. d.
 utram; n. utroque hinc et hinc intendunt, in qua n. actu etiam
 coexistentem unionem hypostaticam seu personalem vendunt de qua non
 aliter in 2° n. sententia. D. Argumentorum solutione. Præterea rati-
 onem ad hanc: ab utraque. n. si supponit excipiat, negant in 2° instanti in q. d.
 ita sanctitati. Nam excellentiam inanimi nobilitate q. culpam. Negant
 et eandem prærogativam in se hinc in hinc instantibus si unio esset eū sui
 causa; q. tunc oē instanti esset veluti primum; q. n. e. de ratione sume.

sanctitati participare Regnare & gōā peccandi, et destructiva illig. Et
t' gōā. Nam sanctitas infirma potē quidem reddere naām, ne veri illi
gōam peccandi sperat; nō in ne gōam eūmobi base gōūū, ut pote bonam
vive, et à Deo amabilem; nō minus atq; mortem, constantiam =

Obijct D. S. Aug.

Inio, que ex sua natā nō ē subiecta humani actionibus qd. nō gōatur
nec auget; requit actionib; humani destrui. Prae nō habitudo hū destrui
gōā à nobis q; à nobis augeti ualet. In unio & Deo. Quia uniois ex natā
natā nō hōt gōatur, et augeti actionib; humani, q; nō gōā destrui. Nō
gōā hōt. Sō unio & diuinitate ita ideo nō augeti, q; ē in diuinitate hū, sicut nō
gōā habitudo. Sō nam illa qualitas uniois ita solam impōam natā
destruendi actionib; demeritoijs unioem diuī sanctitatis gōat; minime
p' absolutam. =

Obijcunt 2. Lupo. Aliter et alij omnium. Sanctitas sum-

ma in gl'a Deum eadē quā in iniquitate cogitatur nō potē; at m' ē uel
euer sanctitas nō admittens gōam illam quā ratione peccati destruitur,
qm quā illam gōam admitteret et impōneret & iam peccati exōā. Sō
sanctitas uana in gl'a Deum i' multari hūitate. Cui nō gōā & peccandi gōā uolunt
tem hōt. Sicut illa in gl'a, uado; ino Regnantes nō. Sic a. illud sanctitatis ce
nuū Regnari uatū ostendit. Nō in iudiciū ē gōā, ut uotib; cogitare possimus:
aliquid nō arguit impōam peccandi ante incōgny, et gōā finitum unioem hū
& Deo gōā uoluntate arguere; m. n. ino ex pōtate hōt sanctitas illa, quā nulla
tempore antecedenti futuro gōmteat peccandi potestatem =

Obijct 3. Aliter & nā in-

tando. Ino in instanti unio & Deo nō nō hōt impēdit gōam peccandi nihil
enim ē gōā ino natā hōt exiens impōam peccandi. Ino in instanti dō dō
illa unio gōam peccandi. Illud, impēdit natā gōam peccandi. Et hōt hū in
instanti nō impēdit gōam natālem. nō car; sed p' gōā nō iam gōatit p' dō hū, quā
uū in instanti nō impēdit absolutam et metaphisicam peccandi gōatitatem gō
teat in ino hōt eam impedire. Quia illa p' hōt iuxta et comat; nō parum pe-

indifferens. s. ut iungatur. In iungatur in eadem natura & substantia a li-
 onā. Ceterum Suarez qui substantiam in m^o conuenit natura & substantia
 et eam in iungatur dicitur eadem, qd. b. b. b. substantia impugnationibus =
 bande

Secundū qui iam stabilitū credit unionē dyoteticā qd. est actio hūm^o & substantiam plenum
 et utam nō dedit relationi garroninū. Et n. dyotetica unō desolli magis
 operibus nulla potest ualeat minime sufficit illam eē hūm^o aduocātionem.
 Non qd. ut ipse auctor, licet d. z. s. z. eadem hūm^o qd. iam seruare potest substi-
 tentiam qd. ut qd. actio qd. et naturā nec reddente naturā dependentem ab
 alio supposito: potest qd. hūm^o ut eam et substantiam ut quod et naturā actioni
 se operibus graui dyoteticā moralis ad nō habendam z. et u. n. d. e. m. tum
 et mai: nam ibidem auctor idem auctor qd. naturā qd. naturā aduocātionem
 et substantiam in se actione ad illam. v. b. d. n. s. s. s. s. substantia in alio
 & actionem nō quidem aduocātionem hūm^o ad unionē eadem hūm^o & b. b. b. s. s.
 ut qd. naturā hūm^o meū h. d. e. m. e. r. o. n. i. z. ac cogitātionem substantiam: in d. i. t. i. s.
 Bernab. in imunes b. b. b. et Suarez impugnationes.

Quæstio in Sicut aduocātionem.

In hūm^o nec potest existere dicit substantiam neque potest nō generari
 una ante oem illius operationem qd. unō & substantia diuina nō potest ul-
 la ratione subregni aut dependere ab operibus eiusdem hūm^o eē. Daret qd. uni-
 onem & deo inamuribilem et diuino p. demerita eē, cogitātionem & moralis.
 Itaque eē euidens. In maiori luce donauit d. g. de incarn. s. e. z. ubi qd. n.
 mabam eē substantiam spiritam eē actionem naturā aduocātionem quod eē
 habeat genere ipsam naturā independentem a quous alio intus sibi unō:
 et substantiam alienam eē tuū illum, cui naturā ab alio cuius aduocā-
 tiō agitur, trahit, miratur qd. ut uaculo substantia: ut nimirum unice:
 et clare p. p. quid. s. h. e. i. e. qd. substantiam substantiam & alienam in omni qd.
 etiam nō dependere ab alio tanqm a supposito: grandem qd. dependere aut
 qd. dependere naturā ab alio tanqm a t. r. o. et substantia aliena. A. n. hūm^o
 Felix unū tam aliunde eē qd. potest eē aduocātionem substantia in ipsa

Sum n̄ magis quidem gendaret a Verbo, qm̄ aiā factū a māā, qm̄ An-
gelus a celo, cui uniuers. sed de hū uniuersum a Verbo =

Itēq̄ unionem subuolentia
lem hūm̄ Verbi nei diuini, potius e ratione peccati & quē magis, aut alio,
qm̄ ipsius hūm̄ uniuersam p̄ductionem. Verēq̄ n̄ videtur in reuolutione secun-
diue instantibz Verbi humanitatem demereri unioni hypostatica nū-
tentiam in potestate, uerum neq̄ in s̄ ex merito demereri ue ualuerit:
nempe n̄ mereri, aut demereri sui p̄ductionem p̄ eodem instanti merito.
tonum =

Sectio 2^a

An Christi humanitas potest peccare tempore quo
Verbo diuino non uniretur.

Quæstio ista de reuoluto quā seui ipse faceret interrogat: hūm̄iam
& dignitari potē. Ideo hūm̄ genante anteqm̄ a Verbo flueret auungra. I
de illa ut p̄ueniente potiqm̄ seui auungrationem detraheret, unionem
ue detraheret =

Non de tempore tam antē qm̄ subrepta unionem,
potē peccandi in illa hūm̄ potēibilem affirmamus; si etiam illam com-
muni Theologorum n̄ affirmat. tam uero n̄ est igno. Nulla grā eorū
qm̄ p̄bere nos effluētiales p̄ temporibus et q̄ n̄ occurrat, et in hūa sub-
ulium: ut q̄ in orāā, albedine subruerit arguentā. p̄ sanctitatis dō-
bi diuini n̄ det p̄bere hūm̄ effluētialem impotentem peccare pro
tempore quo n̄ ē unita. De sanctitatis Verbi n̄ q̄ ouum sumat debet
excedit ad p̄ueta, et p̄ueta tempora, unpeccabiliūtatem p̄ferendi:
licet etiam potē excedit ad p̄ferendam n̄uio ueram p̄ositiuam p̄
sanctitatem p̄ illis temporibus. Imo potens quoz p̄oret p̄ tunc sanc-
tificare aliorū et sublimiū qm̄ hūm̄ sanctificari potē a quali-
bet p̄ueta creatā uoluntate et q̄ adu et p̄ hūa p̄ueta: quoz n̄ in-
n̄ sanctificaret hūm̄ qm̄ n̄ de ipso Verbo eet unita. arguendo potē quoz ante unionē & de-
uē h̄ n̄ p̄ p̄ humanum adhibē peccatū p̄lectā redemptionē, in hūm̄ merito ualere

na illa sunt Angelica sanctificatio infirmit. Illi qd sub iusto min negant ob
 oppositi ad nempe nec Deus erit h' n. n. Ille qd huius personam, aut e
 subtereret; neq; habere media subterentia creati nam illam sancti
 ficaret & subter^a creati n. s. medium in adle. Naone cuius immundanda
 humanitati sanctitas ut pote quae ex se n. postulat, aut fiet sancti
 care p. unionem imedatam & personalitate. Id e. naa: unio. a. mediatas
 in medio n. in adle insufficienti. Ead. estum. Naem subto principali p. stan
 dum ut unio p. unioni in audita, huius albedine n. redderet animam in
 dentem; neq; p. in pota unia; neq; unio intellectiois & solo habitus sus
 ficit ut h. intelligat, neq; albedo huius et n. substantiam, & quantitatem
 immo efficiens. Faceret n. uum albam; neq; tandem exa recepta in p. uci
 clo unguis huius calore huius sanctum efficiet. Quibus exemplis obie
 ctione occupariimus. =

Tractatus Quartus.

De Libertate & Merito Christi Domini.

Huius in theologiae epaui nobis huius tractatus atq; cadentibus affi
 ni max. q. videntur quas obcau eoo, qui hoc in loco, et ordine a
 multis seruate Communium fatio marum scribere cogitabam, mu
 tata ob ipsius doctrinae et veterum modum, n. difficillimam no
 maeni et totius eia theologiae partem amenus anni temporis inuere
 statui: admonit. A. a. cito et antiquo doctum. Lant pauia uici. =

Disputatio LII.

Quomodo inter se concordare esse potuerint Christi
 in moriendo libertas et ipsius impeccabilitas.

Difficultatis praemium.

Lacrima huius parlarim decubens de, agerenda q. difficultati guri
 tum, tamq. breuis ipsius duq; praemio appendit tabella. Quum stan

stante precepto e[st] potentem et liberum ad moriendum et n[on] moriendum,
 e[st] pot[est] inobedientiam dimittere, seu peccare: si stante precepto n[on] mori-
 n[on] mori e[st] peccare. Ad h[oc] stante precepto n[on] erat pot[est] aut liber ad
 peccandum (sive imp[er]ia omnia a p[ro]p[ri]a uniu[er]si sive a uniu[er]sa beatitudine
 a[n]i[m]a uoluntate uoluntate ab o[mn]i. Et contra stante precepto n[on] erat pot[est] liber
 ad n[on] moriendum, et moriendum. Ecce libertas, argue[re] ita moriendum mori-
 ti, nec non mori, nec n[on] genus humani redemptio a lib[er]tate imp[er]abili-
 te genit[ur] eructa uidentur. Sive e[st] imp[er]abilis a libertate, ita uide[n]t[ur]:
 Cui n[on] obstante precepto liber erat ad moriendum, et n[on] moriendum.
 Ad libertatem ad n[on] moriendum n[on] obstante precepto e[st] liber ad peccandum,
 suu[m]mum uel a precepto. Cui n[on] obstante precepto liber erat ad
 peccandum sive uoluntate. Et op[er]a s[un]t arena labor sive arena
 qua[m] l. d[omi]nante, uoluntate =

3. Sectio 1^a

Refutatur 1^a sententia, qua[m] a distinctione sensus
 diuini et compositi concordiam intendit.

Ad h[oc] dicitur sequitur Magist[er]um Albertum d[omi]n[ic]o de h[er]eticis d[omi]n[ic]o d[omi]n[ic]o
 et d[omi]n[ic]o de a[n]i[m]a uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate
 et imp[er]abilitate explicandam e[st] eo in quo ab ip[s]o d[omi]n[ic]o d[omi]n[ic]o
 e[st] uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate
 in diuino et cogito d[omi]n[ic]o d[omi]n[ic]o. Cui n[on] inquirunt in sensu diuino a p[re]cepto,
 et in re p[re]cepto pot[est] dimittere actum, mori uel p[re]ceptum
 om[n]i mori p[re]cepto e[st] se n[on] resignet uoluntate creat[ur]a ut d[omi]n[ic]o
 ti a p[re]cepto: et in sensu cogito e[st] dem p[re]cepto n[on] erat in h[oc] pot[est]as
 omittendi, aut recu[n]dandi uoluntate moriendi, n[on] n[on] pot[est]as ponere
 omittendi ab ip[s]o p[re]cepto e[st] imp[er]abilitate, peccatum n[on] n[on] p[re]cepto. Quia
 n[on] illor[um] libertas n[on] uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate
 peccab[ile] uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate uoluntate
 in sensu cogito e[st] dem p[re]cepto =

Ad in p[re]cepto imp[er]abilis et imp[er]abilis

veniens. Falsa inquit ob multa, et efficiat argum^{ta} qd n^o h^o p^ou
uas p^otrationes impugnare solent, Chri. n. p^ocepti illa munia, ut
minimum n^o temeriter criminium agud se unq^q quib^z verit^o menti
invidione atq^z sincero veritatis amore quoniam et quali^o e^o p^ont
Chri. in moriendo libertas, quanta obedientie laudabilitate quantaq^z
q^z de ipsa moriendo ma^o illa videbret, in qua nec libertatem neq^z lau
dabile aut meritum fuit Chri. p^oceptum accipere a p^ote, sicut
et adversarij n^o e^o n^ois aut Chri. p^otrati et antecedenti iurare
In iurare p^otrationem aut p^oceptum: in qua inuic^z libertatis ma^o
sub p^otratione et antecedente n^o erat p^otrationem, aut p^oceptum de lin
guere una obedientia et voluntate moriendo. Et inam q^z ad utrum
q^z libera, indifferens, et excedit Chri. p^otrati. Quomodo quidem
nec ad ad faciendum, ne p^oceptum ponat, neq^z ad faciendum, ne
semel p^ontum, et supponit a sola h^o libertate in tanta p^otratione, seu morte
adipiscatur. =

Falsa d^o, nam de illis h^o Chri. e^o impotens peccare, quatenus in
sensu p^onto p^ocepti mortem omittere n^o pot^o id e^o n^o q^z p^oceptum aut e
rat p^ont omittendi, siue p^ont^o subtrahat, id q^z n^o ad p^ont^o ponendi
omissionem p^ocepto, siue p^ont^o subtrahat. Illud in dicto. Impe
cabitur Chri. seu imp^ont^o mortem omittendi in sensu p^onto p^ocep
ti e^o imp^ont^o ponendi omissionem p^ocepto. Et adversarij etiam
libertas Chri. seu p^ont^o omittendi e^o in sensu d^ois: q^z e^o faul
ta dividendi omissione agerit. Argui nulla e^o in Chri. faultra dividendi
omissionem p^ocepto: Quoniam partem p^ontem agerit dividere va
let nisi p^ontem, s. h^o imp^ontem agerit ab alio p^ontem veniunt p^o
tenorem, causam, a. p^ontem cadunt, aut cadere p^ont^o adversarij
Chri. ut vidimus. q^z nulla e^o in Chri. libertas. q^z si Chri. esset libere p^o
ntem p^ontem p^oceptum et a morte et omissionem mortis peccabilis esset:
et q^z eo n^o p^ontem n^o pot^o, id e^o peccabilis n^o e^o. Sed de illis d^ois, et d^o
dei Chri. n^o p^ontem libere dividere p^oceptum a morte et ab omissionem

nam ab ipso percipiam. Verum in primum in magnos eius laudem et
breuem argum. solutionem et felicissimum totius questionis. Quam adeo
quidem ut percipere non possum quomodo de libertate. Cuius et eius
pcepto cordia disputaverunt, disputantes. Prudaverunt quod omnibus
tanti, et aperta pcepti cuiusque virtute libertatis inquam servatior em-
gram illam offerebat decisionem. Præceptum est in actionem liberam!
Quod illud omnem superare videtur abmixtionem, et quod fabula videtur mihi
eius et nisi ipse in semel loquens audierim, actus est in nulli eam tandem
reponitionem glauvite, ut non solum disputandi gratia, sed et quod cadenti animi
ardore tangit validissimum. Quod inquam scotam argumentu unum in
unus fuisse. Ceterum quidem huius est adversariorum pceptum in
hoc pcepto unum =

ca. a. i. eversione. Nam, et non negandum, pceptum est aperta pcepti
tio quod illud et disputans, quomodo pcepti et verum et minime chymicum in
Chio impediabili pcepti, et in pari libertate vera, et in maniticia. Præcipue in
pcepto, et pceptum servat libertate. Et in huius argumentum, pceptum et
reponitionem. Nullus auferens pceptum, et ante libera et verum pceptum, et
Chio pceptum et auferens pceptum ante libera, et Chio pceptum non verum. licet sub
Fære argumentamur, et in pceptum et deinde, alius et evidens. Et a nobis mul-
tigitur pceptum, et quod pceptum arguitur modo et, adversarij igitur in pcepto
et, nisi in illo circumum, pceptum Chio non auferat pceptum libera, et pceptum quod
non chymicum est et nominis in statu legitime inculcans; et in a. i. sup-
ponunt et ad huius et arguitur, et quod ab eide non auferat. Præcipue pceptum ex modo
negans, et quod ex illo nullo assentiam eiusdem inveni, et et libertate, libertate
et de huius more et cuiusque pceptum chymicum, an eversionem. Et huius quod
illi pceptum artiçio unguis in breuo arguitur in apperiti nullo servitio,
nec in quod quomodo motu in voluntate creata libertate, defendere pceptum saltem pos-
sibilem. Et in huius pceptum affirmare operatione libera, voluntate, aut pceptum inveni.
Præcipue de voluntate, huius inquam pceptum libertatem quam inveni duntaxat,
de huius inveni =

Quamvis. Preceptum ex sua natura dicitur verum si magis liberum nisi aliunde
 eorumdem fuerit liberum aut regnetur libertati aliqua circumstantia. ut si propter
 impotentiam Christi legum non dixeret aut imponeret libertatem. et est, ut dicitur Regnum
 paratum iustis, independentes in actu: et tamen, si dicitur solam vitam beatam largiens in re
 precepta, dicitur pro tunc de libertate libertatis ratione a precepto ratione perit. Fuit a
 precepto. Permittunt ad naturam precepti: cum in Christo penum biungitur, ubi & regu-
 nantur si impugnant: cum in unum ratione libertatis et varietate, proccipit autem
 quidam ipsius Christi autem impeccabilitatis. Cuius demum ratione, nec in libertate, et
 pro libertate libertatis ex tunc rationem libertatis dicitur, fuit necesse est.

Quamvis.

Si physica ad opus per dicitur in nobis, in Christo est identificata et iudicio indifferente
 sine dubio detrahet libertatem, ut aduersarij volunt, seu potius detraheret
 et saluaret nihil. Rempe iam tunc ipsa ad rationem libertatis indifferens erit ex se
 et dicitur ad unum, Regnantiaque ad aliud: et in nullo serui ex
 dicitur potestas autem propter libertatem valeret de terminare se ad speciem omissionem:
 si ad aduersarios obligat, ipsa precepta se habet in Christo, tamen precepta ad mor-
 tem, aut Regnantia quidam ad eis rationem, et aliunde identificata
 et iudicio indifferente, quo dicitur approbat se esse precepto obliuiscit: n. n. est
 aliud iudicium Regnantia ad obedientiam, nisi obligationem precepta offerat obe-
 diendi & honestatem, propter: pro obligationem cogit precepta detrahit et nihil
 uat libertatem in Christo.

Infortunata est si illa libertas auerit, quod impeccabilitatem
 Christi arringunt. N. n. depreu uita per hunc preceptum est supponi-
 ti tantummodo: regni et minime subuenit potam omnia nati antecedentem.
 propter. Relinquit potam antecedentem peccati. Ceterum ita est ipsius pre-
 ceptum exemplo que in nobis quantumuis ipsa cadat de bonum dicitur
 tui. Potestatem in antecedentem peccati nulla ratione tollit, propter nimirum
 est suppositio regni ut loquuntur. Et nam, ut iam in premio
 notatam potestatem autem propter in uita ad omittendum, et potestatem autem
 ad peccandum. Et in Christo ad aduersarios erat propter in uita potestatem

an ad omittendum: potest autem ad peccandum. =

Secce PR. 1^a anti.

quam difficultati et argum. oblationem noui uerbo orationem expo-
nunt. Inquirent enim potestatem ad omittendum negatiue sive ad
negatiuam omissionem siue potestatem peccandi. Sed ubi potestas est
ad omittendum priuatiue sive ad priuatiuam omissionem. Omissionem
negatiuam appellant priuatiue negationem obedientiam sive cauentiam
sine capacitate ueluti obedendi id est sine precepto; priuatiuam uero
priuatiuam obedientie cauentiam ut in eo qui potest et debet obedire. Nam
impossibilem illam si potestatem arbitrarie in Christo. =

2^a suppono negatiue

quali a Deo datur est inuentio precepti in uoluntate potestatem antecedentem
ad omittendum expriuatue ut patet in nobis potestatem peccandi po-
tenti in priuatiue omittere obedientiam. 2^a hanc uoluntate et aduentione
omissionum negatiue et priuatiue eadem priuatiue est illa quam habent
a fabricate et importunitate ueritatis sensum uoluntate dicitur et
poni. Omnis. n. in sensu dicitur precepti est negatio obedientie et omnis in
sensu potestatis est illa priuatiue; ut explicabant ipsi dicitur uoluntate; atque
ideo a factis argum. imaginandi in. 2^a Omnis omnis uoluntate obedendi
est omnis priuatiua. Sed Christo potestatis erat omnis libera obedientia. 2^a
Christo potestatis erat omnis priuatiua. Syllogismus exierit de Deo. 2^a
est priuatiua: omnis. n. libera obedendi mota potestatem liberam obe-
dendi precepto. atque supponit potestatem sine quo non potestatis potestatem obedien-
di. Minor euadens est qui. n. libere omittit preceptum obedientiam ut illud
permittit et uoluntate et uoluntate. 2^a debet suum operari. =

3^a Preceptum exiit

in uoluntate in libera ad uoluntatem illi sive ad priuatiuam inobedi-
entiam exiit et sine libertate ad obedientiam. Sed lex moriendi
in Christo erat preceptum exiit in uoluntate in libera ad exiitendum.
2^a lex moriendi in Christo erat preceptum sine libertate ad obedientiam.

33
Syllogismus etiam est sub Dicitur. Minor est ipsa. Absolutio enim de
doctrina, est verissima. Maior autem evidens est cuius n. turbare non
apprehendit. Minus enim estens libere voluntati obediit precepto quatenus
libere potest est n. obediit precepto. Sed sunt voluntas estens et potest
libere n. obediit precepto quatenus et potest libere precepto: tum quod
nat voluntatem est n. obediit libere et potest parit in obediit
Dicitur et in (Dicitur) inobediit) nisi gerente precepto et ergo ^{re} cog: tum
et quod obediit ut libere deus potestatem potestatem est
mi nisi libere potest: et tamen nisi inobediit privativa, sola
enim est: et 4° negativa nisi a potestate, seu de his precepto obediit.
et 5° voluntas huius estens libere obediit precepto quatenus et potest precepto
libere. =

Et tandem. Ergo nullam habuit libertatem ad omissionem mor-
tis seu inobediitiam negativam. Nec absolutam nec habuit
libertatem ad omissionem privativam. Ergo absolute nullam habuit
libertatem. Sola tamen potestatem potestatem eam etiam effica-
sem dicitur: Cuius ad omissionem et inobediitiam negativam n. n. n.
libere et potest potest potest potest, qui antea ad illud
ea libere et potest potest potest potest, qui antea ad illud
et omissionem negativam, et in Cuius et potest omissionem: potest libere
et potest potest ut talis ad omissionem negativam id est ad illud est. Nec
libere et potest Cuius libere ad omissionem negativam potestatem
et antea ad omissionem potest potest potest, n. n. ante potest, seu potest potest
et potest potest potest Cuius et potest libere ad voluntatem et omissionem
moris. Cum quod nulla erat ante potest potest potest, non potest potest
deus n. obediit aut potest ad omissionem moris nisi ratione
iudicij potest bonum est maxime potest voluntatem potest humanam
potest potest a deo potest potest potest, qua tamen potest est obediit
ut et potest. et Cuius nullam habuit libertatem ad omissionem

mortu negatiuam. *It.* Nam o[mn]i mandandi o[mn]ino in *Christi* vel et unpe
 dimentum p[ro]cepti ut negatiuam, h[ab]et frustratio p[ro]cepti ut p[ro]uatiua. *It.*
Christi a[n]t[er]i[us] nec impeditur, nec frustratio p[ro]cepti genere potest libere: p[ro] nulla
 omni[us] genere libere potest =

Imp[er] sua uoluntate uoluntate, tandem si illius doc-
 trina auerta sum q[uod] uniuersis, licet iudicium calleret, beneficiu[m] male
 ficio illius uenit diuisi, et p[ro]p[ter] humanam *Christi* nam ex futu-
 ram potentem peccare: nempe in serui diuisi ab unione h[ab]et p[ro]p[ter]
 ca[us]a q[uod] in insufficienti e[st] ut ab[er]r[et] et defectu p[ro]p[ter] peccare dicit illa
 tum, ad im[er] rationare et temore, si uide h[ab]et abstrahit e[st] ca[us]a. *It.*
 ma[is] quidem ex ca[us]a, et in uniuersa p[ro]cepti tam antecedat lib[er]um
 Christiana uoluntati exercitium tam q[uod] independentem ut ab illi
 q[uod] antecedat et e[st] ip[s]a unione h[ab]et p[ro]p[ter] ca[us]a. Cum q[uod] et sati p[ro]
 tuit, et amplius p[ro]p[ter]u[m] argumentorum solutiones. Regula[m] illi
 q[uod] p[ro]p[ter]t[er] doctrinam illam *Christi* h[ab]et p[ro]uaderi p[ro]p[ter] atq[ue] r[ati]o argu-
 m[en]t[um] uidere, utra uniuersam p[ro]p[ter] uoluntatem appellari =

Partio 2a

Thomistarum argum[en]ta soluantur et refutantur.

Et illud q[uod] a[n]t[er]i[us] p[ro]cepti libertatem uol[unt]at[is] seruanti desumunt ad
 uentarij q[uod] q[uod] s[er]uati uoluntate *Christi* a[n]t[er]i[us] Respondent nihil =

Im[er] p[ro]p[ter] ca[us]a

exemplo p[ro]p[ter] p[ro]p[ter] ca[us]a. Quod in p[ro]p[ter] p[ro]p[ter] ca[us]a uoluntate seru[us] p[ro]
 uoluntate e[st] m[er]ito uoluntate. De exemplo *Christi* a[n]t[er]i[us] et malum e[st]
 clausi e[st] lib[er]e q[uod] a[n]t[er]i[us] uoluntate =

Im[er] p[ro]p[ter] ca[us]a

Sumit ab amori lib[er]e p[ro]p[ter]
 tate. Nemp[er] *Christi* a[n]t[er]i[us] uoluntate lib[er]e amans potest lib[er]e
 omittit in serui diuisi amoni. licet n[on] in serui p[ro]p[ter] ca[us]a. *It.* *Christi*
 uoluntate p[ro]cepto affecta pot[est] in serui diuisi p[ro]cepti omittit
 mortu amorem, licet n[on] in p[ro]p[ter] ca[us]a. Quis n[on] l[ic]et uideat q[uod] p[ro]p[ter] uoluntate

impedire aut ponere n̄ potuerit, liberū in omnium ē. Similium tam
 improbabile erat, sequitur qm̄ infallibili motu scientiā. Regamus
 Minorem quam sane inculcare n̄ debuerent aduersarij & similif
 utrobz. i. difficultatē: et filis subministrare nobis regandi materiam,
 atq; impugnandi caū. Quis gomūā falsā dixerit nego Quam: nam
 scientiā motū n̄ ē practica, sed p̄tē speculatiua. n̄ n̄ ē p̄ncipiū,
 iudicium indifferens. Minus enim uē libertatē mouendi ex n̄ mo-
 uendi; neq; uero impeccabilitatē unioni hypostaticē excaū aut cog
 impeccabilitatē et p̄cepti. Quapropter cum ista cogō uoluntate motū
 inuitabiliter inest, n̄ potē non afferre necessitatem antecedentem
 et libertatē inimicam =

Utm̄. Actus charitati p̄ceptus p̄ uno instanti de
 trāō libere p̄ducit a nobis. At ipsum actum antecedunt habitus chari-
 tati, ut p̄ncipiū in fluit, ex gratia & p̄tē habituali ut illi
 habitus habitus: quāuis ambo & omnium actus p̄cepti in gōtibz sint.
 p̄ amor motū p̄ceptus in Cōis liber erat, quāuis eiu om̄is. i. in gō-
 tibus & unionē hypostaticā, alijq; dōnū p̄tē et p̄tē d̄tē im-
 peccabilitate antecedentibus. Hęc difficultas de antecedentiā ha-
 bitus & actus p̄cepti inre graui ē: sed d̄tē in disputantiō n̄ h̄l
 leuigō n̄ n̄ ut p̄cepti grauiū attūm potuit. Minus enim p̄tē
 ex habitus in gōtibz & om̄is actus p̄cepti d̄tē uel impediri
 potē uoluntate n̄ā p̄tē om̄is. n̄ē ista d̄tē libera act.
 sed unionē et impeccabilitatē in gōtibz & om̄is motū p̄cep-
 tē uoluntate Christi n̄ potuit impedire p̄tē om̄is: p̄ hęc
 n̄ h̄l libera Cōis. tam p̄ n̄ō d̄tē. Minus enim argūm̄ & n̄ō obiecti:
 actum n̄ charitati p̄ceptum n̄ē antecedit, sed p̄tē p̄tē libe-
 ritate ut pote impediri, et t̄ge impeditz & p̄tē om̄is
 n̄; quō n̄ p̄tē p̄tē libertatē extrema ex t̄m̄antibz
 ē & t̄ge in eodem instanti deficiat. Quō om̄is illi repugnantia:
 quō p̄tē om̄is d̄tē actū ille p̄cepti p̄tē

cu omni ratione, et ex utroque precepto. Quia est certa: cum patet legem
non habere decursum quatenus est ex se paratum ut voluntas Christi mor-
tem secuetur, alioquin esset decursum separatum omnia tam bene quam
veram libertatem ad opus chymaicum quale foret Christi cum
peccatum.

Obij. Si per possibile, longioris est darentur Christo auctori-
tas sub ratione separationis al' est inefficacia fore per eam me-
diam videbantur. Cum Vergil' omittit et peccaret. Ita quippe
omni morali reddat' impeditur ad unionem hypotaticam quate-
nus virtute tanta dignitate a Deo postulatur ut non specialiter in-
ferendus auxilij prudentiam. Sed haec per libertatem omittendi ac-
tum peragunt atque et peccandi. Quia neganda non est. In primis
negotio autem: tum quod unio hypotatica, ut est opposita peccato per
quam videtur quod per separationem reddat' non autem efficaciam quatenus
substantia separationis. Quia sunt inefficacia: atque ita legem
non tenent attendere per conscientiam mediam, quae sunt efficaciam ve-
rum ipsa sola simpliciter intelligentia sufficiens est: quae per sal-
vum sequitur modum operandi non mutat' ad unionem hypotaticam
libertatem est quod remotionem. Cum quod non solum unio beatorum
verum ipsa peccati notitia detinet in Christo rationem iudicij et
auxilij indifferenti: non enim agnoscat Christus ubi possibile est ad un-
dare et volare preceptum: voluntas per illa Christi non est ad utrum
liber expediat. Quia negotio autem. Tum nam ipsa peria immo-
uam et immutari, quatenus remota non impeditur, neque substantia
sue nec diuidi neque opponi potest: libertati exercitio dumtaxat supponit
per se peria precepti nimis, alioquin peria immutat' debet de deo in
actus: ut ubi non a ratione iam expendebam.

Sectio 4. Reiiicitur communis de concordia

die ratio, desumpta ex necessitate moriendi
et libertate ad circumstantias.

difficilius, si non p[ro]p[ri]a, et q[ui] nulla erit. =

Obijerit sicuti operum. Cuius erit necessitas
te ad opera equalis valoris, et meriti usque. meritoria infinita in quibus
libertatis exercitio. sed non obstante. tunc necessitate equalis merendi vere
merebaris. p[er] se non obstante necessitate ad alia, seu opera equalia in bonitatem
moralem et laudabilitatem intrinsicam operari honeste, laudabiliter, et
conscientie. Propter istam difficultatem, atq[ue] ad negandam eadem mai-
orem, aliquid cedere possibilem gratiam et liberam omnium eorum me-
riti incapacem, ad quam potest Cuius decedere, atq[ue] tunc minime foret
ad opera meritoria necessitatem. Alii inuicem maius, et negaret, op[er]an-
do Cuius libere potuisse operaciones supernales promittere, licet in gratia
omnium, alii in potestate naturali, qui nihilum pro defectum supernali-
tatis incapax foret valoris meritorij, saltem in supernali, nisi p[ro]p[ri]a sup-
naturalia postulanti. =

P[ro]ter ista que sicuti p[ro]p[ri]a s[un]t. tunc v[er]o argum[en]-
tum p[ro]p[ri]um, nego nam licet Cuius opera in eque intervire meritoria;
atq[ue] erit ab illius valoris capacia, nisi quoad honestatem libera
suerit, libertate atq[ue] quam honesta aliqua, et q[ui] omni pot-
est fundamentum. n. merendi e bonitas moralis, quatenus per
illam laudabilis, et remunerabilis e qui e potest in ita bene opera
in libere voluit sic operari. Quod a. abunde, et ad exacta operi
p[ro]p[ri]etate personalis sup[er]veniat valor equalis, et infinitis singulis in bone-
tate, in equalibus, et p[ro]p[ri]is actibus accessorum, et ringeris e, adeo quidem p[ro]p[ri]e
meliora opera minorem meriti valorum sortiantur q[ui] alia in bonitate
inferiora, ob aduultam et maiorem Personae excellentiam. =

Obijerit iterum ven-
tabu q[ui] argum[en]tum. Illud dicit voluntati libere, in quoad bonitatem in-
trinsicam genit[ur] equalis, et in sume laudabilis si. p[er] se alia voluntati sume.
Cuius, quatenus p[ro]p[ri]a dicitur, sunt, enuna laudabiliter, atq[ue] inde meritorij. De
laudabilitate altum divinorum, p[ro]p[ri]etate infinita et equali eorum bonita-

atque idem potius inobediuntia quam obedientia reputaretur. Super
potius prima et ruptura, que ubi velique libera n sunt remanet
necessaria: propterea que incapax meriti, et quia merendi, quod
to contraria, cuius inuget potest, atque tandem ad ymerica.

Ita quidem
dem argumenta oblationes opposita focuam, et quod quid uia
actuum iniquitatem, siue a remissione, et inuentione, siue a
motuorum diuersitate specificam deumquam probant, de
iniquitate etiam secundum numerum, vel frequentiam,
atque si ueritatem uigium eadem efficacia comprobant. Ut
sua unum scilicet acceptationis actum, qui, ut prolegau, et ideo
etiam necessarius, merendum e non generat, iam duo ab merendum
erant sequitur, atque ita ab uis; quapropter neque omnino ad
ad merendum e necessitas mixta requiritur: cuius non erant, de quo, et de
velique numeri aut momenti idem scilicet, et hinc argumentum. Manet
et simum neque iniqui circumstantiis ubi iam merendi libertatis, et merendi
secum =

Ita quidem
tem potius per acceptationem iniquitatem merendi, quam eue sequitur me
rendi. Sicut nobis auditio scilicet sequitur, et in oblatione merendi: non
quantiu scilicet mereamur sequitur, a. adimplemus peccatum scilicet ui
tando; neque sequitur audientiam merendum scilicet. Ita et po
tius sequitur auferre e quemlibet et iniquitatem acceptationis actum et
merendi potius per actum alium iniquitatem, abque ulla merendi
obligatione =

Ita quoque difficultate prout cogitabam olim, secundum
et neque scilicet iniquitatem cogit nullum e uobis. Modis a
dignis aut: Qui eue sequitur merendi explicitam scilicet et in
actu signato transeat, iniquitatem de quibus tenet, in actu exercito nego.
Preceptum n. scilicet actum acceptandi morem uider eaque aliquam

Honestatem si negativum magis adhibere possit. Cum y. de honestate in libro Veritas ob adiunctam personam nobilitatem et virtutem suam mentionem fuerit, conceptum illud saltem implicare et equivalemter acceptationem maximam imperabat: at in libro Veritas acceptationis qualitas honesta e. n. potuit (secus ac in nobis q. mala omni. no honestati in fine possibilibus et liberis): alium. a. e. conceptum, q. de observationem et honestatem in esse geminis regnat. Ob eandem y. rationem, ut diximus, reliqui actus implicatory auerendi s. =

Replicabili.

In libro actus primum in fine eret honestas, et mentionem in nullo superet motu conceptum, secus si y. erimus. p. et y. acceptationem de motu conceptum penultimo eret honesto, et mentionem in tali n. eret ultimo Rego nam: ubi n. nullum e. conceptum in fine atq. possibilibus e. quantum nec honestas nec tunc foret, nimirum de imperato nec gl. h. b. s. ad honestatem libera et positiva omni. et r. s. p. ximus seu penultimus laudabili e. ut pote excellentior qm necem erat. At ubi conceptum ad honestatem obligat voluntas imperari Vertere et peccati n. s. lectura e. alium apud quem. i. honestas: e. y. in fine honestati incipax et ante conceptum s. h. b. s. et h. b. n. e. quapropter, qui penultimus vocata Veritas in fine s. h. b. s. e. seu potuit ob eandem rationem nulla honestate s. h. b. s. e. sed tunc n. remanet, aut etiam s. h. b. s. Simili qui de ceteris s. h. b. s. iudicio, s. h. b. s. tunc, et tandem imperioles conceptum illo vedunt. =

Secus istam discordiam sciendi motu, specialiter ad circumstantiam temporis referunt: quatenus motu s. h. b. s. motu acceleratio, saltem notabilis et motu magna, sequitur y. ista motuendi s. h. b. s. Sicut qui s. n. Motu s. h. b. s. motuendi erat: libere in die s. h. b. s. motu s. h. b. s. anticipat, dat s. h. b. s. anticipat.

Sectio 5.

An Christo necessaria fuerit mortis substantia Ubi iterum precedentes sententiae impugnantur.

Affirmant oēs illi q̄ quos Sect. 4. tam in 2. g^m in 2. explicandi modo
citauimus. Sed a. et p̄p̄o ibi illam repugnantiam conueniunt
quoad substantiam nunquoad circumstantias. et p̄p̄o fundam^{ta}
m̄ ponenda illam mouendi necessitatem. et huius Theologi
uicium q̄ oportet q̄ pugnamus libertatem.

I. Sacra Interd.

et p̄m̄ delecta. Verborum q̄ testimonia Chriſti Redemptorem
magnificari, eo q̄p̄e Sadi suo obedendo redemptionem nobis
meruerit. adeo quidem ut ipsius obedientia una salu impure
ille uidelicet factus ē obedere usq̄ ad mortem, mortem a. cuius
propter q̄ exaltauit Deus illum. Sed ut testatur Ep̄stolus ad Ro.
5. sicut. n. per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sum
multi, ita et per unius obedientiam multi saluati sunt.
modo sic arguo. In ipsi circumstantia mortis nullam excecut
Chriſti obedientia; illē. n. n̄ p̄cipue bant. q̄ obedientia maximam
fuit in substantia mortis. Quam ut Aeri filio suo miserabat.
huius obedientia meritoria seu maximam obedientia ē libera
p̄cepti exequutio. q̄ ip̄ia merita acceptatio fuit libera Chriſti.

I. Apo

laudari Chriſti dñi eo q̄ mori uoluerit. uno tanq̄m potens si uolui-
set, n̄ mori. Sed fuit q̄ mori quoad substantiam merita ad libera.
Quā ē euident. Probo autē. Nempe Ioanni de Chriſti affat. Nemo
tolle animam meam a me. Sed ego ponam eam a me ip̄o et uolente
Pater ponere a ea est. Et huius bac. 19. in Ioan. ait. Qui uo-
luerit q̄ uoluerit ut seruus mortuus ē q̄ uoluerit. Qui uo-
luerit ut uoluerit. huius. Et Ioanni Ioan. 14. de huius. 13. meritoria

iose sup' dicitur, Non carnem dederunt inuitis & quousque q' uoluit quomodolibet
soluit. Magnus inuig' Gregorius .3. Moral. q'3 ait de Colo. Qui a se amittit
suis, non se q' mittit in seipsum

¶ Item, dicitur in ead' q' dicitur, et illis in hominibus
in modo q' basi nullam hinc humanam aut creatam potestatem, que eorum nolentem
ad bendere et opprimere potest, illis ut fortitudine, et maiestate ad morte, cogent.

¶ Item, nonnulla
ta ea q' dicitur testimonij, et alia in Petrus nro h' q' s' uidentia, q' dicitur aff'are Chris-
tum potius, et nihil q' dicitur in uoluntate sua. Sicut q' ipse uera libertas, qua e' a
morte ois p'p'ere potest. ¶ Item, si liceret Christo se pati, inuenerit illi eam a suo.
Patre potestas, n' patrem dicit et n' moriendi: n' n. data esset potestas ad illud.
¶ Si liceret ipsi aut Christo uoluntate homin' dicit in ead' ad Petrus, nihil q' dicitur n'
uoluerit. q' data e' Christo uera potestas n' moriendi. ¶ Item, qui h'et go-
testatem gonendi' animam suam, liberam h'et cogitacionem d'ni q' e' ut exeat
¶ Retineat animam: uia n. munit' n' significacio, et nominu' q' potestas ad monet
quod n' in nra libertate n' retin' q' uis, n' in nra potestate e': atq' ita q'
accipiunt nominatiu' Christo homin' o' in d'can. ubi ait, potestatem
h'et gonendi' animam suam, idem e' ac d'num e' gonendi'. ¶ Si Christus habuit
hanc potestatem, ut ipse aff'at: q' liberam cogitacionem, atq' dominium =

¶ Item, q' dicitur
¶ Item, q' dicitur

libere g'ozare Parrem q' inestumitate sua, q' n' g'ozauit, uia indem-
nitatem certe g'ozaret id n. ipsum Petrum arma q' defensionem exercente resp-
spondens rebar Math. 26. Ego quia, q' n' g'ozum g'ozare Parrem meum: et
eade' libere m' dicit modo, q' uig' 12 legiones Angelorum. ¶ Si Christus libere
potens g'ozare uia indemnitatem in Fallit' libere g'ozandam a q' nolentem
in ita libere g'ozare libere mortem subire maluit. q' Christus libere mo-
ni uoluit. Hoc quo testimonio patet in uig' q' m' Tripola. q' gauorum n'
et in q' dicitur, qui g'ozantem et libertatem istam Christo m' nraam dicit
taxat diuina uoluntate. Petrus nimirum, uia Christus m' nra diuina g'ozare
n' g'ozet, d'ni m' humana, h'et n. atq' ut g'ozem g'ozare g'ozandus erat potestatem

Suppono 1. Chri. ut ubi dicitur solum gaudium sine libertate optine
 q. libertatem eligendi. sicut enim vitam gaudium et unquam
 q. a nemine sua dubitandum videtur. Sed et presentem quidem
 futuramque fuit ea patiendi et non patiendi libertate. Sic in quibus
 q. dicitur sentire ois. De dicitur. Neq. ipsa sententia potest p. Chri
 solomus de. ubi. q. d. allegans: quorum manum se huius testimo
 nia argendi. De Carav. L. 9. de Inven. q. d. nec n. De Bernal. 13.
 12. Sentitur etiam omnibus De. Latini, ut huius. Sed contra velatur,
 Leo major, Anselmus et alii. Probant unumq. Albanus. Salmo
 ron. Jan. de Libera, Perreus Justinianus et multi alii in verba
 tes in illa eisdem sententia si obcurra verba Pauli et ad Hebr.
 12. de Chri. ita loquentia. Qui propono vbi gaudium. subijcit cum
 plurime premittit. Accedunt etiam in impetru. Vaones; in n. Valde
 caucunt laudes Chri. vitam gloriosam et immortalem sibi de
 bitam. maie q. nalem, q. mortali et horum nom. deventu. Si
 que Chri. maxie dignitate, at q. exaltat q. non beneficentia ope
 rabatur. Si tandem q. putatibus suis n. debuerat Chri. nisi spon
 te volens, et postulanti. Sed quippe neminem solet bonu. debi
 tu q. q. voluntariam p. nuare. =

Suppono 2. Chri. dno n. solum n. se
 pugnare libertatem ut ubi imponeret. In imponeret morientia
 p. p. tam. Chri. n. libertate et nobis nuare potest; et sage. que voto
 sine petitione. p. cedente. dicitur. Perura eam. q. iam. libertatem
 modo. p. p. tam. in. Chri. sime. huc. suppono, quam. ea. sacri
 litate. verosimiliter. p. movet. Bernal. 13, ex. p. cedenti. supponi
 tione. verosimiliter. vbi. inferenda. Nemp. vita. unquam. vbi,
 et. p. glorios. a. libere. eligi. potuit. a. Chri. N. p. p. tam. gaudendi. et. mo
 riendi. semel. p. cedente, q. p. p. tam. modo. omni. q. Chri. p. p. tam.
 semel. imponitur. e. q. p. p. tam. n. potest. Chri. unquam. vbi. huius
 p. glorios. in. mundo. habitare. q. quidem. que. p. p. tam. p. p. tam. n.

n' poterat. p'cessa illius p'cepti potuit libere impediri a' C'nto.
 De eadem d'rogatione dicitur n' ostendi qui d'p'ia libe' qu'et m'xerit
 in exequenda' d'ivina' voluntate; m'xerit, l'quatenus ipsam d'ubia-
 re poterat l'quatenus eandem impedire. Ad C'ntu' n' m'xerit qu'
 a'ntu' poteri d'ubitare voluntatem d'at'u'. hoc n' m'xerit solum
 peccatoru' e' p' C'ntu' m'xerit, quatenus poteri sui d'at'u' volunta-
 tem impedire. Pr'erea hanc ipsam ^{am} d' d' in ¹⁷⁹⁰ anno carati am-
 glecti videntur; eam q' d'ivine r'cipit Anselmus L. 4. cur d'eu' h' 1. q. 9.
 eandem d' d' libere d'vina' p'videnda' Non Neguget, ea q' p'videtur
 ut ita ostenda' v'rida' n' e' cur ipsa e'nti n' remanet. =

Suppono 3. C'ntu'
 S'cem q' modo d'eu' potuisse absolute no'iam facultatem lib'ram in-
 culci libertati momenti ad impedendam v'ram p'ntilem aut
 saltem p'cepti patiendi ex'iam: Neum etiam illam facultatem
 d'vina' in C'ntu' sine ullo p'ntu' quod' modo' obstaculo ex'itit.
 re: mo' ap'it' ad p'ntia' d'vina' p'p'iam libertatem affirma'i
 potest. =

De absolute in p'ntu' et m'xerit p'ntia' p'ntilem nemo
 ab'ntu' nos d'p'ntat'ur e' q' p'nt' e'nt' v'ntiam d'p'nt' 2.
 d'eu' in singuli' instantib' pot' cognitionem sui voluntat' p'nt'
 C'ntu' p'bere d'p' ab amore libere quo ipse C'ntu' p'ceptum l'ca-
 p'it' voluntat' notitiam p'ntilem d' d'eu' in'nt' v'ntium in-
 ternum obedientiam q' voluntat' creat' p' singula' instantia'
 p'nt' p'ceptum. n. p'nt' et antiquum, n' v'ntu' v'ntu' in-
 sufficienti et antiquatum e'. Ad d'eu' ut ita imp'eret, v'ntu' q'
 n' p'cepti notitiam m'ntu' pot' e'nt' orationib', p'ntu' et m'ntu'
 quod' e'nt' instanti p'nt' in C'ntu' p' pot' p' quoru' instanti
 p'ntu' acceptationem internam et voluntariam m'ntu' in'nti-
 ta' d'p' a' voluntate C'ntu' creat' d'p'ntat' hoc ipsam p'nti-
 cu' in n'nt' p'ceptu' ex'empl'o. Si n. qu' p'ntu' v'nti' oblitu', d'eu'

7
Impossibile. n. e sanguine taurorum et hircorum auferri peccata.
Ideo ingrediuntur (Christus) Mundum dicit: Hostiam, et oblationem no-
luiti; corpus a. gratia omni. Solocant omnia p. peccato non ubi
plauerunt. hinc dicit: ecce venio. In capite libri scriptum est me,
ut sciam voluntatem tuam, etc. Quapropter Christi temporibus, qd
subditus erat Parentibus, doctoribus, et exemplis omnium imi-
travit, ac tandem, dum peccator, et cuius afflicti pendebat, iam
neg. libere, neg. meritorie operaretur, id devota ubi amoris argum
a prima et libera electione decepti denominationem Mexici susci-
pere dicerent, tanqm. a thone ceteris, et qua libertati iam in ce-
cautebant, neg. ab illa informabant. n. aliter, ac in dormientibus
corpori afflicti ex precibus penit. amore, et in beati amor beatorum,
quem aliquo pacto antiqua, et libera opera curaverunt. =

Hic, a. negu-
eunt n. a burda reputari. cum q. dicitur n. et morti Christi perque,
ut par erat, n. e redemptioni meritum, et beneficium imputaret.
Ex. p. apud Mat. cap. 23, Deus de Filio suo novabat, et mittetbat. Si
posuerit p. peccato animam suam. videbit semen longevum du-
q. a quoq. idem fuisse meritum in Christo, eadem q. operandi no-
nesta, et si leu. in nullum perceptum, in n. q. i. mutanti illud de-
dicit, impauitilitatem n. in reliquo vite cursu q. ferens. Dum q.
postqm. iudei auerunt, et manu iniecerunt in herum, et re-
nuerunt eum. postqm. uidehiet omni pati adoperat, poterat loqa-
re Patrem suum, at q. opprobrii, et morte se liberare, ut ipse
Mat. 26 testat: quo vocum Patrem, et duos ubi admonuit, an-
mi tunc, aut deinceps n. apendum, neg. defensionem examine p-
ciocandam q. quidem ipse pro sua libertate ubiq. et remore media
morte se poterat erigere: rogando nempe, et postulando a Patre
suo q. in falliditate paraturus esset, ne inqm. hic uellet inimpere
obligationem mouendi. Semp. p. poterat dixit: Dum voluntas im-

impediēte moriendi necessitatem, et p[ro]p[ri]um =

Suppono & explicatam Christi
Liberatem, et obedientiā, honestatem, ac meritum bene v[er]e se v[er]ere p[ro]p[ri]e.
Quod t[er]t[er]o capitulo p[ro]p[ri]o. 2^m Obedientiā libera ipsi obedienti in ip[s]o instanti quo
e[st] nequit n[on] e[st] honesta et meritoria. Obedientiā Christi erat ipsi libera in
quovis instanti: poterat. n. n[on] obedire negative, nolendo s[ed] p[ro]p[ri]e, et obedire
cum libere se ad obedientiā, necessitatem, seu p[ro]p[ri]e detraheret: p[ro] obedientiā
Christi erat honesta et meritoria. 3^m qui postulavit libere p[ro]p[ri]e infallibiliter
s[er]vandum, et n[on] adimplendum in eodem instanti libere respectu obedientiē:
p[ro] Christi illius rationi p[ro]p[ri]e libere postulanti, libere et p[ro]p[ri]e e[st] obe-
diens usq[ue] ad mortem. Ad Christi laudat, et mereri q[ui] p[ro]p[ri]e e[st] obedire usq[ue] ad
mortem: p[ro] Christi laudat, et mereri p[ro]p[ri]e q[ui] p[ro]p[ri]e obtinuit q[ui] illud
p[ro]p[ri]e. 3^m Voluntas que movet ex s[er]v[er]e et honestate alius virtutis ad
ipsam libere desiderandam, et p[ro]p[ri]e imperandam s[er]v[er]e et exerceat in illo
desiderio alioq[ue] imperante honestatem et meritum p[ro]p[ri]e virtutis de-
siderat[ur] (ut amare ultimum p[ro]p[ri]e temperantiā. Et q[ui] alioq[ue] temperantē).
Ad Christi voluntas moveat p[ro]p[ri]e mordebat q[ui] ex s[er]v[er]e et honestate obe-
diētiē ad desiderandam et p[ro]p[ri]e imperandam ipsam obedientiā
ut p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e exerceat, exercebat q[ui] in illo desiderio et p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e
tulatione honestatem et meritum obedientiā: =

Idem. Libere p[ro]p[ri]e et im-
p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e in Christo quatenus eius s[er]v[er]e voluntatis libere temp[or]e
erat s[er]v[er]e, et n[on] habere p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e in instanti: cui et p[ro]p[ri]e ab i[st]o et n[on] facta
libera eius ex e[st] sup[er]pone poterat Christi obedire et n[on] obedire p[ro]p[ri]e ante atq[ue]
in s[er]v[er]e d[iv]ino p[ro]p[ri]e libere: cui tandem s[er]v[er]e, s[er]v[er]e p[ro]p[ri]e, aut d[iv]ine p[ro]p[ri]e
nulla p[ro]p[ri]e et ante poterat: e[st] n[on] facere s[er]v[er]e p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e;
et ita Christi impeccabili d[iv]o erat: =

Hic ratiō n[on] sup[er] con[tra] s[er]v[er]e. Ad illa ratiōe p[ro]p[ri]e
p[ro]p[ri]e ratiōe et laudat debet, qui ex v[er]e p[ro]p[ri]e libere, et v[er]e p[ro]p[ri]e libere p[ro]p[ri]e
v[er]e, et p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e n[on] ostendit: atq[ue] tandem nei v[er]e inimica apparet, neq[ue]

operum difficultatis implicari. Si nra cordia tali e, ut argumentory facili
solutione gaudet, aggr. p. p. rea abstinere. Secundu, gaudi videtur, scriptis
et, nra suggestio nes hanc decidendi. p. =

Quis in p. eg libertas, et p. p. p.
d. g. n. e. n. t. i. a. v. i. t. e. p. u. v. o. l. u. n. t. a. t. e. a. u. t. v. e. l. u. t. i. v. o. l. u. n. t. a. t. e. o. b. e. d. i. a. n. t.
u. g. a. d. m. o. r. e. m. i. t. a. u. t. i. n. v. e. l. i. q. u. i. i. n. f. a. n. t. i. b. o. s. l. i. b. e. r. t. a. t. e. n. o. b. e. d. i. a. n. t. E. p. p. o.
n. e. r. e. n. t. g. u. i. d. e. m. i. d. i. m. p. e. t. e. a. d. m. o. d. u. m. e. t. a. n. a. t. u. r. a. l. e. m. v. o. l. u. n. t. a. t. i. d. u. m. i. d. i.
t. i. o. n. e. a. n. t. i. d. e. o. e. u. m. m. o. d. i. c. o. r. d. i. a. g. o. r. i. b. i. l. i. l. i. b. e. r. t. a. t. i. i. n. h. a. n. c. M. e. t. a. p. h. y.
s. i. o. q. u. i. d. e. f. a. c. t. o. e. a. m. f. a. v. e. r. e. p. o. t. e. q. u. i. n. i. b. i. g. a. u. d. e. a. t. C. h. r. i. s. t. o. t. o. t. a. f. e. r.
v. i. t. a. m. i. n. p. e. i. u. s. v. i. t. a. d. v. e. n. t. u. n. e. g. o. t. i. o. s. i. n. e. l. i. b. e. r. t. a. t. e. e. t. m. e. r. i. t. o. o. p. e. r. a. r. u. m. e. e. t.
C. u. i. d. e. m. e. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. C. h. r. i. i. i. n. c. a. s. r. e. d. e. m. p. t. i. o. n. i. s. n. t. a. m. d. u. e. n. d. a. f. a. c. i. t. a. d. a. n. t. i. q. u. a.
l. i. b. e. r. t. a. t. e. l. i. b. e. r. a. t. e. e. t. m. e. r. i. t. o. r. i. a. q. u. i. a. p. p. e. n. t. t. a. l. e. s. a. p. p. e. l. l. a. t. i. e. t. e. n. e. r. =

Sectio 1.

Concordia 2. ² Ex libertate qua Christus dici
potest liber phice anted^{er} ad frustranday sine pecc. p. p. p.

Mul. d. f. a. n. t. i. o. n. e. s. i. t. a. m. c. o. r. d. i. a. p. e. c. c. a. t. a. m. a. m. p. o. n. i. u. s. d. i. s. t. u. n. c. i. a. n. t. e. t.
e. a. m. i. n. a. n. d. o. q. u. i. d. e. c. i. d. e. n. d. i. o. p. p. o. n. i. O. b. e. d. i. a. n. t. i. l. l. a. m. d. i. c. u. n. t. e. s. q. u. i. e. g. o.
p. b. a. n. d. a. m. v. e. l. p. a. n. d. a. m. p. e. n. i. u. s. v. i. t. a. t. e. v. o. l. u. n. t. =

Noto p. s. alud esse p. p. p.
ta. frustrare seu divina voluntati resistere, aliud peccare, i. m. g. o. r. t. a. t.
v. o. l. u. n. t. a. t. i. d. u. m. a. d. d. i. v. i. n. a. v. o. l. u. n. t. a. t. e. m. I. a. a. v. i. t. a. m. v. o. l. u. n. t. a.
t. u. m. o. p. p. o. s. i. t. i. o. n. e. m. O. m. n. e. s. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. m. v. e. l. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. e. m. q. u. i. d. e. a. u. t. v. a. l. i. a. m.
b. u. g. h. e. n. t. i. a. d. i. v. i. n. a. Q. u. a. p. p. o. t. e. t. i. n. d. i. v. i. n. a. C. o. n. s. v. o. l. u. n. t. a. t. i. v. e. l. p. e. s. t. a. g. a. v. e. r.
n. i. d. e. o. h. a. n. c. p. e. c. c. a. t. i. o. n. e. f. o. r. e. t. d. i. s. t. i. n. c. t. a. n. e. t. m. e. r. i. t. a. m. i. n. e. v. e. r. d. i.
g. h. e. n. t. i. a. d. i. v. i. n. a. v. e. l. p. e. s. t. a. g. a. v. e. r. C. h. r. i. s. t. i. n. o. d. i. l. e. c. t. i. s. a. n. t. i. s. v. i. t. a. t. i. a. t. i.
p. a. x. i. s. C. o. n. t. r. a. r. i. u. s. d. i. v. i. n. a. S. i. c. u. t. v. i. d. e. t. u. r. i. g. r. a. s. i. t. u. a. t. i. o. n. i. s. a. d. o. p. t. i. v. a.
e. x. c. e. l. l. e. n. t. i. a. a. u. t. e. t. y. v. i. t. a. d. v. a. l. i. s. c. o. n. v. e. n. i. t. a. n. o. b. i. l. i. t. a. t. i. v. i. t. a. s. u. p. e. r. a. t.
p. l. u. r. e. c. u. l. p. a. s. q. u. a. v. e. n. i. a. l. e. s. a. p. p. e. l. l. a. n. t. u. t. i. n. t. e. i. n. i. m. i. c. i. t. i. a. m. p. r. a. v. e.
D. e. i. v. i. t. a. m. n. e. m. e. a. n. t. i. n. e. q. u. i. a. l. i. o. r. u. m. i. n. i. t. u. t. i. o. n. e. c. o. r. r. u. m. p. e. n. d. a.
s. u. f. f. i. c. i. a. n. t. i. v. i. t. a. s. a. n. c. t. i. t. a. s. i. l. l. a. i. n. f. i. n. i. t. a. a. n. t. i. n. o. b. i. l. i. t. a. t. e. C. h. r. i. s. t. i. f. i. l. i. a. t. i. o.

quae longe maioribus intervallis superant quae cum sum Pollicitum tenu-
quam man-
tenant dignitas: Quam ad optima oppositione illas quantumvis
divinam voluntatem tenuissimas: ita inquam, sanctitas illa
obstanti omni dicitur nisi duplicentiam occuparet. Nisi quod ita
triflori species atque in mente sua suppositum per se habitum
non privare propter quod & Deum veritatem: idem et in Deo
Primum esset humanitatem huiusmodi et infiniti Valoris spo-
bare donum quantum Deo deponit ipsa Refragaret: nisi de quo
abile, nisi impossibile Regneret, de quo in D. Notatione =

Et apponit
imperfectum moralis exemplum. Non enim magis proprium est peccare
dictum factum Verbum & Legem diuinam, et voluntate
divinam et ideo facere peccantem dignum diuinam dignitatem
ita quod est moralis imperfectum proprium est & maiorem Dei vo-
luntatem, et ita demereri maiorem Dei maiestatem. Et
Cuius dicitur est maioris Dei beneficii, reliqui & diuinum diuen-
dum, et summam tamen, et dignissimam omni & boni tum amoris
maiestatem, diuini vulgo et habitum à theologis imperfec-
tionem mortalem si inueniatur, nec indignus eo amore quibus,
quem maxima ipsa affectio moralis mereri poterat. Et est
si ab aliis & seipsum Dei voluntati opponeret, nisi ideo peccant
nec odium dicitur dignum auereri debet. =

Noto 2. Quomodo diuine
impotentem et propter, ut huius voluntati diuinae, si de impo-
tenti negat. loquamur: Ratio enim scilicet media, et in deus in
Dignitate ita postulante) maiestatis per definitionem atque spec-
ali quidam autem efficacia utque dispensanti, nec se potest
suum inueniunt in sua media supponentes: nisi poterat huius
tu enim est deus ad bonum sive, ut diuini voluntati conuenit,
et in inueniunt ad magis bonum, et Deo volenti conformius

arbitrio eligendam. Atq; huiusmodi Verba esse preceptum Dei Redem-
ptionem p. mortem Christi imperantem crederamus. Et de his pre-
ceptorum dicimus oportet qd. dicitur =

Sectio 3a

Concordia 3a. Ex conditionata in precepti obligantis.

Ubi de libertate comparandi dispensatione.

Celebri in hac parte Cardinalis de Lupo in qua dicitur Sec. 8. Qui
libertatem precepto sua subiacet tenebat Christi preceptum a Deo
accipere sine libertate illud preceptum n. in eis est statim mor-
tem acceptare & preceptum ademptam ab eis acceptationem et ob-
veniantiam obligare si sciat neq; tenebat postea ex tempore sub
regi mortem preceptam amplecti, poterat nimirum dispensationem
postulare atq; infallibiliter obtinere per qd. inde obtenta
dispensatione vna legi iudice at qd. precepti vigorem atq; officia
etiam preceptum. Quapropter Liber Christi dicitur a bi. et in arbitri-
um ut moreretur. Et mortem repudicaret. primum dispensati-
onem volendo; secundum v. illam postulando. =

Imperant ubi

Concordia rationem multi dicit. 1. nam preceptum est n. obligaverit a
principio. Obligat in in tempo. certum detrahitur. Alioquin
q. nullo tempore obligaret qd. precepti natura. et quod oio. Regnat.
2. imperat necessitatem moriendi quod substantiam. atq;
temporis duntaxat circumstantiam & libertate. et merito
relinqueret. Hoc in et similia argum. ut ipse Cardinalis
bene notavit ortum duxere ex confusione et equivocatione obli-
gationis moriendi & moriendi necessitate. que licet in unum
succiant. quoties in voluntate n. ad libertatem subiacendi neq;
tollendi obligationem. at ubi preceptum obligans legitur subiacet
et dispensationis imperatione tolli a voluntate libera potest
obligatio diversimodis eius a necessitate e. Quod nullo anti negamus

Impugnans eorum voluntatem morandi mortis accepta-
 tio seruanda obedientia peccati nō foret unum et inue. Meritoria
 non denominatur a voluntate nō gerendi dispensationem.
 Ergo quam difficultatem Bernardus dicit ordinari in Chri-
 sti fuisse prius voluntatem nō gerendi dispensationem et por-
 tionem mortis electionem. In uero penitus ordine, ita qui-
 dem ut acceptatio voluntatem gerendi antecederet. Hoc in
 Bernardi Verborum spaci nō potest. Cum q̄ Chrius erat unum in
 differens ad acceptanda, et nō acceptanda mortem ut auctor
 ille magis ordinat: at mortem nō acceptare esset dispensa-
 tionem gerere, ipeita et parata dispensatione mortem ke-
 curare. q̄ Chrius erat p̄t̄ indifferens ad mortem amandam
 et dispensationem postulandam. At qui indiff̄a p̄t̄ ad vo-
 lentiam dispensationem eiq̄ eadem indiff̄a ad ipsam nolendam.
 Ergo indiff̄a ad moriendum erat potius unum ad nolendum
 dispensationem. Cum q̄ hoc Chrius mori voluerit, nullus sup-
 fuerit locus nisi fore p̄t̄ voluntatem ad nolendum peccati obedienti-
 dispensationem. Quod argum̄tū Jacobi respondet, nullam e. v. d.
 in acceptationis merito denominatur inmodi speciem: acceptati-
 onem ei unum etiam inue. Meritoriam: quatenus videbatur mortis
 acceptatio, et obedientia peccati e. ipsa dispensationis notio.

Impugnans
 3 Maiori difficultate. Nempe Chrius dispensationem gerere nō po-
 terat in illo instanti illorum q̄ q̄ obly ad peccati usq̄ erat: & peccati,
 et dispensatio ei opponatur, et in uno instanti dicitur nō gerunt.
 Quo nō acceptatio mortis in illo ubi instanti esset necc̄a: atq̄ ita
 nec Boneta nec meritoria nec nobis ualēt ad Resolūtionū p̄t̄-
 um: et ita etiam in gōtamento illo mem̄tō impōnē ubi mortis ac-
 ceptatio et legū obedientia. Quod si adgerulamum, et a gerul-

tum p[ro]p[ter] p[re]teritum) p[er] negre p[re]ceptum h[ab]ere posse in illo con[tra]m
quo valet dispensari, et n[on] dispensari p[er] eodem nom[ine].

Sup[er]iora p[er]ita
n[on] v[er]o nem. Sicut n[on] assenti p[re]cepto, ip[s]i u[er]o venite ante d[omi]n[um]
p[er]uentionem e[st] illud u[er]o exactura; licet u[er]o p[ro]p[ter] dispensati-
onem: ita deo licet odio de[us] expere[re] rati[on]e factio[n]e, et g[ra]ua
ante r[ati]onem, secus u[er]o p[ro]p[ter] r[ati]onem. Et n[on] ideo possumus
in eodem ip[s]o u[er]o p[ro]p[ter] p[re]cepti, et r[ati]onem signa: quo-
rum 1. reddat licitum odium erga[n]arum voluntatem; 2. u[er]o
r[ati]onem tupe p[ro]p[ter] nos possumus d[omi]n[um] in eodem u[er]o p[ro]p[ter] p[re]cepti
p[re]cepti duo illa, p[re]cepti r[ati]o[n]e, et dispensationi signa: in quorum 1.
n[on] licet Ch[rist]o d[omi]n[um] licet u[er]o u[er]o. Typo u[er]o p[ro]p[ter] p[re]ceptum
habituale affectu secum q[ui]dam p[re]ceptum r[ati]onem cuius uniu[er]sali
tenet r[ati]onem exhibere d[omi]n[um] p[ro]p[ter] p[re]ceptum exactura: et r[ati]onem
t[er]m[in]o q[ui]dam illud obligati[on]e dispensati[on]e, abrogati[on]e u[er]o r[ati]onem
t[er]m[in]o. p[ro]p[ter] si illud r[ati]onem faciendi (p[ro]p[ter] u[er]o p[re]ceptum, et illa disp[er]n-
r[ati]o coexistere n[on] valent: ne t[er]m[in]o u[er]o p[ro]p[ter] p[re]ceptum et n[on] p[ro]p[ter] p[re]ceptum
u[er]o ex immutata et amissa) nos u[er]o u[er]o u[er]o
in Ch[rist]o p[re]ceptum morandi et eius dispensati[on]e. Et quidem
nihil d[omi]n[um] aut d[omi]n[um] p[ro]p[ter] p[re]cepti, aut dispensationi signa: aut
u[er]o prima, et secunda d[omi]n[um] p[re]cepti p[ro]p[ter] p[re]cepti, q[ui] s[ed] illi d[omi]n[um] p[ro]p[ter] p[re]ceptum
p[ro]p[ter] d[omi]n[um] u[er]o etiam d[omi]n[um], et signa applicari n[on] ualeat.

Qu
anuis in nobis p[re]ceptum, et dispensati[on]e coexistere possent, secus
de se bet in Ch[rist]o. Quod sic ostendo. In nobis quippe, aut n[on]
semper u[er]o dispensati[on]e postulati[on]e, aut saltem illud u[er]o
quod d[omi]n[um] d[omi]n[um] n[on] u[er]o: Ch[rist]o. a. ne eius u[er]o d[omi]n[um]
p[er]uentione negati[on]e p[ro]p[ter] p[re]ceptum, u[er]o d[omi]n[um] erat dispensati[on]e p[ro]p[ter] p[re]ceptum
t[er]m[in]o. p[ro]p[ter] nullum erat p[ro]p[ter] illud p[ro]p[ter] ante dispensati[on]e p[re]ceptum.
n[on] nemini dubium fuit. Probo nam. Non a p[ro]p[ter] r[ati]onem:

ubi n. nobis libera e ratio factio culpa veniali. Deo ex illa liber-
tari suppositione liberum n. e bene dispensationem agere nos donec
fundat liberam cautionem satisfactionis: p. neg. liberum e Deo p. se
p. se. Cuius mentem potest libere dispensationem ponere, quousq. Deo
ipse ignorat liberam cautionem dispensationis a Deo positam. p. g.
Cuius p. se ante dispensationem et dispensationis cautionem li-
bere adhibenda nullum erat p. ceptum. tum ap. priori. Nam
p. ceptum q. p. se ante dispensationem obligare n. potest, neq. potest obliga-
re ante ipsam dispensationem. Obligat. n. o. p. ceptum tunc taxat
q. u. idonae, id e. si eius dispensatio n. obtinetur, aut si illud non
relaxet, laborat a dispensatione: quousq. solum obligat post si ne-
quitionem dispensationis: it. potest si relaxationem laborat a
nem sui factam a dispensatione. Et qui p. ceptum Cuius ob-
ligare n. poterat, dispensatione tam p. se: in Cuius n. petere evest obtinere
ut abusuarii, et. Reliqui o. se. factio: post obtentam. a. dispen-
sationem nulla e. Si obliganti p. cepti. p. ceptum n. obliga-
bat Cuius ante dispensationem. =

3. Resignat p. ceptum obligari
dumtaxat Cuius, ut mox accipere. (dispensatio petat (ut
auctor ipse e. Joan. de Lupo bene disputat): ipsa. n. actio,
qua observat p. ceptum, nequit e. se ante dispensationis p. cepti,
q. ante ipse p. cepti dispensationem supponit observatum, q. se-
ntio dispensationis eo tendat, ut licet n. observare p. cepti. It.
p. ceptum illud Cuius moribus et potentis libere dispensatione
ignare evest obligari indetate, et dumtaxat ad mortem
acceptandam dispensationem petendam. p. Resignat
eiusmodi p. ceptum. Probo Min. Dispensatum obligat ad est
actu quousq. unumq. subditus a tota obligatione libera
et, nequo superior ipse tenet nemo nentis e. It. Deo mor-
tem p. cepti Relucta illa petendi et obtinendi dispensatione

tionis, Aut reus cationis petitis, Siquidem statim caderet præceptum,
de quo multa sectione 1^a.

2^a Visibus Vi etiam quasi Conditionata.
præcepti tenebatur mortem amplecti, quatenus scilicet, ut supra
dicebamus, præceptum illius voluntatem obligabat sub peccato nega-
tive, id est tanquam sub pena, et malo Canonici honestate inele-
ctione sua, quo circa nec Conitru necuauis, Vel honeste positue
non egeret, Vel mortem accepturus erat, ac si tamen dispen-
satione locus: Sed quam Deus negare poterit: ita videtur et Chri-
stus cum honestate posset postulare dispensationem id est ad se
sibi Expressiua honestate licet mortem omittere, et reuocare:
quam dispensationem si Deus concederet præstaret facultatem
honestæ, et secundum Diuinum beneplacitum fugiendi mortem.
si Deus negaret, relinqueret aduoluntate tam ad amandam
cum honestate, quam ad reiiciendam sine turpitudine, et
sine honestate mortem: Sine enim Conitru mortis nolito cu-
ceretur non licet minime tamen licita esse, siue et italo-
quar illicitæ,

34.

Dicit tunc intelligi videtur quod patet, Deus amans
et Volens mortis acceptationem non sit nolens et oia hæc ens eiu-
dem omissionis, et reuocationem; Cum Voluntas amans extremum
Consecatur semper oppositum nolle. Respondet rem esse satis
claram diluquentibus dicit nolens, seu odio habendi modis:
Primum generalis et pure intentionalem, secundum Specialem, et
legislatiuum: Concedimus quod primum saltem Equiuale-
tu in diuina Voluntate, quocirca ista mortis acceptationem amat
negamus vero secundum non enim tenetur legis laici amans, et
præcibus aliquid opus prohibere oppositum sub culpa, Præter
negue formaliter iudicis habere et patet in regulis Societatis plurimum
que aliarum religionum multarum que in re publica legibus generalibus,
quas transgressi peccatum quoniam.

Satis autem apicari sit, quia Deum & Legislatorem
 detestari ex.g. intemperantiam est ita proprose amorem suum
 erga diuinum & promittit Complacenciam suam seruanti dis-
 plinentiam vero comminatur intemperanti, seu reuoluntati trans-
 gredienti. Dignitas vero suae Complacenciae est operum hu-
 nestas, sicut disciplina diuina meritum est illorum turpitudinis
 ac non repugnat Deo promittit Complacenciam falsa seruanti, quia
 canis comedenti uita fiat, seu Complacenciam promittit, seu dis-
 plinentiam comminatio, 2° Deo non repugnat si Legislatorem non
 adominari. Sicut non prohibere potest, et sub vera culpa illud
 nequa libertatis extremum, cuius contra dictum amari, et
 imperat. Confirmata, Neque unum nequa libertatis extremum
 grauitate amari a Deo, oppositum autem leuiter obprobriant
 si et aliam Charitatis, autem de supernaturali, Amorem
 gratia aeterna, maxime vero unice ad salutem comparandam
 necessariam imperet. Sicut enim gratiam legibus maximum
 saltem et grauissimum bonum facienti debetur, et promittit
 eius vero omissionem non nisi leuiter, id est sub leue culpa
 venialis male detestatur. 3° etiam potest unum nequa liber-
 tatis extremum absolute imperari, et contrarium nullomodo
 positive prohiberi. Confirmata iterum. Si Deus, et
 prohibere et praebere libertatem ad seruandum, et salutem, de peius
 facti omissionem, vel seruandi necessitatem elicit propter motuum
 neque honestum, neque supe, sed indifferens, nempe quia nequa
 voluntati non placet seruari. Sicut prohiberet actionem seruandi, eam
 que proprie constituit supe, et malam; non tamen proprie
 imperaret, honestam de re ad eam omissionem, et necessitatem facti:
 4° etiam potest Deus praebere libertatem ad amorem honestum
 motus, ac que ad fugam ipsius, neque sanctam neque supe
 sed charitatem propter motuum in a ferent, quia saltem charitas
 humanae voluntati displicet.

Dicitur 2° iam Vera erit illa non nullorum

9
Contra, qui, Ut videtur, Castranum imitantes, docent per amoni-
sionem operis praecipit non fore Impem, Quod peccatum, atque adeo
omissionem acceptandi matrem liberam Emilla fuisse. Negam
sequentiam, non quia si illa doctina esset Vera, Præcipitque
punit omissionibus posset omnia Chiuina præcepta eludere; qu-
amvis alterum extremorum, positivum Scilicet Vere et inique pro-
hiberetur, cum alterum etiam positivum imperabatur, Præcipitque pura
omissio prohiberi potest, et semel Contra præceptum positivum sit
et quidem non minus ac ipsa positiva veritas, quippe de facto
quodam prohibetur ommissio relinendi, sine honorandi parente, lex
Completiva tam pura, quam positivam omissionem, nec autem
non solum ex natura, et Conditione Solius omissionis, Sed
etiam in actibus positivis de factum Augustinalis defendimus
ex genio Scilicet et modo ipsius præcepti, quod mediam
Appellamus inter prohibitive, et pure Constativa, quodque
est præcipit evadendi Libertatem, et imperabilitatem Christi
morientis Cardo, Sicut etiam dicitur media est interlicita-
tem nostram, et Chiuinam efficaciam, quod præter explica-
tione in eas et præcedenti Sectione datur, manifestari amplius
inde aptiori Valeat, Ut Scilicet Voluntas tam Chiuina
quam Creatæ possit amare unum extremum, quin formaliter
odio habeat oppositum, etiam in ipsa intentione; et modo Volendi,
sed tantum odio habeat æqui Valentes, sine insidie ad
non existentiam effectus, Absque enim amor esset forma-
liter odium et e Contra. Qui igitur potest amare matrem ac-
ceptionem, quin formaliter odio habeat eius fugam, aut po-
test explicare illum amorem Voluntati Creatæ, quin explicet illud
odium, quo Circa potest primum imperare, quamvis
non pro habeat Secundum.

37
I contra Concordie Conditionate
Species est. Si. Christus obligari quoque poterat ad morien-
tium alia præcepti si quæ Conditionata id est si Velle mu-
natum

undum redimere; Ita Vt ipse non Sicut, Vel etiam turpe
 foret Et ideo impossibile Velle hominum redemptionem nisi
 per hoc patitur, Et mortis medium; Sed cum Christo ab-
 solute liberum fuerit Velle, Et non Velle nostram redemptionem
 Vt disp. prox. duabus ultimis Sectionibus diximus, non potuit
 Etiam ei non esse liberum Velle, et non Velle mori.

Section 4.^a

Permittitur Concordia Vitima à negatione omnis circa mortem præcepti

138. Itō ex Capite Concordiam, de præcepto, Et libere
 atque Concordiam tenent non improbabiter multi Theologi,
 qui magnum Alexandrum imitati, Gordium istum nodum,
 quem Salus non possunt rumpere meditantur. Hi sunt
 Dionisius Cisterciensis, Albertus Sabulanus, Et Victoria
 quo sequuntur Socus, Pater Joannes Antonius Belarquez,
 atque Pater Durandus lib. 9. de incarnatione Cap. 9. quæ
 etiam opinionem probabilem appellaverit Medina, Socus,
 Lugo, Vernal, Et alij.

139. Quingue autem sunt huius opinio-
 nis fundamenta. primum ex multis Sanctorum testimonijs,
 quæ mandatum, Et præceptum moriendi pro sola Voluntate
 paternæ insinuatione, Et non Coniuncto accipere videntur, ea que
 Legi poterunt apud Bernal disp. 97. Et Aldrete disp. 73

Sectione 3, neque non Seculum Civium. Secundum di-
mitra ab Iniversalis præcepti repugnantia, quam In Christo
fuisse nonnulli opinantur. Tertium ab impossibilitate, seu
desperatione fama inter libertatem et præceptum Concordia.

Quartum ab interpretatione testimoniorum, quæ præcepta
inducunt Circum passionem, et mortem Christi; quodvis Videlicet,
(inquit) apud Scripturam, aut Latere quorundam manda-
tum, Vel præceptum exprimitur peram Communionem, sive
meum Concilium inter præstandum est: quocirca insuper Epi
obediencia clarissimi fidei instrumenti nobis pro ponitur,
non obediencia, quæ præceptis Vel imperijs, Sed illam, quæ
Divini Concilij obtemperat, citati debent intelligunt: Vera
enim, et perfectissima obediencia existimatur etiam esse, quæ
Superioris, Vel Superioris Concilij, ac quæ simpli Voluntati
Se Componit, Ut Theologia militica magistri; Nominatim
Vero Sanctus Patris noster Ignatius in Aurca, et Cele-
bri de obediencia epistola docere videtur. Quintum à
Solutioe Argumentorum: nempe Sicut opponas Authori-
bus præcepti naturalis positivam, et Conciliorum exemplum:
Ipsi respondent: præcepta quidem naturalia Vel Christo
repugnare, Vel non relinquere libertatem. Et certum quo ad
Substantiam, Sed Ut Summum quo ad Circumstantia, ex. g.
non menciendi per notionem positivam, Sed maiorem
in finem, et dum honorandi per hunc aliu, quam præceptum
poterat. Concilia, autem, inquit, factus componi cum
impeccabilitate, Ut quæ sine peccato sustari possunt, quam
in præcepta.

Qua propter, quinosas Concordia perserendq

p[ro]bare noluim[us] neget ip[s]i[us] omnem Imperij, et p[re]cepti ri-
 gorem, Ampliatum que istam & negato p[re]cepto petra
 discordiam. Nos vero cum multis p[re]senti componendi p[re]su-
 mptio[n]em cum impeccabilitate Christi. Nam abominamur,
 p[re]fatis atque negantibus imperium fundamentis as-
 sentiri, neque volumus neque debemus.

Inde ad primum op-
 positum fundamentum respondes, et Latum testimo-
 nia Christo tantum. Et Deo, non autem. Et homini,
 (omni sine Comminatorium) negantibus p[re]ceptum, id
 que statim experietur, qui vel contra legem ipsa voluerit.
 Ad secundum Concedimus p[re]cepti Comminatorij, Et eor-
 rum q[ui] repugnantiam non Deo directam, Et disputatio-
 ne decima quinta Contrahit. Ad tertium negamus
 assumptum. Ad quartum dicimus, Et originam to-
 tier inter pretandam esse cum tuo rigore, quod species id sine
 arbitrio fieri possit; Et admonuit Augustinus, adque id eo-
 de vero p[re]cepto testimonia v[er]y p[ro]p[ri]a esse p[ro]p[ri]e talem
 sine p[ro]p[ri]o p[re]cepto; illa enim apponit[ur] est obedientia, cuius
 p[re]termissio est inobedientia, at ista sine p[re]cepto consistere
 nequit: ergo neque illa. Superiores autem non semper
 sub p[re]cepti rigore habent; ipsis tamen subditos, aut reg-
 ulis status, aut arbitrarij instructionibus dirigentibus
 seu ipsa de eligo, seu religionis p[ro]fessio, seu
 obedientia v[ost]rum omnium applicat. Vel aliquale p[re]c-
 eptum, Vel regiaris, quam maiestatem Christi
 obsecat Consilium. Comminatorium si dicitur, et
 p[ro]p[ri]o Violato, iuxta[m] reprobationem, quam eam
 quegenam meretur.

ad 53

n' foret deprehensibilis, d'ignis p'ona, ut nos ex sine culpa sumus, q' illam de maiori Dei beneplacito dimittit, & dicitur hanc p'ona

meo' recurre ad plenam cum Ch'i operandi equalitatem, & scilicet in valore meriti, & o' credim; Verum et in bonitate morali deumpta n'ra ad inuicem illam conditioe; quam a' h'ima tione Cum diuina Voluntas, cui nimirum aequi vni ac multiplex, minor ac maior placet Ch'i ali; Ita quidem et Ch'i n' modo salu' dicit potestas dispensationem p'ceptorum serendi in eu' n. auctori n. p'cepti & libertate cordia exequul tate dispensandi serenda sumit; Verum et inamptari n' m'no Deo caram fore dispensandi petitione, ac ipsam acceptam mortem, et obsequantiam p'cepti =

Hec dicitur de Bernal dicitur dum licet unigeniti qui ad de' s' aueant. Cum ita se cum Ch'i p'one et huius sum' voluntas p'fectus in ore, et libertate p'cederet q' nimirum in omnibus sequatur Dei iudicium, qd illud erat, ut quodcumque ipia mallet, id eligeret, eamque factem fore Deo gratissimam, quia bona voluntas amaret, sub conditione v' ab ipia amaretur, atq' id eadem n' s'chy secundum substantiam, sed etiam s'm' p'prietem, & inuentionem

Carum ista quadare difficultati n' poss. Dum q' nullu' e' d'icium, qd ex necessitate adimplendum sit, quocumque seletat subit' arbitrium, ut in p'cepto etiam dicit; max' q' die dicitur q'ia distet a p'cepto, aliquid meli' seu Deo graui' potuilet. Dum ng q' habet necessitate om' operandi d' equali bonitate, habet in morali hominum estimatione necessitate, Ch'i ad tota' & inam bonitatis atq' ideo moralit' bene n' operari, ut pote' e' libent' ad bonitatis. Tum postremo na, q' crescat Deo gratiore n' p'prie voluntatis quam unaq' d' p'prie redimere statuit, quam opposit' max' d' ipse d' p'prie affirmet, se hoc remmendat' p'prie, et mortem mandatu' accepit a patre suo; atque sui amari q' p'prie e' et bonitatum el' motu' inuicem, et inuicem pro nobis p'prie, nunquam d' affirmat

Libro Secunda

Adonea difficultatis explicatio

Supponit aliqua esse vitia que in ea vitantur Et perinde de cetero
 qui ad bonam aliquam electionem. Et transgressionem Regum in alijs
 generalis panis subiciant. Item qui in Regule Religiose atq; civitate
 in Republica Leges que pax panalis appellantur. Ille videlicet mit
 tam in Decretis obligatorem et levu culpe inducunt. saltem unum
 et q; legi committunt in Regimine et penitentiam. An. a. Regule in
 titulum nomine inquirere sint q; Vocati e. licentia quidem vi
 tia de quibus aut saltem in parte pax. Et in quibus aut late aut
 maxime. Nam ut ea Benedictus. et in unum Dominum locutione
 aberrat. L. III. tom. 7. de Reg. l. 2. q. 1. et in 2. plurima in Religi
 one opera que sine obligatione Regule Magna e. et felices vitia
 sunt. quum q; dicitur a Regula detingunt. =

Ubi tunc oportune
 notanda s. 1. Regularum transgressionem sine peccato quidem
 possibilem e. Et an honestate. anceps. Quia cum; ad negan
 dum impendit. que n. honesta esse possit in Orat. Viridius Re
 gula Religiose aut Superioris Mandata postulant. Per
 se certam voluntatem deventur. Ergo n. vau q; mita Regu
 lam. Et et aliqua pax et honestate. quocirca videlicet alteris
 Regule Regi in auctoritas ita postulare. Et in veris tan
 quationis pax n. e. Et saltem omittit q; voluntatem vel
 obedientiam. In quo Regule pax acceptis in modo imperantibus
 Imperantibus detingunt. Et nimirum ita more plurim. Reg
 tory p. hibernum. ita ex suo p. imperare possunt. l. c. e. morai
 accipationem. Et eundem causa Regenerationem. Recusatio lici
 tas e. n. possit. Et om. Vm Regule obligant. Perolui tandem
 in aliquam obligatione in conscientiam et sub peccato. Et va

magis amari a Deo placencia negat quia dicitur de sociis custodiendis
 diligenciam atq; ab eundem data; in ingm. magis amari dicitur
 qm apud mundi, neq; in mundi. Sine magis amabitur longis
 ille, cui gloriarum bonum omnia subdita e, qm alius qui pau-
 ciores & nullos gubernavit. =

Ceterum a et facilius eumodi dicitur species
 Cuius dno cuatitate potest. dum qd accepta est multam vicia ad ap-
 taurum illi dicitur. et dicitur a dicitur. Cuius. dum qd salvatorum dicitur
 ratione vniuersi hypothetica iam ante oem operationem suam
 infinite Deo placere nulla placencia motem acceptatam qm
 ponens, orationem in toto sequens potest vales. Et Cuius magis
 inuenire amet vniuersam humanitatem ob mortis acceptationem,
 qm ob eum omniom; ob oratione, qm ob vbiu liberam caritatem,
 et omniom. =

Item. s. auctore, et explicatio. Cuius dno libere et merito
 poterat eligere altum minus qd libere, sine ulla impetitione moraliter
 ta qd exigentia petitionum, seu n. orationem oratione; quare
 ne nihil mouendi orandi n. ita maiorem Cuius bonitatem su-
 adebat ut explicaret futuram in oratione, mortis amore dignitate
 alius placencia dicitur ab ipsam Cuius dno, qua placencia Cuius
 oratione omnia eadem, seu tanta inuenire n. potest ex n. l. nulla
 mortis acceptanda, seu orandi libertas dicitur Cuius, qd libertatem
 libertatem nulla sequat acceptatio oratio. =

Item dicitur qd. Qui ita
 in operando vult, ut agere. prout Deo vult. sine illud faciat,
 qd formatur, nequit d. moraliter impetitione operari; impetitione. n. n. est
 tam prout vult Dei voluntati, qm e. ois qd est; amax. l. Deu magis
 que ab o. impetitione pura. n. qm impetitione admixta. d. Cuius,
 aut ex beato o. formatur & illa dicitur species Deo agere prout foret
 ac si illud exequeretur. p. quantum deberet Cuius maiore illa d. Deo

virtutem perfectionem moralium & impelle n operaret. Via e legitima.
 Et ex nra suppositione stat. Vbi a. dicitur ex B. D. qui dicitur
 nihil operari, tam Deo placet qm si libere optimum exet ope
 rato, et eque placet Deo siue optimum libere permittat, siue li
 bere ipsum debeat. Et tunc exo tempore gaudet; a huiusmodi gura vo
 lunt dicitur permittit diminueret antiquum Dei n amoris
 Ad huc nra morte n acceptans, qd nobis ad Deum n orant
 tam Deo placet qm si i libertate opera illa optima efficiat;
 placet nimirum Deo semper inchoate, a quo sumam accepto boni
 tati excellentiam. p et eque placet qm si libere optimum
 opus veniet mortem qd et orationem permittat. =

De quibus infero
 1. motu accretione in Deo ee honestitatem, perfectionem, dignitatem
 minus honestam, etiam v. mouendi notionem, seu necessitatem
 honestam omnimode fore. 1. nimirum e d. pceptu, et nulum. 2. ppter
 pceptum et 2. nulum. 3. d. nulum et pceptum n on dicitur, sed
 indirecte, id e nra nulum, aut pceptu, illam dicitur, aut p dicitur
 suadens, aut odii boni. d. suadens, aut amans oppositam actionem.
 Infero 2. si imperari d. pceptum pue imperari tamen nullam
 honestitatem imperari, si ee impelle pcepta, nra q. operari im
 illis pcepti dicitur, aut ee suam ad rem gerum operari
 p lacitiam qua iam antea habebat. Infero 3. pcepta que im
 perantia qe alig inducere moralem imperfectionem, et aliquando
 si nra carentiam pte. 1. m. q. igitra transgressio supponit scientia
 a, indignantem ee amari pte intendi a Deo venium, et ppter
 utrum magis incertum placitum. i. ventem qm si h. ventem
 h. ventem si pte. 1. m. cum igitra transgressio n supponit p. s. s.
 nra expellat, ad oppositam scientiam. =

Obij. Operari impelle
 minus amari a Deo qm operari pte. p operari sine vlla pte

penultima obij. nimirum Deus ut creator, et ut gubernator dei Vadii
creatur exigere et obligare unamquamque potest ut ipsa ceteris operibus
illis remanet, atque ab alijs abstineat. Movetur unquam a quovis
suo. Quod est impossibile. Cuius, quod si existeret, foret ipse tuus, inde
cens atque dei Voluntati opponere. Illud quidem repugnat
Christo, quatenus illudam tuus, et Dei lege, seu precepto prohibetur.
Id mentari autem Deo gratia non agere unquam erat impossibile Christo
quod si existeret foret tuus, et dei Voluntati.

Obij. Non enim omnia que ad naturam spectant, Christo licebant: quod ipsa natura le-
ge multa prohibita illi erant. Movetur etiam ex promissionibus (aut etiam
iuramentis et votis) quod Christi, ut si aliquid polliceri poterat, atque sim-
plius saltem promissione plura nobis est pollicitus: que preterea exequi in-
venientiam tenebatur, ne ipse infidelis foret. Movetur tandem. Nam
Christo conari conari et divinam definitionem suam evenus est im-
possibile, quod tuus: tuus, a. e. quod cognoscitur et ad divinam voluntatem:
Etiam plura tuus impossibilia Christo si, quod ipsi incantata apparet:
si ipse multa que ei spectant ad id, et natura creatur Vadii, repugnat in-
possibilia si Christo, quod precepto naturali prohibita =

Obij. 1. Deus nulla naturali
lege legatur amandi se, non mentendi, standi generis. Et si quod impossibile
non se amaret, mentiret, aut generis non faceret tuus se generet.
Et si, si Christi quod impossibile mentiret, et mentiens tuus se generet
non ideo modo laudatus est aliqua lege precepto non mentendi lega-
to. Hoc argumentum nominibus implicare ostendit: et ideo di-
turus Naturam: Nulla naturali lege, quod talis, in voluntate et
repressionis subente laudata; scedo, nulla naturali lege, impia,
subente videbatur sive in ipsius Dei Verbi iudicio sive in eum
ad bonum detrahuntur voluntate nego. Duplo et aliter. Quod
de se generet, tuus naturae Obij. totus sua sive et a natura

suam rationem, sed; tunc tunc theologia, sine dei gratia
voluntatem nego, potius nego, et scido, ut pote in sup. symoniac
atq; in adiecto dicitur implicante. Et nego tandem diam. Pro qua
neganda facile unumq; ex erit argumentum Perorguere =

Objiz. Bea-
ty nexio Deum amari, n' in amat obligat a d'cepto: q' n' est
nexio Deum adorari, Matrem honorari, atq; n' blasphemari, ecc
cepto neruagm' operari. Nego nam: et argumentum sic Perorguere.
Nego beatus n' tenet d'cepto Deum amare, q' amor n' orit a cog-
nitione ut intuenne infinitam Dei voluntatem bonitatem. Et in Chri-
sto in Verbum ex beati nunciis Verborum, aut Veracitatis exen-
tium a cog. Et illud tangm' dicit voluntati q' forme prouadente,
et a cognitione opposita diuadente atq; impediende tunc tunc. 3°
Chri. et Beatorum quilibet illis dicitibus adhaerens d'ceptis =

Q². An
Chri. imponi possunt d'cepta Naah' caritativa, et amonitaria? Respon-
detur. Et dicitur in modo d'cepta Chri. cadentia. Nemp. Autum-
no esse ut imperare Chri. si d'ntiaru' diligentia d'ntia g'neris,
Chri. ingm' n' mag' d'ntiaru' qm' Deo Novor' creandi i' diuinitate
festuendi unagm'; atq; ideo impotenti ex h'ec auipere Mandata,
si Deo creaverit afflicto supplicio etc. Praecepta q' Chri. d'nt
d'nta totum erant, obediencia d'nturum n'q' quid amandum
quid d'nturum d'ntur. =

Q³. An Chri. mereri possunt n' observan-
tiam d'ceptorum Naahum? Respondo nra, et n' illor' etiam mu-
ni, duplex spectatur aspectum. 1° Chri. meriti e' d'nta obere
d'nta d'nta Naah' affirmativa; quoad cumulantia a d'nta
cepto d'nta n' d'nta, la. p. Deo honorem adhibere et d'nta
d'nta, tanta d'nta, hoc tempore, h' merito, maiori d'nta.

inest qm obligatio postulabat. ^m Cuius meriti poterat eodem mⁱ
in peccati negatione; atq; vero illius e^m Regia ita meruisse. P. n.
ad n^m merendum. Nulla hinc ratio, ut motivi species, imo et nulla
actio positiva existeret: iam otiosus fore meritorium, seu veracita-
tate amare, aut et ferventi, etq; Deum, tam e dilectum opera-
tionibus illis exerceri libertatis, et meriti opus, et argumentum
erit. Sed uti humanam Cuius voluntatem corrigari d^m su-
peram mali et boni perversionem, et ad possibile, et max^m natu-
rale erat. p^m est.

Obj. Cuius remel. Ratione p^mcepti existeret sine
libertate quoad meritum substantiam, in circumstantiis etiam
nullam servaret libertatis, et meriti speciem: ut d^m est. q^m
s^m impugnandi caput ostendimus. Idem q^m de p^mcepti naturalibus
ob eandem o^m rationem, et riles argumentandi calculationes,
a reverendum videret. Nego nam. Quippe acceptatio meriti
p^mcepti, ut nec redemptionis premium, atq; ideo tanq^m op^m dona-
tum meritozuum tantoq; p^mio dignum concedatur a Deo: qu-
ale quidem e^m n^m poterat, ut p^mcepto illo rigido imperatum ut
pote nequum in Cuius Paternis prohibitionibus Regiam n^m po-
terat: quippe de libertatem meriti substantiam ab illo p^m-
cepto mundam circumstantia aliqua Cuius querenda, et eli-
genda erat: quod nequum ipsi fuerit Ratione p^mcepti meritozue
operari, ergo fuisse nulla, etq; propterea sine bonitate morali, et
merito. At p^mceptum naturale, affirmativum hoc, p^m n^m postulat alione
p^mcepti bonitate morali, et valore meritozuo p^mcepti: sed om-
ni Valuat^m: negativum v^m nec quidem Valuat^m alione boni-
tate donatam exigat; sed tanq^m liber illam: quod si existeret. Ita
licet, aut saltem Valuat^m tanq^m p^mcepti: q^m Cuius sponte et suo ar-
bitrio p^mcepti substantia, et meritozue p^mcepti, observantia adun-
q^m om^m n^m nulla bonitate, et libertate circumstantia q^m laud^m et merito agebat.

Secundo 2a An preceptum redimendi per mortem homines fuerit naturale, vel tantum positivum

Supponunt in primis de hoc precepto non fuisse ita pure naturale ut non expelleret
verum aliquam liberam electionem. Et ad voluntati nolenti a Deo, ut
hoc a sapienter separaret: quia si preceptum in genere esse naturale divi-
num, nempe ex suppositione supernaturali atque paterne institutione li-
vina. Supponunt de precepto fuisse naturale, si obligatio morandi inhu-
ta est inde ab imperio, quo dicitur Deus mortem precepit. Sed so-
lum ut Revelaretur. Cuius se decernere non acceptare abram satis-
factione circa filij sui mortem. Quid si dicitur et Deus illam precepit,
adhuc minus preceptum positivum divinum mortis =

1^a si simpliciter affirmat preceptum

morandi naturale fuisse (quantum ipsi positivum accipere opinatur et)
sunt. n. existimat Mundum vi presentis decessit. Et sic a peccato redi-
mendum nisi Christi mortem voluisset: idque ipsi Christo Revelatum esse.
ita sentiunt Suarez d. 43. p. 2. Rayna, Comiti et alij. Si vero illud
natale preceptum affirmat, si Deus abram satisfactionem non acceptare de-
cervit: an ita decernere ab ipse negat. Sic opinatus est P. Bernab. d. 77. p. 14.
Si negat mortis preceptum fuisse naturale, et in seculo Christo Revelatum
ei decernere eterna nostre cognoscitur nisi ipse morte sua ab illa
nos eruere mallet. Sic P. Hux. d. 77. p. 14. Altiore d. 74. et multi
P. Medinam et alios imitati =

1^a rel. Ex vi presentis decessit Mundus

redimendus non erat, nisi per Christi mortem. Hec est communis Valde He-
oloporum opinio, atque non dubitanda plurimum. Sanctorum si nominatim
v. Chrysostomi a nobis et relatione allegari d. 22. p. 15. Cyrilli
L. 2. de Redta fide ad Romanos, nec in Hieronimi L. 1. cum Deo d. 9. p.
itacludentis: sic p. voluit Deus Sacer mortem filij q. n. aliter
voluit Mundum salutare. Hic remissam primam, tu ex celebri

Sum ratione magnifici, et oī orationum oīe cumulandi beneficij;
q̄ nobis saluē clementiā redemptiōne Christi q̄q̄ nullum ab eo so-
ret, si alibi qm̄ ex morte redimendi sciremus, ut dicitur, Is ex-
pendebamus =

Arguit L. Bernal. Christi virtute presenti decessi ita
venit in Mundum, utq̄ n̄ venimus, nisi adē a peccato redē-
mendi forent. Sed si Christus vna immortalē accepisset legem li-
bere ipse tegeter, immo nolueret, ad huc virtute presenti decessi
Mundum alij vna impambili aut possibilibus operibus redē-
pturum erat; alia quippe decessum illud in mitemendi Christum
tangit redemptorem liberā immortalitatis electione, p̄cepti dūgen-
satione postulata, alio ve illo impeditur. Subtraheret. Et modo an: et
neq̄ iam. Decessum. n. intentivum mitemendi Christum, ut redē-
ptorem sup̄ponebat scientia media, quā Deus ignorabat Christum
electurum vna impambilem, postulaturum factum, non
populurum q̄ dūgenatione, atq̄ ut vno vno suam liberā
mitemem accepit, sub rationibus, et auxiliis, consilij,
q̄cepti q̄q̄ de facto ipse a Deo illustratus ē: ideo q̄ decessum illud
tamen a Christo impeditur, nullā in ratione frustrari poterat =

Discl.

Præceptum redimendi q̄ crucem hōis nāle n̄ sit, et si abq̄ mor-
te Christi redempti, et sub cognivitate racione hōis auctō a gōne
mē si auctōribus p̄cepta, eos nisi alibi rati fundamentū hōis ex p̄-
cipue colligit. Præceptum. n. nāle in gōmē n̄ relinquit sub liberā
creaturā p̄ceptate, ut in quocunq̄ reflectat hōis: gōrea n̄ vultū-
ti deq̄ a liberā voluntate illud accipiunt. Et neq̄ ab op̄abile mu-
tabile aut dūgenabile ē; lex n̄ nāle mutari n̄ p̄ote: tandem
neq̄ abq̄ sup̄ponere liberē p̄mitti valet. Et aliqua statum imo
sei q̄ rationes p̄cepto mori generē Christum numerant; ut ex d. 27

§ 5 et 5, atq; ex tota dco vari vobis e' vltima. § 3 p'p'rii illud n'at'ali
erat. =

Obj. 1. Ista lex caritatis n'at'ali et misericordia' d'icimus p'xi-
mum postulabat, ut vna corporalis Christi p' tam exiguu tempore
ab ipso amitteretur, et vniuersu p'p'rii sumamus, & quiritualis, atq;
in eterna v'scula periret. § 1 sola facta' d'co Revelatore d'icere
d'icimus nolenti' a'iam acceptare p' eis morte, vari' factione, rene-
batur Christi n'at'ali obli'gatione mortem amplecti. Obj. 2. Si Christus
Revelaret, n' alia igu' v'ia immortali, corporis p' ora, aut ety' a'ia
beatitude donandum e' nisi p' eximios labores, mortemq; igu'ra
acceptata, vane statim, et sine v'lo positivo p'cepto d'icere leges
n'at'ali caritatis, p'p'rii labores, mortemq; rubre: § 1 ety' lege n'at'ali
caritatis a'ione. Obj. 3. Lex lege n'at'ali caritatis p' Deum, que
Christum obli'gare videtur ad honorem et gloriam Deo ex redempti-
one n'ra p'curandis, ut p'ore excelsum, et max' sup' n'at'alem.
Obj. 4. Ex obli'gatione iustitie n'at'ali d'icimus, exhibendam esse cu-
ltori seu off'enso integram satisf'ationem a' debito: h' si v'lt
soluendo n'ra a' d'icimus. h' d'co d'icimus noster erat. § 1
lege n'at'ali soluere et vari' facere tenebatur. Obj. 5. vni tandem
h' d'co oia p'firmant' exempli tam civilib', q'm' theol'ogicis gene-
guros h' d'co d'icimus =

h' d'co etilia argum' vno impetu, coq; levu'imo
cadunt. N'emp' nulla caritatis, aut misericordia' lex nulla
iustitia, nulla tandem d'icimus p'p'rii v'let expere d'icimus,
n'ra d'icimus medium igni' d'icimus quom' inveni'it. § 1 a' d'co exi'
perere mori igni' libera' tanq'm' meritum, et p'p'rii n'ra redempti-
oni, n' potuit n' h' d'co meritum et p'p'rii in eundem emptori p'p-
tate v'lingui: § 1 manifeste repugnat p'cepto inevitabili n' p'p-
tulabili, imp'ensabili, et oia imp'ensabili, quale e' et e' d'icimus
e' v'lt et p'ceptum n'at'ali: n'emp' ta p' d'icimus e' caritas, aut v'lt

tra Cum morte naturaliter sit debita, remedia, nempe Libera, et misericorditer
Sicut finem redemptionis videlicet nostram securitatem, et ab
que dicitur in Causa notanda e ab exemplis, et argum ex quoru
Comuni de sumi soluti. Legat Obvolutum L. 1. Cur Cere R.
Sp. 10. =

Disputatio 2a 16

De Libus actibus, et quantum cum Libertate meritoria expi. exercebatur.

Sectio 1a

De Libus actibus expi. meritorie.

1. Ante omnia nota, eos omnes, et solum actus in expi. Domino fuisse
meritorios, quilibet in vita mortali fuerunt, nulla enim alia Con
ditio p. valore meritorio recipiendos ponet illis adferre, si postea
Vitarum Sanctissimo Constituti, quo propter cum de Opti. Vira
toris, Sacerdotium inducunt, operibus meritorij disputamus
de ipsorum Libertate. Nunc inquirimus.

2

A sexto 4^a expi. Quoru
merit per ipsum amicit. Beati filii Adam. haec est Communis
Theologorum 11^a ea que iuxta simul, et adversus Divu. Thomas
et Scotum varie propterea ab auctoribus allegati: necesse enim
satis clare scilicet videtur. Doctor equidem Subtilis in 33 dist. 18
9. vna perplexa valde disputat. Angelicus vero Doctor nonnullis
Creditur est mutare Sententiam, nimirum in 3 p. 9. 10. art. 3.
ad 14. negans amicit. Clariss. Et Comprehensioris meritum pronobis
Sicut videtur, At in 33 distinctione 18. 9. 1. art. 2. ad 24. Et de
Veritate 9. 29. art. 6. ad 6. affirmans Contra nostras assertiones
fuisse existimatus. Nunc discipuli Thomae Civit duntaxat imi
ranteur. Sicut Magistrum negantes Ferrariensis, Doru, Medina,
et alij. Affirmantes vero Capracchus, Albasch, Cabrera, et norrauci.

de vera

Qui Doctoris merito hic, Sicut O' Sape alibi merito dubitatur:
 est. Videbatur antiqua quæstio, quodnam ipse opus scripserit. Ut
 Loci; Libri ne Sententiarum, an potius theologia Summa?
 Cæterum nostram Sententiam defendunt Dactyl. disp. 39. l. 2.
 Et Baro. disp. 79. Cap. 2. atque alij sequentes advenus paucos
 Reversarios Varij statim referendus. Ut inter argumenta

Communis O' efficax est, Amor Deatus naturæ a Divisione Beata
 Deum Infinitem in finitum Clase representante, Sed amor ita naturæ
 caret libertate, atque ita hanc merito, non solum secundum sub-
 stantiam, Verum O' secundum Circumstantias rapitur enim Voluntas
 ad amandum Deum tota intentione toto Tempore. Secundum
 omnia societa, Et nudos Subjunctibiles: nempe Quantæ agnoscit Deo
 placere, Et condicare, Et metui, Et immensalibus Deum amare, q.
 amor Deatus neque liber neque meritorium est, q.
 Certæ. minorz reru explicæ. Ideo quippe rapitur Voluntas Deati
 ad omittendy obdy Dei, q.
 nulla apparet in ipse Deo per Divisionem
 Beata, maxime. Et ideo etiam ad Deum a brachy. amandam
 sine libertate fertur, Quia neque tanquam bonum limitatum,
 neque obviare, neque instar boni limitati Divinitas amanda
 representantia. Sed etiam quæ ad ipsam amandi intentionem
 amandæ quæcumque nova in Loco, Et propter Deum prosequendæ
 societa, nulla obstat materia libertate finitæ Beata, nulla
 finitæ bonitati potest Deum sperare, q.
 sine illa libertate ma-
 ximæ Beati Voluntas ad omne, q.
 tempore et libere Dei amorem.

Arguit. 2.
 Vires disp. 99. n. 9. idem alibi potest esse naturæ. Et semi-
 natu ad Deum secundum se, Et liber Et terminatu ad eum ad
 Deum, non secundum se, Sed quatenus libere dicit ad amandam
 Creaturæ, Christus, q.
 per amorem Dei. Et 2. modo acceptum me-
 rebatur. Et ego autem sum quia Deum secundum rationem
 bonitatis ducens, Et movens ad amorem Creaturæ in illo
 manifestata etiam Clase, Et infinite bonus, tum Et maxime,

quia idem alibi realiter indivisus nequit esse necessarius, et liber.

5.

2° alij Thomista Ducto per eundem amorem diligit seipsum necesse,
et Creaturas libere: 3° sic etiam eodem amore Creaturas amare potest
Deum necessario, et Creaturas libere. Argunt

Cuius paritatis rationem Patet Commendat Cabrera, Valde, et ni-
mi probatur, eodem sicut affectu inuasiato, potest etiam Creatura
Xpi Voluntas, et alia Deorum quavis, sicut potest diuina, sum Var-
ias, sum oppositas virtutum Speciei amare, non enim aliter Deus
eodem affectu, et Vna amorem perfectione, aut quasi forma seipsum
nos que omnes amat, nisi quatenus idem affectus circa Deum ne-
cessario tendens, libere extenditur ad Creaturas. Quare Deus nullam
Creaturam potest necessario efficaciter saltem amare, sedus vero Xpi
in 3° eadem est Dei, et Xpi amantis causa. ideo tandem nego argum-
enti Consequentiam: Deus enim ideo per affectum necessarium ad diri-
one sui ipsius amat libere Deum et Creaturas, sum quia sic
amatur, Nunc non amatur illas, semper ad implere sui maius beneplacitum
Anima vero Xpi non quilibet Creaturarum amore consequetur ma-
iorem Dei Voluntatem Visione Beata manifestam: sum quia Deus
eque amatur ase, et eque diligit eminentiorem Creaturarum bo-
nitatem per quod dicitur dicitur, liberum, Creatura vero Voluntas ma-
gis diligit Deum, ceteris paribus, si propter ipsum primum et propter
suis bonitatem amare, diligit Creaturas, quam si eas diligere nolit,
vel omittat: Visio autem beata pro determinat ad amorem Dei ma-
ximum, et super omnia.

6. Argunt 3. alij Thomista, amor idem secundum
formalitates Dei amandi, sicut potest a scientia beata, et secundum
formalitates Creaturas amandi in seipso, et non in Deo, nam si dicitur
a scientia in se, q. seipsum per amorem Deorum secundum virtutes
formalitates ad obiecta diuersa seminat, potest Christus
necessario Deum, Creaturas 3° libere amare. Franciscus autem
Tenore dicit, sunt enim contradictoria formalitates necessitatis,
et libertatis in eodem actu, nam proprii signo voluntas, vel et indi-

Secundum

Vel per determinata ad illud alium. Si indifferens, q^o secunda. Et
 bona formativa omitti poterat. atque ita etiam prima, et tertia
 sunt enim essentialiter Concreta, et necessaria, q^o necessaria. Po-
 sumus ponit primam, et necessariam alius formativam, et inde
 etiam secundam, et tertiā inseparabilem, ita ad illud de actibus crea-
 tis nulli non contradicimus, quamvis circa Divinos actibus
 actus bene factus amplius, et mirande distinctionis
 virtutis permittenti. Sicut inter separabiles formati-
 ves identitatem, aliter nonnulli dixerunt.

7

Arguit q^o P. Mar-
 cas Christus per scientia veritatis proponenda. plura bea-
 tifici amoris actus nobiliores, et nobiliores, quorum pro bono magis
 colligebat, quia enim ibi repugnantiam inducitur. et libere ig-
 nora, et cum merito illum amorem Christi humanitas
 operabatur. nego amorem, cuius sicut repugnantiam
 deinde per se ipsam nostra probatio.

Arguit q^o P. Hieronimus
 Epist. 63. Sect. 2. Sub 9. in Christi anima sicut dei Persona
 beata, et inde totalem etiam beatifici amoris. primus circa
 Deum solum, secundus, sicut circa Deum patrem, et per
 amantem, sicut circa ipsius hypostasem spiritum. sicut circa
 cuncta dei consilia, et determinata ad Angelorum, et hominum
 salutem, excepto peccato, et ponderibus peccato, quibus affec-
 tibus, et gratias de beneficiis acceptis necessario agebat, et pre-
 cepta divina lege amicitia observare, et servare lege amicitie
 et exaltatione perfectionis proponebat Christus Dominus. Actus
 revolvebat supra duas priores Personas, sicut que priores amo-
 res, atque non solum supra prænumeratas Creaturas, verum
 etiam totum circa plurimas Creaturas possibile, et que circa
 hominum redemptionem, sua que passionis, et mortis, et resurrectionis, et merito
 occupatur. Christus q^o et ille amore beato merito est, et
 hoc tam ad opera machina, qua aliter nulli fidei, et theologie
 dogmati sustentando fabricare poterat, et hoc non in illi, ponat. et
 hoc in illa et beata nominis sim, et perfectos necessitate, et voluntate

habu, quæ 2^a Creatura est, et Dum representans, 2° ng. Sicut
amabit, et gratia perfectio n^o & p^o. Sicut libertate per amorem gratia
gratia ageat, præparat que præceptorum, et Consilio rumobscua-
ntiam, 3° ob eam de lege, tenebatur amplecti 33 annos, et potero-
bilis gratiarum altitatem pro terra vivens, alij que in ipsa repre-
sentatis beneficiis, et ideo magis Deo gratia, quam eum omissionis

9
Arguit 6°
Sugo disp. 27. Sectione 1^a, et Alderico disp. 20. Sectione 9. dometrii Ch-
ristianitatem habebat Deum, ipsi que Deo bona intrinsicæ amandi,
liberata generat, et apparet bona extrinseca Deo per amorem nautentis
etiam ex visione beata, et quidem id est Sugo post Paulinum,
et Seda oppugnat, et p^o erat liber ad amandum Deum, et solo amore
tenente in bona intrinsicæ Dei, vel solo amore occupari simul in bona
Dni intrinsicæ, et extrinseca, siue q^o et inuiper dicitur Alderico,
p^o supposita iam amore necessariis, diuina, et intrinsicæ Deo amante bona
sequeretur ex eadem visione. et libertate et indifferencia, alij amor
extrinseca, et Creatura bona Deo paruantis. Brebitatis q^o multa præter-
mitto, et ex dictis respondio, querat libet amor Dei, siue et obicit mou-
entis ad ipsum amandi, siue et obicit mouentis ad amandas in ipso Deo
Creaturae necessariis esse, et potest nautentis visione clare manifestant sine
ulla limitate diuina bonitatis, maxime 7° amor Creatura tendens ad bona
Dni intrinsicæ, et simul paruantis extrinseca, max^o sit intentione Carteri paribus
quæ amor Soluti diuina intrinsicæ. Vnde autem beata p^o mouet cum necessitate p^o sit
ad amandis intrinsicæ amor.

10
Arguit Sando Alderico Citato, sec. 6. Christus post amorem neces-
sariis ex visione est q^o parua producat alij effectus Conditionarij, q^o tendens
in hunc modum, Vellem amare Deum, tam perfecte, quamuis per impossibile hinc
beata, nullam Dni amandi necessitatem michi inferret, nulla enim est in
hoc amore 7° dictio. Sed effectus ille Christus necessariis q^o erat, quippe
Deus perfectus se amat, q^o parua similes Conditionarij sub Ordine in-
possibili et distulitua sui diligit seipsum, q^o et p^o visione beate visionis
habebatur ad amorem liberum Dei. Nunc arguit Omnes p^o conditionis appu-
tamus Solutionis, atque inuiper notamus, illi affectus Conditionarij Præter impos-
sibile vel saltem sicut vltimum, atque ita Christus sapientissimo, et beato
indignus

Indignum ne Deo intime natura, amoris, & Visionis beate pene
 tranti, idemerat, Visusque, et amorem esse tamperfecto, acitum esse
 necessarium, ut illam esse necessitatem. Sed ita Deo amare
 non potest, Vellem amare Deum amore necessario, quamvis per
impossibile amor necessarius, necessarius non esset, q^o neque illo
modo, Vellem amare amore tamperfecto, quamvis perimpossibile
visio michi necessitatem non inferret. Præterea non obvia
 rationem Deo simili effectu repugnans, nisi quæ ipse Cælesti sine
 ulla Confusione obiectorum, et affectum terminis, quos inad-
 iecto, ut arunt implicare non potest, idem q^o de Deo dicimus

sectio. 2^a

Aligua circa alius Deo meritoria sectio

11.

sectio 2^a. probabile tamen michi est non repugnare merito
 Amori beato, An autem ita modo Evenerit Amare non potest
 prima. Vis pars Vno firmabitur ab authenticis, quos
 pes destruimus, tam quos bifariam comprobamus, 1° q^a
 ut disp. 6. Sec. 2^a notavi eadem Scientia beata claritate met-
 aphysica plus in Deo Creaturas manifestans potest representare
 alias physica cum taxat, aut minus Evidentia, qua exparte
 est cum taxat que dam Veluti Scientia infusa Dei, et posterior
 Creaturarum, poterit igitur ab ipa ea Scientia, et metaphysice
 Evidenti Scientia Dei, et Creaturarum Necesse ab ipa Vno
 ut physice tantum Evidenti, atque bonitatem obiecti Cum limita
 bonis modo representante poterit grati Liber Dei, et Creatura-
 rum amor, distinctus tamen realiter a necessario

12.

1° q^o etiam
 Visio Undequaq^{ue} manifestissima Sit, Valer pot eius exigentia, huius
 et necessario Amore explorat, dirigere Divino accidentis Divino
 ad novu, et secundu, amorem, etiam Perfectum multiplicandum,
 q^o in tale tam intrinseca, que extrinsecabona, amaturus sit
 Deo, hic enim secundus amor no esset necessarius, nemo videt
 ices Cogitua inculcare, et numero multiplicare Amores Virtute Divina

tan

tantum Cognitionis, & omnibus, etiam ipso experimento illius C.
ga adducente potestate multiplicandi illum amoris Xpi, aut aliqui
beatus aducrens explorat, amare primo, et recessus ad Deum amoris
beate virtutis, et efficiat; poterit tunc habere alium similem, in exercitio ad-
hibere, quod si prius potius recipere non fuisset, etiam potius esse appareat,
& laude igitur et merito nouum amoris Dei Xpi inuolucet, eumque
beatus in pote à virtute nascente.

18.

2^a autem et potestior 2^a pars ideo ante eo Cui timore perficitur
ga Foxa illius scientie eo beata et in sua Veluti quatuordecim Inaali Sals
Xpo si videatur, nulla etiam facultas producenti amoris illos beatos
nullo fundamento positivo existens affirmari forte valeat; ignorantia ma-
gis, quae temeritas profiteri solb.

19

Ad 2° 2. Xpi adu amoris Theologici. Sed extra beatitudinem
Cui tendentem, et per scientiam in purg directio me vitu etc. Nac Thales
Dmca 2^a ga quae propter plures Thomistas, defendunt se ad d. p. 3. q. 1. solte
2. Bonai, Alacore, et alijs. D. Bar. d. p. 7. q. 3. Cap. 3. Beatus, Moratus, Viri.
Complutensis, Albarer. Et nonnulli Thomistas, pr. 2. Xpi q aliqui Dei sup naas
amoris merebatur. Tam ga aliqui ipsi deservit propria bonitas, et lau-
dabilitas moralis. Cum ga ille dicebat Joanni 14. Et cognoscat mundus
ga diligo Deum, et sicut mandatum dedit michi Deum sic facio, et legite eam.
Sed si in merebatur Xpi amore nascente à scientia beata, et passione
dicebamus, vel positivè illud mentum affirmare n̄ debemus, et ruper
in 2° acut ostendimus, q̄ merebatur amore per scientiam in purg directio.
Et 2° ng ista scientia emaxime idonea ad perueniendū amoris liberij
Vique Dmna, indifferenti, et limitato modo representabat.

19.

obiciunt. Voluntas mouetur ad ama-
nelum obiecta ex perfectiore illius Cognitione minime aliter ad amandū
ipsum ut Cognitio minus perfecta Cognitione: Sicut, qui Deum ex
aliis rebus diligebat si postea cum videret iam non ex rebus, sed
ex claro experimento, et intima boni hominis Visione mouetur ad
ipsum amoris, Sed Voluntas Xpi per scientiam beatam perfe-
tissimam mouetur prius ad Deum in uicario ama-
re Deum ergo per scientiam Dei in fusam be-
ata impetfectior em nequit moueri ad amandū liberij Deum
Hocagis

quidem ut potulare, et n̄ potulare. Morti imperium gerere, et
n̄ gerere ex dispensatione, orare l̄n̄ orare q̄ inimici in Cōs libere
Cōs nullā morali admittā necessitate. Quia. Et nolē ex sine
dispensatione obtenta, licita, imo & negatā mortem subire opina
bar inq̄ possibile moraliter. Quia =

Regularum avaritiam, glārias,
et subāctōnes longam exposcunt disputandi orationem: etia dicit
ita libertatis et meritorum Cōs Maria Navigatio; modo
ad muni s̄i auctoram p̄legere vivat (quē vide hęc a Cōs ne
pat moralem ad opera minus p̄fecta libertatem; Cōs, v̄gn̄ ut q̄
p̄ventumum, et beatum amorem amodum creat arḡ inveni-
sumū dāctōs, et oibz virtutum ornamenta locupletat, indeq̄ ad
bonitatis quēq̄ p̄gn̄ suavi et p̄ravi pondere a nullā & reluctan-
tiā abaciter p̄currunt) quousq̄ iterum de la facienda fācti oc-
casio se offerat. Hinc a. q̄ l̄xa Navigatio, tactatū portū, venere,
torisq̄ tractatu finem facere p̄tat. =

Tractatus 59
De p̄destinatione xpi Domini, eiusq̄
filiatione et servitute

Quia quē sub hoc p̄destinationi Cōs n̄ nomine tractari poterant p̄ve-
niri solet s̄i d̄ctam p̄par; p̄i non ex d̄ctis disputatio. Modo a.
Et de hoc p̄destinationi recto mentionem p̄curant. =

Disputatio 17
Quodnam sit subiectum p̄destinationis
qua xpus est p̄destinatus filius Dei?
Sectio 1a

Dificultatis punctum et Axiologorum placita

1. Quamvis ita, et Celebris quamvis ad nomina d̄ctant, questo occasio
quirit ex illis v̄bis Pauli ad Rom. 8. xpi maiestatis ita Commendantis q̄
salus est ei ex semine David, s̄m Carnem, qui p̄destinatus est filius Dei

instituto in Spiritu Sanctificationis, ex resurrectione mortuorum Iesu
Xpi d. nri, ubi Apostolus dicitur prodestinatus in filium Dei docere
existimatur. In qua sane doctrina tria de praenotanda dicitur Paulus
Praedestinas, Subiecti p. destinationis, et eiusdem huius

2. C. a. p. destinationis in generaliter, pro omni Choro Personarum
decreto, sed specialiter, et Theologicè quoad partem, Praeparatam, ordinatam, aut
surgentem dispositionem aliquam ad aliquod donum Supernaturale gratiae,
vel gloriae. Subiecti p. destinationis, quod etiam obiecti p. destinationis appellari
sunt, est ille ipse, qui dicitur praedestinatus, seu ab aeterno ordinatus,
iustitiam ordinatus, ut in tempore beneficium gratiae donumque Supernaturale
suscipiat a Deo. Ex q. d. Denu. cui dicitur gratia, legationem in tempore daturam
ante omnia tempora praeparaverat; Ipsi p. destinationis dicitur
illud donum et Theologicè beneficium, quod postea feruntur
a Deo, et in Creatura recipiendum. Aeterna praedestinationis dicitur
qui terminus in nobis est, nihil sequendo finis ipse nobis Super
naturalis, dispensatio Dei beatus nos faciens.

3. Ad sicut puri homines et
Angeli aeterna ad gloriam p. destinatione dicitur in illius subiecta
et obiecta, ipsa quoque beatitudo constituitur in ratione termini spiritus
sanctificationis dicitur p. destinationis, ita in hac p. destinatione, quae est
et p. definitur ad summam dignitatem filii Dei, et per idem dicitur ad
concedendum subiecti p. destinationis suae, ipsa a. finitio seu esse
suum Dei appellabitur p. destinationis terminus. Unde iam di
spirationis punctum percipere appetitur, quippe in d. p. dispensationis
sacramento tria vel quatuor s. de q. dubitare possumus, an ea
sufficiant valent subiecti p. destinationis officio. Nempe humanitas s. d.
s. d. Xpi et huius sui filii ipse naturalis et aeternus Dei, et ter
nitas non est filius Dei, at q. ita n. e. p. destinationis filius, sicut et esset
filius Dei. Ipsi homo, et ipse Xpi, et per autem p. destinationis subiecti
et negat. Quia per suam eternalem d. destinationis sui filii Dei, et
nemo p. destinationis ad se ipsum, sed potius ad indubitata, et libera
dona, ut Theologicè, et Supernaturalia, quae praedestinationis p. p.
sunt effectus, et termini, ad quos destinationis subiecti, at d. h.
negat esse gratiam, indubitata Supernaturale de d. h. esse, negat

4
Xpi esset, quae homines & filium Dei intinuit importat. Vbi
tandem nullum praedestinatio, sicut et nullum beneficii subiectum
est & ipse essentialiter Deus Aeternus, filiusque Aeternus

Superari nonnullis Theologis placuit. Ita Na. qui ab
solute negat Xpm praedestinatum fuisse filium Dei, sicopi
natus Durandus Et Dahuarius, quos postea secuti S.
Bevanus, Loua, Caspar Hurtado Wadingus, qui sicut
aliquot Sacrae paginae interpretes, quaestionem fugere, aut etiam
Contemnere arbitrantur, dum Apoloni Verbi varias adhibe
eant expositiones. Aliqui enim iuxta textum
Graecum, Et Patrum Patrum intelligentiam, non
filium Dei praedestinatum sed declaratum, vel
demonstratum, legunt. Quatenus videlicet Chri
stus multo Argumentis Prophetarum patris
oraclis, singulari deinde generationis, & nativ
itatis modo, rursus Virtute, prodigia facienti, pote
state patere significandi, Tandem ipsa Divina
resurrectione, Chritas, inquam, pro Patre Dei filio
probatur Cognitus, Et omnibus iudicatus in impe
ne fuerit. Neque dissimili interpretatio ne
non nulli, quamvis Aeternam praedestinationem int
elligant, non tamen eam, quae praedestinaverit
Christum, Et eum filium Dei, sed eam, quae de
clarationem, Et manifestationem filij Dei ante omnia
tempora dececit, Et postea in tempore exegere
dam, nempe in Virtute secundum Spiritum Sancti
ficationis ex resurrectione mortuorum. Illij au
tem Apoloni testimonio significari dicunt, non praed
destinationem, qua Christus declaratus Et eum filium
Dei absolute, Et simpliciter, sed Et eum, cum aliquibus
domis, Et ex ceteris dilectus a ipso Christo, Et
videlicet Spiritum Sancti ficationis, Et Virtutem miracula
parandi, de qua amovis succedendi secundum potestatem

proxima

duent. Civitas Item illius qui p[ro]destinatio & eius p[ro]p[ri]e
copularit. Et quia dicitur Sectio 2^a =

Quod quoniam si est o[mn]ium
et operam gerunt, dum alia, quamvis p[ro]basiles testimonij Pauli
explicaciones opponunt. Nam et si legitur in Verba n[on] reuenerit
reuerit ab illis interio[rum] nation[um] in et d[omi]n[um] editionem vulgaram
immunitatum admittente debent: nullo et t[ame]n sanctorum. Et quoniam
impugnante; multa e[st] eundem p[ro]p[ri]etate. Quia saltem ex
p[ro]p[ri]etate ipsi nobis h[ab]et et aliorum locutiones. Quoniam p[ro]destinatio
illius Dei ubique, seu in hac memoria; seu ab omni doctrina
p[ro]p[ri]etate nobis admonentium. Cui u[er]o question[um] respondere te-
teremur. =

Sectio. 2^a

Ap[er]ta difficultatis explicatio.

8
Et p[ro]lixam C[on]tra hanc Impugnacionem exp[er]tius, atque ideo, Et
diximus explicandi modis, potius ad Concordiam recurremus; quae
impugnatio; n[on] tamen oportet p[ro]destinatio subty in si acceptatione p[ro]p[ri]e
p[ro]p[ri]etate, nempe impropria, p[ro]p[ri]a, Et p[ro]p[ri]etate, (sive lata, Ar-
icta, et Antichristiana) Verby diuini est impropria, & p[ro]p[ri]a,
p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]a, et sic s[ed], Et iam totam Octauis ubi p[ro]p[ri]a
refacis.

9
Dico q[uo]d 1° Verby diuini, sive p[ro]p[ri]a, aquiu[er]e alio, sive et induens Ca-
nam humana; subty impropria, aut lata p[ro]destinatio d[omi]ni in fi-
lium dei. Et 2° subty p[ro]destinatio impropria, cuius q[uo]d q[uo]d ab illa p[ro]p[ri]a
destinatio, que vera, et admodum s[er]uata p[ro]p[ri]a e[st] denominata p[ro]p[ri]a
destinatio, in t[er]m[in]o s[er]uata p[ro]p[ri]a, et specialis illius p[ro]destinatio d[omi]ni bene
p[ro]p[ri]a ordinis signa[n]tis, Et in d[omi]ni, sed tantum iuxta aliquos inadeg[ua]t[um]
Et d[omi]ni, et qui Verby diuini i[n] p[ro]p[ri]a p[ro]destinatio e[st] destinatio ab
Atque s[er]uata p[ro]p[ri]a, tantum inadeg[ua]t[um], et minime p[ro]p[ri]a p[ro]destinatio
Et s[er]uata in tempore, fiat homo, non in s[er]uata p[ro]p[ri]a, et quoniam
adeg[ua]t[um] Et nimirum recipiat aliqua bene p[ro]p[ri]a, q[uo]d Verby e[st] subty p[ro]p[ri]a
destinatio

destinatio imprii. 2° Non nulla ratio dicitur Valer prædestinatus
et sic filius Dei, ut pote, quod essentialiter ante sig prædestinatus, et ante
sig unius humanitate est unigenitus Dei, quod prædestinatio alius
in filium Dei, proprie, et simpliciter non habet pro subiecto ipse
et secundum et carnis humanæ induens.

Aduerata Caiet. in q. 29. art. 4.

Et arguit. Item si incarnatus est prius ratione quæ ipse incarnatus esse filium
Dei, illud enim est quod dicitur apprehensum tam ab hæreticis antiquis
et summe filij Dei, quæ à Catholicis affirmantibus, quod prædestinatus
quæ est actus mentis potuit ordine ordinare ipse quatenus in carna-
ty ad ipse, et incarnatus per unius personalem filio, ipse quæ in
carnate induens est proprius subiectus dicitur destinatio Christi. Maior
illa, Caiet. para. 2. arg. humana, si hoc tantum imaginari dicitur,
reprehendunt omnes theologos. Dicitur autem, prius id est non transiens
ante, ratio diuina dicitur destinatus, aut potius dicitur in
carnate à vera incarnate, illa quæ in se habet, non ante, alioquin si in-
carnatus, et ad habitum à falsis, seu hæretica, et à vera, seu Catholica incarnate
potest prædestinari ad verum, ita enigmata tam naturalis, quæ adoptiuus, atque
enigmata ipse beatus, et abstractis à fidei, adoptio, seu beatitudine factis,
et prædestinatio ponet ad verum, et saltem, immo et actu ipse Valer et co-
muni prædestinatus, quod aperte fuit et de Deo inter alia et vera beneficia habentis,
et quasi gradatim diuiserunt omnino iura. Tamen prædestinatio prædesti-
natio enim destinatus subiectus, et ipse dicitur aliquis gratia, nulla autem gratia aut be-
neficio, quod est ex supposito alius, vel decreto, et sententia incarnationis dicitur
per se nitari, aut de incarnationis, et factis et potest videri eandem et illa prius.

Dico 2°. Quod siue personam nudam et

simpliciter siue adito Inuagratu hoc incompositum est proprius subiectus prædestin-
atio Christi in filio Dei, in 2° sensu sicut in dubitant theologos, multis et
explicandis prout et ipse pondant. Probo. Et 1° quod enigmata personam
manente sensu, subiectus proprius est, quod prædestinatus et accipiat aliqua beneficia
sup naturalis ab origine inditum, et que reliquo modo, et in sensu theo-
logico distinctis, et separabile ab ipso subiecto, sicut in distinctum,
et in enigmata ex supposito subiecti ex, sed et prædestinatus est et rec-
ipiat in tempore gratia, quia est filius Dei, non absolute negabilis et
liberitate concessam, atque ita theologice distinctis, quod est et subiectus

11.

proprij' p' destinationis, max E ipsa subiecti proprij' esse, dequantu gram-
maticis Declarationibus, Et impertuna disputatione dubitare n' p' id. n.
no subiecti proprij' nomine significare tantu mod' volumo, minag' h'
ariz explico.

12.

§ 4. p'cipui. Ad p' destinationis Comparatione subit ad huc beneficiu
n' importatu ex parte eiusdem subiecti: Sicut est in sensu philosophico, si acci-
piatur Subit sub eo statu, Im quo non inuoluit ipsum beneficiu, seu
gracia ex q' in s'io dicitur, si. n. Nam Deus p' huc destinat ad aliud theo-
logice dicitur, nempe In q' dicitur Sub statu, Et tunc p'cedente, abe-
nephis ad res, q' p' huc statu beneficiu inducente, sed et p' p'cipue
possibilitate, Et p' Cognitiu per simpliciu intelligentia, destinatus Ex
eius p' destinatione, ad huc statu dicitur, Et tunc p' huc destinatus, quippe destina-
tione, Et id ipsum adu erit, quod agnoscitur esse posse in
p'imo aut, Et possibilitate statu nullum importatu benefi-
cium, Deus vero in 2. Et existentia: q' d' p' Vera Et Opera-
tione p' destinatione, p' destinatione est filius Dei adoptiu. Explicio
p' huc a ab exemplo substantia Supernaturali, quae, Vel ex
ma' sua, Vel p' metaphisicam Inceptionem, i' dicitur
De seum afferet clarum Dei Visione, Aut gratiam sub
stantialem, maximum, Et eximium ordinis Supernaturali
beneficiu recipere a Deo illi decernente, Et ordinante, Et eius
actu id ipsum, quod inuisi p' huc ordinis inuoluebat,
apparebat q' tunc per simpliciu intelligentia esse posse, nempe
beatam. Essentialiter, Et filium Dei, potest igitur etiam Cri-
stus p' destinatione, Et filius Dei in actu.

Noticia d' p' huc, Et p' huc
nitus per Scientia simpliciu intelligentia p' destinatione est in
filium Dei actu existentem? q' eorum d' p' huc modo p' cognitiu
in Christum, Et filium in filium actu existentem p' destinatione
Est. Concedo q' d' q' ea enim indistincte, Et Veluti repetitio
Est dum taxat grammaticis non vero theologicis, Et tam videmus,
Solum tam, ni identica p' positione p'ferre videmus, ex
parte termini, seu p' dicitur aliq' Vocem, Et beneficiu magis expli-
catu adhibere, Et d' p' huc destinatione filiu, id tam necessar-
ium non est, statim supra explicari optime d' huc quibus
sum quibus

nata fuisse ad gloriam. De Christo et Christo secundum, ut talis, quod hoc negare
 respondendum est: illud non est beneficium gloria, sed gratia gratuita. De hoc tunc
 ecclesiam esse destinacionem, non distinctam ab ipsius incarnationis desti-
 natione. Notat etiam sua. Sicut in minus quam est hanc opinionem, Germani-
 cas esse destinatas ad gloriam, quam vitam secundum esse destinata ad unionem
 quod operari, seu gloriarum esse equum est totius supponit, unum est immoder-
 gazium. Ea in nominari, et loquentium non semel ab his generata.

Disputatio 18.

An Christus sit homo filius dei adoptivus.

Secundo. 1^a

Præmittuntur nonnulla de aequalitate, mi-
 noritate, et subiectione Christi

Divinitus unum est. Quum enim unum ex natura secundum, et deus deus, unum in se agere
 latet. Ea in una subiectione Christo de deo equalis est, et si minor, nempe ut
 Verbum eiusdem, et unum esse deum, et deus ab minori et creatura. dicens videtur
 et Iohannis, aut gratia agere Iohannis ecclesia. Equalis est in divini-
 tatem, minor est in humanitatem. Ideo quidem ut ab eorum eschivo
 opinionis addito Quasi valeamus, Christus est equalis est nempe, ego et pater
unum sumus Ioh. 10: et non, Christus est minor est, quantum ubi opinionem
 unum nec est nec in Proemio dicitur, eam in dicitur, dicitur, quod multa
 videtur et, videtur autem, Ioh. 14, Pater enim ipse est. Pater enim
et opinionem Iohannis hypothesis testimonium ab Iohannis. 2. Iohannis
1. de Ioh. 17. Testimonium deo bene deus questionis appellatur in
Christo seu, qui est in Iohannis est, in Iohannis arbitratu est esse equaliter
deus, ad remeignum et unum est. Nam tunc accipiunt. Pater, si disqui-
tandum est de Iohannis et Iohannis portuam Nam opinionem, et
non admittendam, et causam, et de limitationibus, accipiendam fore, ne

501
Huiusmodi erroris iunctio pponitur. Ut scilicet, inique et subdole occurrant.
Tam qd de equalitate et minoritate in ordine ad Deum dicitur, id ipsum per
rationem ex huiusmodi affirmacione est volutum. =

In a. Chrius, sive equalis, sive minor
Deo appellari potest, aliquid huiusmodi erat maius. Ceterum non est admissio de
illius personae ab eo, et omnia gloriare; si quidem si nomen Chrius equalis
Deo; nam Chrius quia factus non equalis est, non tam equalis Deo, quam ipse
Deus; non est, si videlicet Minor Deo est Chrius, ne sonare videatur Ver-
bum esse Deum, vel unum Chrius, quia et similes locutiones de alio expe-
rimus damnari in Verbo est se venire, seu abvenire, et inde genes
Chrius duas struere Personas. Ceterum si ad hoc, Chrius est equalis Deo
in divinitatem, si ad Deum Patrem et filium. P. Veritas, homo Veritas
verum: sicut ergo; Chrius est minor Deo in humanitatem, sicut Veritas
filius est. =

Propterea et Chrius in nomine humanam, loquens se dicit esse maius;
in autem in divinitatem et quatenus Deus: cuius locutionis clara legitur
sanctorum testimonia, quoniam ipsa gloriatur modo debet. Videatur inquit admodum
doli tolerari et in confessione fieri argumentum. Ex illis a. abolutis et in-
ne limitatione pponitur, Chrius est sibi equalis: Chrius est in seipso: Chrius est
omnis seipso: et ab aeterna, Veritas est; nam non sibi equalis: et sic; et sic apper-
tum seant, ostenduntque sensum Reduplicacionis, et quatenus in divinitate
tam et humanitatem, sine ulla coniunctio admittuntur =

Chrius inquit in
nomine humanam, et ipse factum et inflexum reductionem est Deo Patrem
cui tamen seipsum sibi debet, auctori et Deo, et Theologo mine.
Imo ad et tunc illa deinceps limitatione. Huiusmodi ponit sub eo factus;
si unum dicitur ex eo Patrem Patrem, et Patrem. Alia a. pponitur ergo Chrius
subiectus sibi; et ipsi Verbo dicitur, in eadem flexione et in eo factus
genitivum sicut veritate sensum: illis in abutere, sua limitatione
ne scandalum parant, sequenti officium est =

Tandem advertat ea Patribus nullis fuisse qui Chri-
 sty ut Deo, et Spiritu, aequaliter inest, adorationem in Minusritatem, et sub-
 rectionem impetraverunt. Minusritatem quidem quatenus Persona in tri-
 nitate gloriata dicitur potestior Origine; in se natura est accipiens quod est et
 quod est a Persona procedente; accipit in eandem et procedente natura. Non
 desit illa pro absolute legem Minusritatem inducunt a Theologo esse
 vanda; ut potest que agit Minusritatem in vera ad imaginaria Minusritate.
 nempe in hac Minusritate in: Non manu aut Minus; et tota tres Personae
coeterna sibi in, et aequaliter; apponantur per limitationes quae advenit Valde
impropria apponit, deprimat, et faciebant sancti Pater, Episcopus, et Romanus
Orator, et Augustinus. Pater maior me est, in quidem majoritudine auctoritate
et gloria ex illo oritur habet. Substantionem a. impetrabant: cum eadem mi-
noritati acceptione: dicebat nimirum Romanus sermo in Evangelio de
sancti Patre, Pater quatenus est auctor genitor, filium genitum sub
se habet. tum in versu dicitur Patribus formam habet, quatenus filius acci-
puit a Patre naturam, intellectum, et voluntatem. Pater accipit mandata
sonare quod Patris voluntate sibi a Patre dicitur, et suscepta. Videatur
Lucas 11. de hoc.

Quod sic. et sancti Hieronymus et Iulianus per se dicitur
 eto Pater in in statum originis et principii servum in semel dicitur,
 et propterea eadem significatione filius minor. Ad istum in ea minoratem
 appellandum tantum loquendi libertate, quatenus Patrem maiozem illi
 illi appellatur, aut non et appellare possumus; ut videtur in exo-
 dicitur longum dicitur, quatenus imaginaria in modo, et in originem ne-
 paritatem, atque ut dicitur genes notionalia minusritas. Alij sonaret forte
 vel imperium Iulianus aliquam naturae substantiae, sapientiae volun-
 tatis aut potestatis auctoritatem, et per se evadit minusritatem. Quod tunc
 regitur est huius in questionibus veterum et Novum testamentum. quod 117. et 118. et 119.
 nihil plane differit in substantia, quod verum filius est differre a in auctoritate
 potestatis quod non potest a in filio est, et in substantia minor non filius; aucto-

Atque, rationis Regis servantes, neq̄ adhuc nomina penitus in
 uerentes, Sicut filium, à Substantia parente nobilitate degenerem
 Cuedebant, ita cum creaturis Dei et Patris præstantibus appellare n̄ recuabant
 re fideliter ipsa, atq̄ ex ^{notior} Deo, neq̄ non debent nominibus, q̄ q̄ d̄,
 et dicitur in p̄da, et Substantiæ n̄e quale n̄ est appellari, Et quod factum est
 carnis. Ideo que tam h̄ ex his illis, que Catholicis id omnino non supponunt,
 aut disputare, de inferioritate nati filij, atq̄ de uel nomine creat. L. è. P.

Appellabant en̄ in ipso s̄d
 rerū exordio filium optimam et creaturam et in diuinitatem; et quidem
 oēs fere exornate Deo et posteritatem; pauci uero coeternam, ex filium et maxi-
mam maximè creaturam creaturam. Penes, ut aliquam nominum su-
 aritatem que subter catholicos, aliter et uigore mentirentur filij
Dei, ad minorem uocabant. Quibus temporibus filij uocem creaturæ
 in filio huani seu abhorrebant, seu filij uocem Dei uolebant, et seruat
 quas tres uocem Patris filij, et filij proditus cui impares p̄ quo
 eorum dicebat Pater Dei, Domini, et penitus filij; nec n̄ domi et
 oim, que uoluntate sua p̄ filium factum filij minister et sum-
 mus sacerdos Patris oim uo operum suorum atq̄ ipse, qui i do-
 minus Dei creator, et factus: spiritus sacrus filij advocatus
 notus, factus à filio filium adorare, filio obedire, atq̄ eum p̄ no-
 bi permitibus inuarrati libu impellans =

Filij. a. Minoritatem res
 quidem ob cui ipsi p̄deabant. 1^a filium arbitratus, ut et li-
 que ex raris paginis intelligebant, degenerem nobilitati parentis
 aut saltem n̄ æqualem Patris in multis, et maiestati, in uulti-
litati, et aliarum perfectionibus. 2ª filij bonitate filio opprobrio her-
 3ª filij Patris penitus creatoris; filij a. n̄ penitus creatoris; id est q̄ u-
lorum multis causam omnipotentem filium semipotentem, et ip-
s. nullipotentem uocare uolebant. hoc quã rãone inferebant etiam
semipotentem patre filium potentem, n̄ en̄ p̄ omnipotentis generare

adoptionis Dei, sed humanitas non potest ita appellari.
Christum persona dum taxat proprium est, ut patet tam
ex Trinitatis mysterio, quam ab exemplo operationum, quae
vulgo non ipsius naturae, sed suppositi, et à supposito esse
dicuntur. 1° Xps ut homo non est filius Dei adoptivus.

Sed hic
dubium parum stabilis videtur, Quia enim Xps ut hoo dicitur
iuxta Communem sententiam creatus vel creatura, iuxta pro-
babilem vero sententiam, ut hoo etiam multa operari, et tandem
mori dicitur ab hominibus. Quae denominationes vel Quod dicitur
sibi soli Xpo in excelsis, ratione tamen humanitatis; vel quad-
rate possunt, (ut quaedam esse creaturam) ipsi humanitati
in abstracto; 2° Similiter esse filium adoptivum, vel ex
ratione nat. humanae, vel ipsi humanitati potest ducere.

2° ng Xps ut hoo est persona; non quidem quasi huma-
nitas ipsa sit persona, sed quia compositus ex nat. humana,
et Verbi Subsistentia, est persona, similiter, qd potest dici filius
adoptivus convenire Xpo ut composito, et illa Subsistentia
et humanitate. 3° quamvis humanitas non dicitur
filius Virginis, sed tamen persona Xpi, et Xpus ratione
eiusdem humanitatis; 4° Sicut ista non sit filius Dei, Xpus
falsè est ratione illius.

Secundum probandi fundamentum, et non simi-
le. Secundo, ita proponitur; Xps est naturalis filius Dei; sed
ille qui est naturalis filius Dei, nequit illa ratione esse filius
adoptivus, nam filius adoptivus, (inquit D. Th. cum et
hoc et praecedens fundam^{tu}) est participata similitudo filii
nomis naturalis. Non autem reperitur recipitur, aliquid dis-
pariparive, quod pars dicitur; 2° Xpus non est filius Dei
filius Dei adoptivus. Ceterum haec etiam fundamentum eisdem
instantiis habet solvari videtur; Creator enim, et creatura,
qui per essentiam, et qui per participatam, persona aeterna,
et temporalis; persona divina, et humana; persona increata,
et creata; Dominus, et servus; beatus per essentiam, et beatus

participatione, non minus intense aduaxi. Videtur, quamplur
per aduaxi, et filius participatione, sicut filius naah.

Et filius similitudine participata, q^o sicut illius pro dicationum
et per Capax est, ad dendo nimirum in secunda cuiusque
naturae parte eam limitationis secundum humanitatem:
Natura est Capax &c. Praeterea filius per gratiam non minus
opponitur filiationi naah, quam filiatione per participationem,
Sed Augustinus Cap. 19. de D. de delectatione Sanchony disput.
prox. a nobis allegatur, filiatione per gratiam sicut Homini de po
vel saltem huius humanitati concedat. q^o &c.

16

Quarta, id que
in haec ma^a efficitur, et praecipuum. Filius adoptiuus dicitur ipse
nisi is qui alienus est, ab eo a quo dicitur adoptatus. Et gratia
si adoptio si bicitur, sed ex indulgentia. Tantum modo de
adoptio praebatur. Ita frequenter loquebatur Concilium To-
rino fodiense nimirum in sacro syllabo ante medium, Ita
hinc periti resolunt, & d. in illud. De adoptione lege 1. de
20. Ita Circa nostram sanctificationis nostrae gratia adop-
tionis supponunt Theologi. Ita denique ad monet Communis
apud doctos, et in adoptio adoptionis Vsurpatio. At & per
tiam secundum humanitatem non est alienus a Deo, sed tri-
tate personae maxime Communis, et Vex idem, habet que by-
potatica Vnione substantialiter, et inteme humanitatis Deo
Virtus. Neque ipse de po, secundum humanitatem, sicut
humanitati substantialiter Completa, Et indiuisa persona
substantia aliqua adoptionis gratia, filiationis et indulgentia
praebatur, q^o de po. Et homo non est filius Dei adoptiuus

17

Quinto filiatione adoptiva est accidens ad illius, qui filius est, et
institutionem minime pertinet: nempe extra naah, et eius sub-
stantialis integritate positus, et Distinguitur ad ueniens, ad q^o
ad generationis Populum, terminum ad Complementum nulla
rae spectat. Abusue Namque Verba sunt Concilii, et
non essentialiter adoptiuus filius dicitur. Sicut Moyses et in
filium

filium adoptivum et filium Pharaonis, alienum a sua generatione, et
Tanguntis Afirmate. Ad Xpo ut homini per nullam rationem
Quasi, tum quia filius est substantiae suae humanae naturae
Omnipotenti. Sed quia si naturam suam generavit Xpi ut homini pro
Quia est filius substantiae hominis filium esse dicitur. g. 2. a

18

2. Adrianus in Epistola Concilio Asineta dicitur, quia
E adoptivus? quia pater sibi copulat filium, quod proprium non ha-
beret, omnis adoptio ex affectione dicitur dicitur. In regibus est
Verbo sicut opto, ideo quia filius adoptivus velut filius dicitur
persona extranea, quae alienius benignitate in istum substantiam
E assumpta, sed Xpi ut hominis filius, neq. in sedis affectu
Coniunctione, Invenit de charitate consistit, neq. ex trans ad
nomine personae. g.

19

Opponunt 1. Aracy Lib 3 De sacris Cap. 21.
Ista dicitur. Propter hoc enim dicitur deus, et qui filius dei
E filius non factus est. Inmixtus vero dei et adoptivus percipiens fructum
filii dei. Respondent Socrates Cuiusmodi, et dicitur ad
Ista percipiens dicitur filius dei non ad Xpi sed ad proprium
E referendum.

20

Opponunt 2. exempla creaturae et sicut, ad
Ista dicitur et inter creaturae et filii adoptionis Cuiusmodi, adoptio
omnibus propriis et substantiis excludit ab eadem supposito. I.
Ista constituit et ratio videtur deus vero creaturae creaturae.
Ad 24. Ista vero longius dicitur, iterum exemplari ratio
nego. Xpi enim ante posuit, servus vero, quoniam vero talis, sub
Ista substantia, aut deo servum, et obsequium C.

Secundo 3. a

Ista certitudine regardanda est ad

Adoptivum et filium

Xpo Domino

Magna exultatione pendone, et argumentatione
 Copia disputant Theologi, An Eligendus; Petrus Sellarus, Socius
 Praetorianus, Cardo Petrus in illo Concilio damnatus, an autem alij
 à Protestantismo propugnauerint errore? Si Eligendus cum
 x p y qua hominis filium adoptiuum dicebat Nestorius nempe duos
 in x po. personarum Personam amicum Virualem se coniungentem antiquam
 dogma renouabat; Videri inde sibi Durandus, et alios Catholicos, qui
 Vnitatem personae in x po. facilius docuerunt, Et longe aliter filium ado-
 ptiuum Nupserunt non esse à nobis ludicandos tanquam in Concilio
 Franco Fordini damnatos; Aut etiã illam istorum Theologorum Sarcinam
 nulla Censura dignam fore. At si non de Nestorianis Sarracenis
 Co fordines Curabant, neq; noui hinc in Hispania trans Hispaniam
 Et iam in Feltre Eligendus que doctores Ca saluatoris adoptiuum
 reiecerunt, Videri sola filium adoptiuum qualem Scolasticus Sellarus
 prox. Contra Durandus et alios impugnabant publico anatema tenore

Qui sacrissime deus pundo dicitur Disp. 99 Sec. 3. opi-
 natus est & Sed nilominus in errore Protestantis Eligendus in-
 diue quamuis non omnino Verbis ipsi Conuenerint, Unde
 tandem multis Interpositis a versionibus Concludit & Vnde dicit
 C. itaq; p ppe xps inquantum homo est filius Dei adoptiuus se
 retrus quidem non esse, Sed tantum saluam, Et impossibile haereticum
 enim, inquit, reputari non deest, Et pote in alio sensu aduella à
 Citari Catholicis ab illo Dea quem proferebant à Nesto-
 rio Ante Eligendus qui per ignorantiam Et in Caute inuis fuit de
 cipulus, Et suscitator, Eligendus aut fuisse Nestorianum
 probat Sauer. (p sequuntur Bernal et alij) multi, Et hinc
 Argumentis, quorum duo sunt Capita, 24 na Saepè Concilium
 Primum Et Eligendus ad Protestantum Sam Samnary remittit
 Saepè eni Britanni, Et Theologi Antiqui maxime 9° abbas
 qui de Caroli Magni Magister adfuit magna Cum nominis
 Estimatione ipsi Concilio Protestantiano appellant, referunt
 que at que notant in duas personas diuisis esse personam filij
 ab hinc in Hispania. 24 na Concilium Columna &
 inquit

Non clausi filij Abus Dei abus homini Et sicut illi errantibus
adstant.

23

In Itanium Lexo Accurrit Datus Vazquez, supra
Citatus, qui imitantia Martinonius, et alij qui satis primos
Cap. 8 attendit Felicem et Ciprandi Nestorianos si fuerit, ex
quibus ipse opinatur et filias ubi et hominis adoptivam
damnam omnino esse, et fide ab omnibus negandam Capita autem
probant quibus ille Ciprandi a Nestorianismo liberat dicitur;
Sed non Felix atq; Ciprandi error novus et mendicatus, et
et nova et incognita nomina fingebat, quapropter ipse in Columna
19 illud audere meruerunt a Conuictis Damibus. Nestorianus
Versare quatuordecim. Nestorianorum Auctores neg. quodli-
bet vincula negue noua erat.

24

quia ipse Ciprandus in sua
Confessione aperte professus filium Dei que supra et supra testa-
ta pro salute humani generis ditare ex inanita hominis facti
Ego, et postea manifestissime homo interior in una, eadem que
Dei, et hominis persona adglomeratu, atq; carnis testamenta in
dubio

25

Dia Felix et Ciprandus partim Nestoriani insuper partim
novi alterius erroris fuerunt Magistri.

Quing attentionis pars satis montant Datus Sarch, 29 Vero
Datus Vazquez, Cornelius et Argumenta. Damus que prece
adipalem Choroethus Nij Concordiam. Rem iam exp-
tuo.

Nestorius Certe inchoat Carabat, sed erat duarum
cedere in Deo personas, sicut et duas naturas, humanam et diuinam;
27 erat affirmare istas naturas esse inter se physice separatas,
neg in aliqua substantia, s. supposito intinuisse Coniunctas; sed
per insignis dum taxat amixt Extrinsic et moralem Copulatas.
Diximus igitur semi Nestorianos fuisse Felix, et Ciprandi, nesto-
ricasse quidam quo ad sed, quo ad secundum 1o et a Nesto-
rio et ab ecclesia alienasse.

26

Quompe tamen diuersimodis Coniunctabant
In Deo personas, duas distinctas naturas, et singulis galatruas
distinctis Elementis, inessentialitatis distinctas, sed per ipsas naturas

In nullo Substantiali Complemento Quinientis adhibebantur illi
Et plerumque amantur Quibus intere Quibus, nempe Priore Occasionalis,
Et Vera humanitas propria et Quare retentionis personalitatis Q
Ipsa Quibus, in 1° Substantiali, sed accidentaliter, quamvis
Esse plures Theologi probabiliter autumant.

N° 26.

Vide Regulae quae
in me dicitur. 9. et Sectione 2. Summa autem probationis mihi
satis efficitur sic ipsa Cipandus Confessio, quae in D. Lazari
Cap. 2. dicitur 89 legere quinquagesimo, ille n. pronominibus
designantibus, et ad consequentem Sebastianum, et quorum discrimen
Soli Nestoriani male de Unitate personae Christi Periculis
Usurpabant ex g. Quia dicebat Cipandus non periculum
quinatum est ex Virgine Vivifica, et individua, sed
per illi qui non ex adoptione sed genere, neque quae secundum
Dicitur quae Sebastianus, de filio et Mare Loguatur Nestri
Enim error fuit, ex Virgine et Deum, sed distinctum quare
ideo quae ipsi Mariae non matris Dei seu Despatris, sed po-
tius matrem Dei sui Et vocandis blateravit In Conu-
Cipandus, Maximus autem in Epistola ad Cipandus et Sebastianum
Vane illorum fuisse transum refert, Christus qui ex Virgine
Natus est. Iny non est Deus sed nuncupativus: fuit quae hanc
parte Cipandus Sebastianus, Cipandus in 1° ipsum Priorem
Quae in Christo admittit, et in 2° inter homines
et Verby, duo eiusdem Confessionis testimonio supra et Dicitur.
allegata explicari Evidenter, quem Priorem intinuit inter duas
personas erroris Videndum renouare solus Laterani apud Bel-
armium lib. 3. de Christo Cap. 1.

27.

Obijciat Cipandum Iny
personam Confessum esse nempe In testimonio citato dicebat
in una eadem quaevis adgloriam, argue Quae Testamentum
Inductum. Falso igitur illi personarum distinctionem affing-
imus, hanc obijctionem soluit facile et perspicue ac perat
pater Dicitur. disputatione illa 9 quoad quinquagesima nona
Sect. 2. et neque meruerit, Summa sit. Nestrius et
rauit

Fuit Divus Thomas, q. 2. art. 6. Saepi probatur nomine, dicitur
 persona, propter dignitatem. Et honoris honestatis, si exar in
 Cipiano verba nuper citata, quod satis ostendunt verba eiusdem,
 hominis in confessione lapsi, et explanatione, eaque missa ad
 Concilium, et referuntur in Epistola ad Concilium ad Episcopos Hispaniam
 in epistola Columna. q. quibus ipse Christum appellabat, ho-
 minis dicitur, et dum humanatus Concilium autem ita corrigi,
 Inapersona Divi homo; non homo dicitur, et humanatus Divus, et
 sane Concilium totum est in Confutando Cipiano errorem ex apostolica proba-
 tione. Intra personam, et substantiam in Xpo errabat qd Cipianus
 quia Intra personam reipse si credebat.

28

Dis. 28. hae Expositio,
 Xpi In quantum homo est filius Dei adoptivus, tenet in quovis
 Catechesis disputatur, Heterodoxa, aut erronea non est, et tamen in prob-
 abili, aut etiam temeraria. 1o. par. Constat ex dictis, nam definitio
 Concilii damnavit aliud genus adoptionis. Contra Cipianum, dicitur
 tamen si debet personarum, aut saltem hominum illam, qui Divi
 si fuerit natus, Coniunctus se identitate personae cum filio Dei, seu qui
 fuerit pater homo, et natus. Quem secus ante adoptionem, et
 incarnationem, qui propterea ab Cipiano dicebatur Baptismo in
 adquire. Durandus vero, et idem aliter Xpium appellabant filium
 adoptivum, quatenus Sanctus, quia si homo Sanctus est per gratiam
 Inimicis, et non per naturam ipsius humanitatis. Sicut etiam quia
 per gratiam habitudinem omnino similem illi perquam Divi acto-
 gramur in filio, Sanctus est, et gratia Dei. Sicut tandem quia
 propterea ante Inimicem non habitudinem, Humanitatis Xpi gra-
 tiam habitudinem habebat. aqua proinde Sanctificationis, cum filio Inim-
 icis adoptivae effectus formales sine illo ab Inimico Expositantia
 de facto impedimento susceptis, et Durandus, aut denique crede-
 bant, videatur.

29

Secunda Insuper inde patet, quia sine illo funda-
 mento componit Contraria Sententia nova filii adoptivi descriptio-
 nes; qua novitate, et licentia quisque, vel firmissime religioni
 nostrae fundamenta, subvertit. Tenet etiam hodie Durandus

revertet illas explicationes, aut definitiones, quas à Concilio Conco-
 fidentini in Lucam post Durandum restitutum omnia accepimus. Sed
 iuxta illas descriptiones Sectione Secunda productas neque apparentes
 defendi potest Xpi esse filium adoptivum cum Conventione. Si Deo sub-
 stantialiter copulatum a filio Conventu, immo Unitate personae
 idcirco fiat. Jo. Crad.

30

Quodam An Saltem posimus cum Gabriele Ni-
 maino, et maiori, quos expendit Barquez Capite 3. dicitur hu-
 manitatem Xpi, licet non filium adoptivum, a deo tamen esse
 a Deo. Respondit Communiter Theologi modum illum loquendi
 vitandum esse, ut Pel. arand. ponit, vel scandalum Cauan-
 tem: Nam Pax illa adoptio, seu adoptio iuxta familiariter in
 omnibus rationis definitione accidentale, et pene extrinsecum hoc
 recedat bene filium significat, extrinsecum Deo, quia extra sub-
 stantiam Constitutum immo adveniens potest tamen sua seu
 manita adoptiva substantialiter, et in hoc sensu, ut Luc. loquitur
 et Petrus, vel aliter ex antiquis patribus, videatur Suarez. Sect. 2

De Filio. § 9.

An Christus sit homo et filius naturalis Dei.

Sectione 1^a

Sensus deputationis, eius difficultas, et

naturalis filiationis aditus.

1. Haec propositio Xpi sit homo et filius Dei naturalis, duplicem
 involvit sensum, Specificativum scilicet, et reduplicativum; sensu
 Specificativo illud dum taxat significat, ut ipsum Verbum, quod est
 Deus, et Dei naturalis filius in natura divina, et ratione diuina natura
 sit etiam, et permaneat filius naturalis Dei, adhuc in natura
 humana, licet sit talis per naturam humanam non Constitutum
 et omne Verbum Quinque, et natura humanae Acceptio non amittit
 esse filium naturalem, quamvis de ipsa natura humana non dicatur

in. c.

Invidente esse filium naturalem, Sed trahatur se ille negatur, Et
 sperminetur, atque extra Conceptum seminecessarium, quom sufficien-
 tem si rationis naturalis, In quo sensu Xp'm De hominem esse fil-
 ium Naturalem Dei cogna est fide Catholica exploratum, multo
 antiquissimis Conciliis definitum, atque nominatim in Francofordi
 emi firmatum: nempe in Deo filium non carnis nomine adoptanti, sed
 semper Verus filius, semper Dominus: ac per hoc in postea omnium
 hominum, Veri filij vocabulum non amittit, quinamquam Verus dicit
 esse filius.

2.

Reduplicatus sensu. In propria Natura humana in illa copo-
 sitione, Similitudine et Constitutione positiva. Iponat filium Natu-
 ralem Dei qualem, ita dicitur, Sive negando. Sive per additionem
 ad ipsam naturam Divinam a formale Constitutione Xpi, ad omne
 in solis personaritate Divina, et natura humana. Et subterranis per
 illam apta et requisita Constitutione, quibus Conter Dei filius na-
 turale, ita. Tamen Et sicut personaritate Verbi. Cuius natura Divina
 Constituit Deum filium. Et naturalem, ita eadem personaritate con-
 Natura humana hominem filium naturalem Constituat, et ad hoc pro-
 Simus est huius gravissima quatuor sensu.

3.

Quis autem
 diffinitas satis scripsit explorat. Quis filius naturalis est filius
 ens a filio ex principio Conditio procedens in similitudinem
 Naturae, sed Xpi Et homo non videtur procedere a Deo in similitudine
 Naturae: nam personaritate Negus est natura Xpi, neque def-
 fuit ad filiationem, sed generationem Divinam, Sicut natura divi-
 na, Negativa, natura autem humana, que est natura Xpi, Et
 hominis, non similit, sed divimilima est natura Dei, a quo pro-
 cedit Xp'us, et Xpi Et homo reduplicatus, Et formaliter acceptus non
 est filius Dei naturalis. Anctis dicitur Satis manifesta difficultas,
 Et que procedens est consociatum, videlicet, Christus, qua
 homo, neque videtur esse filius naturalis solum Patris eterni,
 namque nemo, Sive sicut hominum humanitatem Communica-
 Verbo procedit a tota Trinitate Cuius sunt omnia opera ad
 extra, Et que omnipotentia sunt effectus. Et quod dicitur

esse filium Trinitatis, seu Dei iuxta prædicta Inmunda. Num
quia si Patet et canus humanitatem suscipere esse filium filii,
& sui ipsius. Num quia modo Christus, quia homo fuit filius, et
Spiritui Sancto, et sui ipsius. quæ tamen absurditate Speciem
non leuam Continent.

4.

Ob hæc difficultates poterat illarum naturalis Christo
et homini negari, sicut et adopruiam quoque negauimus. Et quidem
multi Solutionem desperantes, sicut nomini sui filiationem naturalem
Christo reduplicatiue qua homini Concedere Vidantur, aut Videre
exoptant; et tamen illis non nisi in sensu Specificatiue, et per
ichoniarum Communicationem Admittunt. Sed modo deperulibus
eorum loquutionibus, et phrasibus ex amen non facimus, sicut
neque Speciales sui naturalis Purpationes afirmamus; Aut negamus
præteridimus Enim a propria illa, et possitiua filia trinitis Con-
ditione. Idque dumtaxat asserimus, Christum reduplica-
tiue filium Dei, non adopruiam (Et ex aliis Supponimus)
Secundum Prædicti sensu, et potest inuicem Communicationem,
et substantialem ex Deo Constitutionem, at que ita filiationem
imputante.

Secio. 2^a

In sectionis Probationes.

5.

Sub isto igitur sensu, et loquendi temperamento nemo potest Credo,
naturalem filiationem. Christum homini nisi nominibus in-
que Contendere Velle poterit negare, et quidem Theologi,
fere omnes. Circa filiationem illam, istis aut alijs nominibus
appellatam, admittendam Concordes maxime Sunt, sicut
in euersione explanationibus, et non parum discripente, Opu-
rium discrepare Vidantur.

6.

Probari autem filiationem solent
primo ex Concilio Parisiensi deumpis testimonij, quibus
Christus dicitur Verus, et proprius filius Dei, quatenus erat ex
Semine David; Et fuit natus ex Virgine, et parvus est atque
hæc in Adam; qui proprio filio non peperit. Et que tamen
ascendit

ascendit ad Patrem, quae reduplicatio apponitur, atque
distributive explicatur a Concilio, etiam cum reduplicatio
illius negatione Secundum divinitatem q^o Christus quae
homo est divinitate. Et est filius Dei.

7
8
Probatur Secundo. Quia clarus
naturalis hanc phrasem Theologi Sanctorum Patrum testimonio
quorum Venerabilissimum reputari solet illud Augustini lib. 82.
in Isaiam. Circa fin. ita dixerunt; Et si filius gratia, non
natura; Virgenitus autem natura, non gratia. Atque adeo
adverte sed de Virginitate Dei secundum naturam. etiam
humanam loqui, Ambrosianam, et responsionem ad dicit: Non
hoc etiam in ipso filio ad hominem referendum est? ita sane, q^o
dicendo Sicut dilexit me pater, et ego dilexeris, gratiam mecha-
toris ostendit, mediator autem Dei et hominum. Non in qua-
ritum Deus, sed in quantum homo, est Xpi. Iesu.

3° ratione sic
probare possumus, filium naturalem est, Vivens a Viventi exprin-
cipio Concordo in similitudinem naturae, sed Christus et
homo est. Et Vivens a Deo Viventi, et est manifeste Deo Viv-
ens per divinitatem personalem, quae et rebus ex parte prin-
cipij producentis, nempe omni divina personalitate. Tenet ex parte
Dei potentia aliquid ad extra producere, et se habet ex parte femin-
is pro ductu, Constituens videlicet ipsum Christum et hominem, et tamen
procedens in similitudinem naturae Dei, et quidem in similitudinem,
non accidentalem, qualis est in filij adoptivis, neque in similitudine
simulam qualem est substantia Supernaturali creatura, sed in substan-
tialium et in finitam, q^o Xpi, et homo est filius naturalis, saltem
quatenus h^o naturalis significat filium substantialem et
in finitum.

Quarto Sive Verborum Christi videlicet, Natum sic,
ipsa ad Veram generationem, et naturalis generationis Normam non
tamem exigit, ut Virgenitus, seu filius dicens, procedat in car-
nem, sed in similem naturam, quam in similitudine naturae; sed q^o
et homogeneus ad Deo, licet non in similem naturam, sed in naturam

Definitionis quae dicitur

Similitudine, q^o xpiⁱ qual homo in a generatione, et tanquam filius
naturalis Dei procedit. Mater imprimis est notissima definitio in
Verbo; quae mutare non licet, atque, ut ita loquar, in dicitur pre
ceptis, suo que rigore singulorum adtingere. Sicut Vocatio alia sig
nificationis sufficit. Inde de ratione filij non est procedere in
Similem naturam, aliquam Verbum Divinum, cuius natura
non est Similis, sed eadem cum natura Patris. Sicut non fuit, neque
derivatione filij est procedere in Similitudinem eadem natura, vel tanquam
Similem eadem natura, ut procedat et est Verbum Divinum
Ceteroquin homo non esset hominis filius; sed igitur est proced
ere in Similitudinem natura, sicut in simile in natura.

10.

Minoris pro
deus Sologium Multifariam obiter, copiosi disputatione 3a Sectione
C. 6. Respondet, Sed duo usant praecipui modi, primus, in que
nobilibus controversijs disputandum maxime idoneus, hunc scilicet ten
sum. Clarum in quantum homo procedit et simile Dei in persona
litate. In xpo. Aug. personalitas; et in generalia tenet theo
logico, aequivalenter que omnia; quia natura est principium motus,
et quodam eum in quo est 1° ex parte; Personam vero est prin
cipium, et radix operationis proprias Christi Domini exigent potest
et medijs habitibus inferenti, at que pro diversis et quod, sicut
et Constitutio totius Suppositi includenti, et Substantiam nat
uram, quae est principium quo. Simo personalitas. Xpi. Dominus
et illa excellentia Substantiam, quae pro modo natura dicitur
a seipso proportionem, et exigentiam; at que efficaciter inducit op
erum Supernaturalium existentiam; in Deo autem ea sup
positi pars, quae omnem perfectionem, et maiorem praeter aliam
excellenciam in se suo postulat, et determinat proprietatum, et
operationum nobilitate Vocatur, non vero Substantia, quippe
in Deo Constitutione Valde materialiter se habet haec, aut illa
personalitas Creatura, propriis opera. Sicut, sicut, et illud sp
ecificae praesentiae, a deo quidem, et sicut natura Deo sub
stantiae in se, sicut in Angelo, sicut in lapide, eorum et vocatur Substantia post
ultra, et inducit intellectum etiam Volendi que motus, et cum illi non de
bea

beatitudinem secundum specificam suam perfectiorem humanitati
Dei supra illam, sed prius ob personalitatem unitatis, hoc dicitur. Quod
innatentia natura, seu, quod generit munus natura

Confirmamus primo.

11. De patre et filio. Et pater et filius. Vel Deus illam similitudinem
impartant iuxta quam sicut Deus ratione natura diuina
prima radice conetur exigere, et habere suas proprietates, attributa
et beatitudinis operationes, ita Christus ratione personalitatis diuinae
exigit, et habet proprietates supernaturales, cooperationis proprias
suas, et sicut Deus a diuinitate habet omnem, et inpositam
suae felicitatis operationis, immo et quantum ad aliam productionem.
Ita Christus a personalitate potest habere quocumque in fini-
tate. In categoriastica constituitur motus, et natura diu-
inae substantia, quae est prima proprietatum, operationumque
radix. 1° in Deo personalitas a se natura similitudinem
cum Deo. Confirmatur secundo, gratia habitualis
in nobis est similitudo, et participatio naturae diuinae, ideo quae
in ordine supernaturali natura nostra appellatur, redit sicut
nos ita Deo similes, et sicut ipse a natura sua habet se
agnoscere, et amare, sic nos a gratia habemus, Deum cognoscere,
et circumspicere, et diligere, 2° ob eam dem rationem personalitatis
Dei redit ipsum in fine praestantius Deo similem; Summa
est similitudine inter omnes possibile, quae supple-
to innatura creata conuenire poterat.

12. ⁱⁿ Similitudinem opinabatur, (quo si que a natura exanimem si-
ceret) Christi dici posse in similitudine natura a Deo
procedere, et quem modo explicare promissi, ad specialis perso-
nalityatis Verbi diuini conditionem quamdam recurrat. qua-
tenus nimirum, Verbum iuxta proprietatem suam relativam
relativam Christi similitudo intentionalis, Imago et spo-
die copiosa natura diuina atque paterna. Quapropter cum
procedat Deus et procedens, seu suscipiens a Deo illam in Verbi
Unita relatione, et tamen imaginis et similitudinem, aqua

ipse formaliter Et intrinsece Constituitur, nequit non etiam
esse In Similitudinem Naturae.

13.

Secunda huius probationis Modus, qui
forte alijs placebit, tunc potissimum ob causas parum laudandas
mihi videtur. 1^a Est nam de Verbi Divini Similitudine
intentionali; omnia fere obscurissima sunt, et quae plerumque
nichil praeter Verbum Somnum Contineat deprehenduntur, aut
enim Similitudo illa intentionalis Concipitur instar puri termini
producti per divinam intellectionem; quod sane quancumque, aut
ex quo intelligendi omissa. Cuiusdum sit. eque admodum Con
sideramus, aut illa Similitudo est in Verbi relatione, tamquam
in obiecto producta, In quo de in re Cognita Cognoscantur obiecta
Divinitate intellectionis: de quo Partes Ludovicus Molina 1^a parte
g. 3. q. 3. art. 3. disp. Prima & respicienda Sapientia praestitit,
Est omnino improbable ne videlicet dicam. Aut tandem ea
Similitudo est in Verbo tanquam in Cognitione formalis, et clara,
Et post univalem Secunda; quod quidem termini maxima cum
Caritate rem ipsam nempe Similitudinis proprietatem exp
licite videatur, quia Verbo eam novam Cognitionem accipit.
tunc non ad hoc Theologi placuit, ad filiationem Christi natu
rali firmandam, minus idonea illa modo excludenda est.

14.

Secunda
Causa sit, nam Sicut intentionalis illa, atque producta
Similitudo Valde Conducere. Creditur. Et Verbum Divinum
sit filius Dei naturalis, at sine Similitudine naturae, aut sine
participatione eiusdem naturae cum Patre. Verbum filius minime
foret, Et omnes supponunt, requirentes Sicut praeter intentio
nalem Similitudinem, aliam, eam quae propria, et naturalis.
sed in Deo Et homine, Similitudo intentionalis nempe Verbi pro
nata non est. Conuenit cum Similitudine aut identitate
naturae Patris, vel Dei, qd. Christus Et homo ratione Simi
tudinis intentionalis nequit dici filius naturalis Dei. Quod
si enim intentionalis Similitudo absque naturali sufficeret
ad nomen filij, multo magis naturalis Similitudo absque inten
tionali

sonali similitudine, sufficeret ad rationem filii. Arguitur
Spiritus Sanctus, per se filius regitur. Quid? Quam & per se hoc
sicut in adho. Sicut, Ac primum & sic.

15

3a. Causa, quippe titulus
Quo & per se homo. Verus Dei filius dicitur. N. e. merito personate
Verbi divini potendus, sed 1. a ratione unum divinum
personalitatis, 1. scilicet a Conceptu personalitatis Dei producta.
Et per se superioribus. N. habit. nempe Spiritus Sanctus,
humana autem. Coniunctus sicut est per se Verus Dei filius. 2. Similitudo
inhabita in verbo N. potest Conducere, Et per se mag. cum mag.
Sic filius Dei naturalis.

SECTIO 3a

Explicitio tractatus de personis abstr.

personarum personarum

16

De Sordis disp. 90. sectione 2. & hac argumenta, Patet arguit
disp. 89. a numero 80. Decanus Gaspar Hurtado, Arizaga et
multi alij, quos in presentia optime exposuit et defendit. Quone
Hurtado merito distinguunt duas naturales personarum, quarum
altera e. per generationem alia in per generationem. N. scilicet
Sicut? Sed per personam hypostaticam ad propriam personam. Tamen
ad unificandam eamdem numero 1. specie nam genito, quod habet
generari. 2a. ad unificandam eamdem parentis personam.
Ad huc que ita opponitur Patet Sordis & per se per se & per se
naturalis Dei, quod nimirum Deus dicitur habere naturam
hanc autem naturam requirit in se eadem multiplicationem filii ista a hinc
rectitate petit, rationem impugnat. Quod reliqua maxime con
tinet, in merito in gram filius N. e. qui scilicet in e. nempe
filii et per se. Patet ad Rom. 8. 17. quod per se con
tinentur substantiales Christi ex substantia 1. persona divina
sicut dicitur in omni. Ad hunc Patet arguit Sordis

hereditate hinc ipso naturam propriam Et filium naturam regenerat
 saltem explicat. *Præterea* Cum natura sit supra dictam sit
 s. principium s. radix propriam Et operationem in eo subiecto, qui
 primo et bene in se procedere dicitur in similitudine naturæ, nil
 aliud erit, quam procedere in similitudine naturæ seu substantiæ il-
 lius, quæ se habet tanquam principium, s. radix propriam atq.
 operationem. Ita cum procedat Christi h. hereditate naturæ, et
 substantiæ q. filius est, qui regeneratus locum h. fuerit.

nemo
 17

Arguunt
 Basilus, Donat, Loxa, Et Lugol. Quos in hoc arguunt etiam
 Antecessores Vasquez Spiritus Sanctus ratione subrogatus
 procedit Cum hinc ad positivam bonam Dei, atque ita pro-
 cedat h. hinc naturæ signi h. hereditate naturæ esse Spiritus
 etiam naturæ Dei h. hereditate dicitur esse, sed Spiritus Sanctus
 in s. filius Spiritus, aut s. Et secunda Persona. q. habet
 h. ut hereditate esse ratione ipsius originis, Et essentialis
 distinctionis, non sufficit ad rationem filii naturalis.

18

Vero in primi
 maior. Non enim est Spiritus Sanctus, s. hinc ad hereditate
 accepta Et postea atq. dicitur neg. Cum hereditate deum p. dicitur
 possessio nimirum nulla est in Spiritu Sancto hereditate Et possessio
 sui Constitutione, Et propria sui personæ h. Et hinc hereditate
 sicut quæ Verbo dicitur procedit h. hinc Et hereditate naturæ in
 Verbo enim suapersonalitate est, non solum possessio divinitatis, s.
 alia quævis, neque est tantum possessio producta Et Spiritus
 passiva, sed specialiter est sui producta ad posse rationem divinitatis
 Constituentem in Spiritu Sancto, quæ g. erit minus, s. Spi-
 ritus, seu producendi s. personæ, et hinc ab que denovo
 Coniungendi divinitatis h. hinc, ut hinc datat ab alio adposita
 enclitica bona saltem titulus productionis Christi hereditate
 s. hinc s. hinc s. hinc, atque h. hinc s. hinc nulla
 tamen in Spiritu Sancto, sed tantum actualissima possessio, q.
 apparuit h. hinc s. hinc. Adempe hinc s. hinc quæ
 quis dum possidet, Et hinc exiget Visionem puram, Et sine
 hinc

Iure ad Aliam Veritas, ea quide Constituat Veritatem
 Et filium adoptivum, non quatenus esse Dei patris inten-
 tionalis, sed quatenus foret sui exigentia. Quia ratione
 modo per gratiam sumus heredes, et filii, non vero per Veritatem
 beatam cuius illa gratia est, exigentia, et hereditas. 3° Similitudinem
 Veritatem Divinam per gratiam personalitatem; quia simul est divinitatem carni
 personam, et alterius personam. Patris & Mater non est heres, atque
 ita neque filius naturalis, ob eam personam itaque Veritatem, sed Veritatem
 et exigentiam inde imitatur personam. Ceterum de distinctione
 filii et Spiritus Sancti de ratione late dicemus in speciali de
 hoc sunt computatione. Ad tractatum de Trinitate.

19

Deinde advenit
 Arguente Patre Iure illos. Sub eadem substantia Constituitur
 etc. Dicat se debet nobis, qua ratione personam per gratiam sanctam
 Veritatem dicitur, et sui filii adoptivi Dei, et tamen appellatur
 Spiritus Sanctus adoptivus? nunquid non filius Dei, Vocatur et
 Veritas, 2^a dicitur nam dicitur per gratiam efficiuntur. Ita
 sancti. At inquit ratio qua ratione dicitur dicitur, et gratia
 habitualis participare naturam modo sufficientem, Veritatem filii quam
 Spiritus Sancti appellatur, quod personam generis Veritatem
 Patris faciet nisi assumendo gratiam et Veritatem, et
 exigentiam similibus operationum, quibus Deus ipse se habet
 Veritatem, nam quia propterea, Veritas et filius Dei, Inquit dicitur filius
 Dei naturalis, et in Spiritu Sanctum imitatur, 3^a Fides
 et longe sustinetur naturam dicitur participare, atque naturam
 tamen sit in Deo et homine Veritatem naturalis et substantiam
 substantiam substantiam naturalis dicitur etc.

20

Ad hoc dicitur
 Summa Similitudinis In quoque naturam rationalem ordine Veritatem
 Veritatem filii, et cum Spiritu Sancto In suo ordine personam
 Inadequate dicitur si sit tam Similitudinis suo principis, quam
 est Secunda persona de ab aliis rationem equat sui locum
 legi adhibent solent, et nomen naturam obrectum. Latam Simi-
 litudinis in natura, ratio ergo si Spiritus procedat cum naturam

Sei dicitur esse filiationem, nimirum, ab adoptione, Suscep-
 tione, Et generatione, Et ex dicto demonstrat notice Quirado disp.
 83. Præterea negominos em; Qui enim ex Substantia præ-
 eunte, Et non Creatæ, Sed ex propria Substantia ipsius productum
 efficitur, Et Constituitur, ipse non exiit à Creatione Filia, que
 dicitur productio rei ex nihilo, neq; ab invicibilissima generatione que
 productio rei ex aliquo præsupposito Subiecto appellatur, neque ab illa
 generatione, que est productio naturalis, Vel suppositi ex aliquo præcedente,
 Certe in fine illius Constitutio; Sed ab Speciali, Et propria ex genera-
 tione, que vocari Convenerit, productio, seu origo Pueri à Virgini
 per Communicationem intrinsecam alius Substantie, que et sic com-
 muni principio, ac formæ, et similitudinem Naturæ Substantiæ
 Communiter, Christus autem Et Homo ita productus est

S. Et cetera . 4.

Inferitur diuinarum Sententiarum Iudicium:

23.

Primo ex dictis reiiciendi veniunt Scola, Et Pontius Legionensis, qui
 Sere imitariu nota supra disp. 81. existimantes Christum Verbo-
 minis non aliter esse filium naturalem Dei nisi quatenus in illa
 reificatione importata intrinsece Verbum ipsius Assumit, quod
 subiecte intime Spiritum hominem Constituit, et in se filius Dei naturalis
 est. Quapropter iuxta eos humanitas non Constituit, aut Complect
 intrinsece aliquem finem naturalem Conceptum admodum inadæquæ
 ex filio, seu filiatione naturali Consistente penes Verbi personalem,
 Et diuina Naturæ Unde ita potius Specificatiue, Et Veluti permissiue, quam
 reductiue, et permissiue Christum Et hominem filium Dei appellare
 naturalem videntur. Cuius illationis inuidiam, Et Vel fugere, Vel
 fugere Cederent Sententiæ reformari addidit Oratio Cardinalis Chri-
 stum Et hominem, etiam reductiue esse filium naturalem Dei, in
 Et tamen, licet non infacto esse, quatenus subiecte includit in
 Compositione formali actuali ipsam generationis æternam, que est
 filia in fieri, seu productio filii, Et naturæ diuina Communicatio,
 non tamen inuoluit nãq; ipsa æterna generatione Communicatam

à qua filius Constituitur.

24

Sed ista S. S. nostra circa Communionem
doctrinam probationes satis impugnant; eandem que impugnat
illud commune argumentum, Quod scilicet in de in fessera Chri-
stianum hominem non magis, aut nobiliter esse filium naturalis Dei,
Vt illa Ve ratione magis appellatur filium, quam sonet, et appellatur deo,
aut loqui hypotheticè dicitur, cum tamen Coniunctionem, et Patrum, imo
Confidendum, nullus sit, qui ab illa filiatione per gratiam dicitur substantias
inhabita, homini illam Coniunctionem Summo oppere dari Commendat,
Laudet, et auctoret. Denique illam impugnat, quod simili et eadem
ratione, scilicet si homo dicitur sonet Verbum eternum, Nupte so-
minem illum intrinsicè componens, non dicitur Accipere filius
Aeternus, quod tamen loquendi genus, nec in Coniunctis neque imper-
tibus aut Theologis deprehenditur.

25

2° deinde est Patrum

modo supra Citatus filiationem naturalem explicans, quatenus
Xp̄i etiam secundum humanitatem, non solum est Verbum à Deo
Pronuntiat, ipsi que Deo Coniunctus, Verbum, et procedit in similitudine
naturæ: Et enim humana nra Deo similis, sicut non specificè,
Sed tamen generice in Conceptu naturæ intellectus, amicitia, et hereditariis,
Et arcanorum notitiæ Capax, Etque propterea incarnatione, uocata
quam homo extraneus potest filius Dei adoptivus esse, quod si-
cuti iuxta quam etiam homo Coniunctus Deo naturalis eius filius
est, quod autem natura generice similitudo non requiritur probat
ipse, et illi definitionis Verbis, In similitudinem naturæ, et Nuptari
exemplo multo, quod filius est avini, et equi.

26

Deo enim dicitur, inquam,
Et illi quamvis realiter non videatur: dum obca, que supra
diximus, sum quia diuersissime necessarius nobis non videtur.
Non quia si ille quidquam valeret, probaret etiam Spiritum sanctum
Eius modo filium Dei: ipsi nimirum Neque deficit magnopere naturam
rationalem similitudo cum Spiratore imo maiore eidem Conuenit
quam Christo Vt homini cum Deo, neque aliquid genericum Manus
Naturæ productus Cad ratione filii, iuxta Trinitatem, et humanitatem

240
deficit

Cum propriate. *Veritate filius est Dei, quanta Quis homo est filius
sui generis; nequit non esse et appellari filius Dei naturalis. Et potest
a filio naturali non separari, sed Christus et homo ita se habet,
q. probo maiorem suam quia Dei inspiratione eundem, vel simili natura
Nihilus videtur Deum deprimere filii naturalis. Nihil ad aptare
quam ipse Christus: hic tamen coniunctione cum suo Patre longissime
greditur. Deum cum hanc generis vincula, aut potest enim non abire,
et separari, sed eandem personam Dei substantiam, à qua
simul Deus et Christus constituuntur; esse autem à principio coniunctus,
tam se habet ad filii naturalis rationem, quam procedit in similitudine
naturae. Tum quia diversa se habet per se naturae affectus et voluntates,
vel non minus similitudinem, vel similitudinis cum natura divina
comparationis quatenus saltem illi naturae identitificatur, et à qua acci-
piat esse divinam substantiam, maiorem, inquam, aut nominosam
quam sortitur humana Petri natura, cum natura Joannis,
à qua recte distinguitur.*

29

29. *Quia filius ad Deum Verus, qui natura, aut nativi-
tate talis sit, sicut filius naturalis, et potest à natura, et nativitate
sed Christus et homo ab Augustino citato sectione 2. à Greg.
lib. 1. moral. Cap. 19. ab Hilario lib. 3. de Trinitate. (à que
etiam naturalis appellatus est), et ab alijs pluribus vocatur filius Verus
nativitate, natura, et origine. q. 1. q. 2. nam iuxta cum auctoritate
Numero 3. q. 2. et 3. q. 9. homo retinens propriam substantiam
Dei Verus, foret istius filius proprius: humanitas etiam sine sub-
stantia sua modo coniuncta Deo filius proprius esset. q. Christus
et homo, qui non solum coniunctus, sed etiam in aequitate ide-
ntificatus est cum Deo immo cum natura Divina, nequit vocari
plusquam filius proprius.*

30.

Denique Patet Videtur disp. 86. sectione
30. *Convenit ideo Christus hominem fabricandi operatione esse filium
Dei naturalis, quia procedit a patre et simili iuncta, id est et
habens sibi vitam aeternam participationem, in humanitate; quae
filiatus est formalis communicatio naturae divinae, et per quam
Natura Divina et talis communicatur homini. Conditio per eandem
situationem*

fitatione. Duplex Lumen, sum quia formalis illa natura diuina Communicatio, non est propria personalitati Verbi, sed quae exorditur ab alijs relationibus, In natura Creatae Inuentur, sum, quia non est Communicatio naturae diuinae Constituentis formaliter Xpi & hominis; Et ideo per accidens, impertinentia quae relabet illa naturae Communicata, aut illa personalitas & est diuinae naturae Communicatio.

Sectio 5.

An xpus & homo sit filius Patris Trinitatis

31. Haec est 2^a difficultas, quam disputatione Injris persequimur; Circa quam 1^a No^{ra} arbitratur Christum & hominem esse filium solius Patris Aeterni, Et non totius Trinitatis, Ita opinantur Damascus, Lorka, Rodas, Amicus, Alciure, et alij simpliciter Thomisti, qui prae diuinae Thomam diuinae Bonaventuram, et alios Antiquos referunt; modo tamen dubia fide, modo autem etiam nulla; Saepem enim loquebantur illi sensu, quo infra Concilium Thuleranum, Et Augustinum explicabimus; Secundo a No^{ra} confirmat Christum & hominem esse filium Dei, atque ita totius Trinitatis; non quidem secundum eorumque, quibus est in diuinae personarum multiplicatio, Et oppositionis relatio ad intra, Verum secundum diuinitatis rationem, Et diuinae omnipotentiae Unitatem; In qua Trinitate Personae Inuicem sunt, Ita Pater solus disp. 29. Sec. 2. § Sextam rationem, Et Pater Bazquer. disp. 29 Cap. 1. 2. quibus ascenduntur Perque Clarado, Becanus, Tuni-anus, Bernal, Amiga, et alij

32. A sentio 1^a Christus & homo absolute & proprie est filius Trinitatis & Patris Dei. Et 1° Christus & homo est compositum procedens a Deo non per generationem Aeternam, sed per temporalem: non per Communicationem identitatis cum natura diuina, sed per hypotheticam Unionem cum diuina Persona. At qui generatio temporalis, atque ad Unionem hypotheticam terminata, in ea se consistens, non procedit a solo Patre

eterno ratione sua Deum habitandi. Sed a secula Trinitate ratione diu-
ine omnipotentia, omnia enim opera ad eam Communia sunt toti
Trinitati, cum in procedendo creatura nulla inter diuina personas
oppositio sit. Perum Summa Conuentionora, q̄ Christus et homo procedat
non à solo Patre eterno, sed à secula Trinitate. Et igitur Trinitati
et unius Dei filius.

39.
Communias

De 2.ª de ratione Patris Non est, et substantia
sibi coniuncta, quam ipse filius genuerit, sit ab illo producta. Suf-
fuit enim, si ipsa Communicatio ab eo producat et contat in eam
Creato, tam rationali, quam irrationali, qui videlicet ad filij Conti-
tutionem præbet aliquam materiam sibi coniunctam partem, quam ta-
men non generat, sed Communicat Unionem cum anima procedendo.
g.º Patris Deu Christi et hominis non debet esse ille qui generat
Substantiam coniunctam, et Communicat, nempe 1.ª Persona perso-
na trinitatem Verbi producat, sed ille qui Unionem substantiam coniunctam
cum Corpore animato producat, et qui ita producat Deus et Veritas,
et Veritas non vero et Patris eternus. g.º

34.

De 3.ª Quod Christus et
homo sit filius sui patris, et que etiam Spiritus Sancti et Dei
non a seculis aliquam ab eorum Speciem, quam omnes circa similes pro-
positiones non contemnant. Nempe Christus et homo est verus
sui ipsius quatenus Dei, atque ita et Spiritus Sancti. Quoniam
et contemnit Deum eandem et primum uniuersum, et donat bene-
dicere, et benedicere que bonis. Quare Christus et homo est minima
Verbo, aut dicitur et Deo, est etiam subditus obedienti sibi ipsi et Deo,
aut insuper iuxta phrasin Theologos seruus, et tandem Patri faciens
et homo sibi ipsi et Deo satisfactionem acceptanti, que etiam sensu
meretur erga se. Sic erga Deum et Patrem, et Caro Theologie
dogmate affirmant solabim, erit g.º etiam filius sui et Dei.

35.

August. alios que Patris quorum doctrinam expressit Concilium
Holeranum II. in fidei professione etc. Et sequi tamen Spiritus Sa-
ctus Patris et creaturam est ph.º incepte vero. ibi enim tantum do-
ctum non esse credendum auti Christi Domini Patris, alterum et
Obiiciunt
Ph.º

Verbi nempe *per* personam, Alterum *est* homini, *videlicet* Peris,
 pro eo quod (adiunxit Concilium) Maria eodem Spiritu obvio-
 tante concepit, quod perspicue expheuit Augustinus in Enchirid.
 Cap. 38, 39, et 40. et affirmans Spiritum Sanctum esse Partem
 Christi homini, et negans esse distinctum Patrem, sed eum totum
 cum aeterno Patre & Filio *Verbi* divini. Cuius et nostra doctrinae
 Summa est: Patrem, filium, et Spiritum Sanctum, non esse tres Pa-
 tres naturales, & Filio homini sed unum, sicut non sunt tres eius Dei
 sed unus, neque sunt Patres tres adoptivi Isaacitii, sicut de-
 quod pure creatura ex. g. Sanctissimi & Virginis, quamvis per
 quamdam appropriationem non semel specialiter determinata
 personae nomina ista subuantur.

35

Arctico. 2o Christus *est* homo

maiori quidem cum iure adque *stricte* loquendo, et filius Solus Patris
 aeterni, et non trius divinitatis, *et* opinioniones aduersae, nonnullaeque discordiae
 spei tenus relictionis ad concordiam facile trahiscent, Remegio
 1o. Pater et filium cum substantiae coniunctione producent, 2o
 nequit non esse *stricte* aeterni cum iure Patris, quia magis, seu
 rigidius principium ex illa coniunctione producent, Christus autem
 et homo magis procedit a Patre aeterno, quam a tria divinitate: Com-
 ponitur *videlicet* intrinsicis, ex personarum, humanitate, et aeterni
 Unione, quarum quidem sanctorum duae personae ab omni
 divinitatis personis aequa procedunt, pia vero a solo Patre aeterna
 citra, 3o *stricte* loquendo Solus prima Persona Solus Christus est filius.

Expheo. 2o. Ut Beata Maria per se et rigidius dicitur mater
 Christi, *videlicet* aut etiam necessarium pia probabilitate iudicantur plures
 Chalopi, ab illa non solum produci Unionem humanam, sed etiam Unionem
 et loquuntur. Et quidem de quibus genitorum aliquis. Sicut pater
 sicut mater, ab eodem comiterantur in producenda Unionis, ex eadem
 vero in producenda naturaliter ipsam filii, vel personarum, vel animam
 ipse procul dubio in magis et *stricte* illius genitis Patris, 3o et Patris
 aeterni comiterantur ab utraque personarum in producenda Unionem
 personarum Christi. Super addat rationem ipse personarum producentem
 ille Solus *stricte* pater seu Christus dicitur est.

18
Aucto 3° Xpi ille, qui ex Patre Aeterno, et nativitate
humana quodlibet non esset tantum Cunnigae filius quam
quanto Patre Xpi, qui Spiritus Sanctus est, aut quanto Christo
Dominus noster Iesu Christus. Haec aucto ex precedenti aucto
manifeste colligitur Et nullus postulet probationem

Disputatio 2°

Annulus sit servus Dei?

Solutio

Sententiae opposita et eorum fundamenta

1. Xpium loam et hominem esse servum Dei negat Data 3°
quod disp. 80 et cum ipso Beatus, Martinus, Gregorius, Irenaeus, Iulianus,
Ambrosius, Iulio, Ambrosius, et alij; affirmat vero Patres Irenaeus
disp. 44. et Comes Valentinus, Tannerus, Iosca, Aruaga, Be-
nal: quibus sequenter adducunt Thomam 2° 2° q. 20 art.
1.
2. Negantes probant, nam ex Aristotile 2° Thomam, et alij servum
itallefiniunt: est organum instrumentum ve animarum actuum
separationem alienum homo existens, Xpi autem n^o est a Deo separatus.
2° Servus, ille dicitur, qui alienus et extraneus est a Domino, et
quidem magis quam filius adoptivus ab adoptante; Iamque domino
debet omnia sua opera. Xpi vero etiam secundum suam homi-
nitas extraneus non est a Deo. 3° Nam servus nequit
in honore, honore, aut sede a Domino suo communicare; et multo minus
desuper eod^e adorari debet; oppositae autem praerogative Christi
serving, qui ad dexteram Dei sedet Condutorum; 4° nam in Con-
cilio Sanoctidensi atque a Pontifice Adriano induitur Conventus
Contra Felices, et Respondum Satisdamnantem adoptio, et servitus
Christi et hominis imo non semel accusationibus servitus repre-
henditur Sententiae, quas quia manifestas et inobstantes scho-
lastici

Satis Eniaque obis, perducere. Mo do non oportet. Quia
Sanctum elegantur. Felicitate Satis. Sicut illam negantia. Sa
uimus.

3

Affirmantes. Probande affecendo eam. Sicut de finitione. Primum
telectuare proprie et simpliciter abutitur: quam ab Aristotele de
sumi arbitrantur; et de po. Et homini conuenire certum est. Secundo
negant Aristotem in vulgari supra citata descriptione apponere per
viculam illam. Separatim. Sed tantum separabile; Et Sicut. Quis
sophus demoraret. prae hominem permanere. In sua substantia. quamvis
deinat. Aut perat. Deus autem sine. Xpo. homine. penitentes
Valer. 3. Scripturae passim appellat. Xpy. seu. ex. g. Ad
Philipensiu. 2. dicitur. Xpi. qui cum in forma. Sui. esse. semetipsum
examinauit. formam. Sui. accipiens. Ad ad Deum. et similes. Sui.
Inmensi. Satis. Veram. Sicut. intellexerunt. Et. Chrysostomus.
Sicut in forma. Dispositus. est. Deus. ita in formam. Sui. per se. factus. Est. homo.
Et Augustinus. Epistola. 178. In qua. Sicut. in similitudine. homi
nitate. in. Sui. subiectum. Sed etiam. Sui. euidenter. Cor
firmus. Quinto nam. Et. de. passim. Deum. appellat. Dominus.
Dominus autem. ac. Sui. mutuo. referuntur. Et. de. dependantia. euen
tialit. Creatura. fundat. necessario. Sui. respectu. Creatoris. At in
Xpo. Et. homine. adest. illa. Creatura. de. dependantia; indeque. ipsi. Sui.
obedientia. Sui. sine. dubio. conuenit. Quid. igitur. Vera. Sui.
qualis. et. in. nobis. diuideri. possit.

178

Secundo

Subiectum

4

Inter oppositas et ruper exposita opinionis anceps omnino Surtisui
pobus. Sui. sagari. Debeat. Ancepsitem. aut. fuerunt. duae. potissime
Causa. prima. nam. argumenta. praecipue. 2. quae. de. auctoritate
perentur. Et. sunt. fere. omnia. in. negotio. penitus. Vocat. Sui. ab
auctoritate. Contrari. de. nudantur. a. Barquer. quid. Et. Sui.
Interpretantibus. affirmatiua. testimonia. de. Sui. improprie. ac. mite.

phonia; A laud vero laudis; negativa Admonita de civitate hujus
 ac de peccato sua intelligitur. Secunda nam eius dicitur omnino
 est servum Christi non esse. Si ea civitate deffinitio admittatur
 quam de Varquez Cravella afferre solent. Cuius etiam est Christus
 esse servum, si Dari. Soares. et reliquorum Serui, de servitutis descriptionibus
 assensiamur quas aut potius approbet deffinitiones que sunt sine
 absolute, dubium magis et magis est: nimirum Magnos Servitute quisque
Autem.

5

Quapropter dicam ego Christum Libertatem, non esse Servum cuiuslibet
 esse tamen servum naturalem. Non est servus Civitatis: nullus enim talis
 Pater potest nisi ipse a Domino non accipiat illius originem, et nobilitatem
 bene factum quod accipere potest, et in amari et concitavit. Civitate
 admodum non sit Domino quibus adiungitur est sine hac enim
 vel in familia, vel in gremio, vel saltem in nomine, et gratantia de
 facta nemo sine gentium, et patria sine Civitate affirmante Civitas est
 Servus. At Spiritus homo accepit, et semper habuit a Domino maximam
 ingenuitatem excellentiam omnium. Nativitatem Dominum atque pro
 tantissimo Imperio Creaturas, cum Domino Vinculum est tamen tamen
 naturalis quia sua natura et origine natus est. Et quisque ab illo homo
 ad servitium Deo et Patri factus est, et Creatus est ex illis que in servum
 natura et servum legibus pareret, quoniam illa seu beneficiis absolute
 dependantia, et servitute, tam in existendo quam in obedendo manumittit. Quare
 Inque Libertatis, Libertatis, aut maiestatis aequalis. Deo perfectioris
 Libertatis quapropter inde a ratione et nomine servitutis. Christus Libere est.

6

In fine
 quod, plura etiam ex affirmantibus Servituti In Civitate servare absol-
 uta, ita tamen positione, Christus est servus, sed cum imitatione In
 quanto homo, sive secundum humanitatem: Et quidem non quia posterior
 Incipit Libertatis habere potest, sicut si Christus et homo mixtus
 est, motus etiam simpliciter dicitur; sed ne pernam libertatis famili-
 arum servum; quia illi subactis in Christo duas personas servum
 et Dominum significabant, et idcirco maiori studio Civitate et proinde
 Christus est servus filii, aut Spiritus est servus Patris. Quod etiam
 pluribus Respondentis Civitatibus, si quibus exhera opinio non placuit;

patet

posse dici xpi et hominis unum, appellando unum supra naturam
humanae, et negari unum reduplicando supra personam, hominis. Et
posse indicari personam divinam, quae adoranda, et honoranda
est pariter cum deo. Idem de his sanis

Tractatus 6.

De communicatione Idiomatum, et ador atione xpi

Disputatio 1.

De communicatione Idiomatum.

§. Sectio 1.

Quo dnam sit Communicatio Idiomatum Fundamentum:

Idiomata significant, quod unicuique proprium est, quapropter Idiomatum Communicatio in articulo Incarnationis est impunita, et hanc
specie huiusmodi eorum, quae unius naturae propria sunt ad
alteram naturam praesentem. In Communi eisdem supposito, de
quo praesentatur, et praedantur, et induentis naturae unam, quae
eore ipsi sub alia natura conveniunt, ex. g. proprium est naturae
divinae esse omnipotens; proprium etiam est naturae humanae mori;
Et dicimus in xpi homo est omnipotens Quia unum est. et
autem ingenere duplex Idiomatum Communicatio; altera essentialibus
Et Deus est homo, et homo est Deus, altera extra essentialibus, Et
Deus natus est ex Virgine, homo Creatus ut Celum.

2

non autem alteram Communicationum, atque inde cum seorsum
naturam praesentationum, est unum hypothesis humanam Naturam
adiungent Praesentationem illi supposito, Idiomatum, et praedantur

adiuncta est nra Diuina, ratione Cuius Unionis Operate ear
 proficimus praedicationes, Nomo est Deus, et Deus est homo
 Et fidei nostra Contra Aethiorem, et alios haereticos non solum
 potius puit, sed in effectu efficaci, et clara ratione, que sociam
 fundamentum Valide Confirmet, et perspicue proponat pro his disputant
 Penultimum diuine Theologi Videtur. Communis autem ratio,
 licet in Varias explicationes diuisa, ea est. Concretem seu substanti-
 uale homo significat diuine, et intellectus appetitus: Est enim homo
 habens humanitatem, sicut album habens albedinem, habens autem
 humanitatem: Est homo, sicut habens albedinem est album.
 atque ita homo est suppositus hominis, seu humanitati. Sed in Deo
 suppositum seipso est Deus: q^o homo etiam est Deus, et quoniam Deus
 est homo. Quo etiam pacto non modo hoc est album, et dulce, sed
 album quoque est dulce, et dulce est album, quamuis albedo dul-
 cedine non sit; sicut quamuis humanitas non sit diuinitas homo
 tamen dicitur esse Deus

3 Sunt tamen aduersus istam rationem satis
 difficultia duo, et graua argumenta sunt. In nomina concreta sub-
 stantialia nempe homo supponunt intellectus pro supposito: q^o qua-
 muis hoc humanitatem essent Verbo Diuino Unitae, ipsum non
 facit nisi unus homo, et e^o q^o si una humanitas esset in tribus
 diuinitatibus suppositis ista fronte sui homines. Ad autem factum
 praecipue Theologia Magister videtur, existimantibus aduersus
 Veritatem unius hominis, qui est, Augustinus, seu Christus à natura
 humana assumi, quod exemplo dei tenetur manifestum, Deus enim unus
 est, quia est una deitas humana diuina, et duplex sicut Deus, et tribus
 naturis praeditus esse, q^o etiam unus homo est Veritas et humanitas, et
 duplex homo qui tribus naturis humanis constat.

4

2y. inq^o nascens arguitur
 Est, si homo formaliter est habens humanitatem, Leo habens naturam Leon-
 inam, et Angelus Angelicam, seu quod ualeat sicut homo est sup-
 positus hominis, seu humanitati, Leo Leonis, et Angelus Angeli. q^o
 si etiam Deus formaliter esset habens naturam diuinam, sicut suppositus
 Dei, aut Creatur, sed habens diuinitatem sicut suppositus diuini
 tatis

rati Et triplex, 1° Deus est duplex. In summa; Vt con-
 cretum Substantiale Vt Deus, Et homo; Vt pars praeput, et intellectus,
 pro supposito, Vt pro natura? Si pro supposito dicas: detur tri-
 nitatis mysterium, nempe Dei unitatem, Cum suppositum dicitur
 duplex sit. Si pro natura respondeas euentis in Carnationis sacra-
 mentum; persona nimirum unitatem, cum naturae xpi duae sint;
 Et interesse minime praedicabilem Deus aut de homine praedicatum.
 Quid igitur est illud, quo interesse vniuersum homo, et Deus, Vt potius
 vniuersum dicimus homo est Deus, quam in Trinitate pater
 Et filius? atque etiam Vt potius asseramus xpy esse eundem
 hominem, qui fuit, si uideret in substantia creata: Et tamen
 non esse eamdem personam homini. Quotidem patet subimus,
 Christum Evonymus eiusdem speciei nobiscum, personamq; homi-
 nis longe diueram?

Section 2^a

Explicatur communicationis Notio

: tum per se et in se.

Nota 1° ex parte obiecti in evo rei Vt pati nullum esse xcto, et ob
 huius distinctionem: iste nimirum xctitudinis, et obliquitatis denomi-
 nationes iuxta diuersos significandi modos, et Conceptus adaptantur
 obiectis, Vt omnes affirmant. Relatum dicimus de subiectum
 de quo in propositione Veri fitur praedicatum. Obliquum vero,
 loquor de inuicem, quod determinat Vt verificari potit vnum
 de alio, subiectum Vt praedicatum intrinsicè Complendo, de ipso tam
 non affirmatur praedicatum, quapropter ex parte rei significata id
 omnino imprataur per nomen, et Conceptum Homo, et huiusmodi ho-
 minis, seu humana persona. Tam enim homo, quam hominis persona
 continet in se naturam humanam, et personalitatis cum taxat, Vt aut
 Constitutiva sunt penitus eadem, Constitutum Vt potit adaequate in illis
 Consistens, nequit quin evo idem: atque ita a parte rei omnia homo est
 persona hominis, Et c^o similia Nomina ista. Deus, et Persona

Divina realiter eadem Concernunt Significata: Est scilicet Deus
Persona Divina, Et persona Divina Deus.

6.

Nota Secunda, Sope quod in
intra propositione est recte analogia per obliquum, At qui vicinim ex
obliquio in rectam transmutatur, ut exempli decantat, Sacramentum
Eucharistiae Venerandum est ad rationem Sacrae, Sacramentum Eucha-
ristiae incipit, et terminat cum speciebus, ecce in prima propositione recte
est Corpus Christi; et obliquum sunt species sacramentales, in secunda
vero rectum sunt ipse species, et obliquum Corpus Christi. Propterea
ego in titulo de Eucharistia ubi causam illam late examinavi pro-
babam Analogos plerumque frustra molestari in discurrendo quia recte,
quid obliquum, inter Compositi Sacramenti partes dicendum sit,
cum nulla sit pars, quae a Deo sumitur recte primario tenet, Ne aliqua-
modo in obliquum non deprimatur, si in trinitatis mysterio dicimus,
Deus est Pater, quae propositio, cum de natura divina tantum veri-
ficetur eandem naturam obiectum directum denominat, At dicimus
etiam Deus Pater generat, hic Deus de Deo est, ubi de persona non
secundum naturam veram secundum personam naturam intellectus sit
prole dicitur. In nostro tandem incarnationis Sacramento sic
ubi propositionibus, Christus est aeternus, Creator, Conditor,
Verbum Divinum & ipsa personata Vocatus rectum; At
Christus est temporalis, creatura, mediator & humana natura
Sanguinem rectum Veritatem dicitur impositum.

adeo

7

Nota 3. nomen
Compositum Substantiale ex parte modi significandi, esse et nulla
Extensione, Vel restrictione facta significare in recto illud, quo dicitur
cipue habet, tenet in se, et quasi sustinet Substantiam ipso no-
mine expressam, significat enim admodum pure stantem, quae
Concreta est, et quae Substantiale admodum habentis Substantiam,
quae propterea habentis esse est etiam, ex. g. homo homo significat
habentem in se humanitatem, Deus habentem divinitatem, habentem autem
Humanitatem bifariam utriusque potest, cum supra innatam Inclina-
tionem, Conditionem, Et exigentiam ipsius habentis, quo de quibus
in nobis, quam in Deo. Ita humanitas est habentis naturam humanam
ca

enim Imperat ex sua Conditione, ut possit et debeat sentire
 sine alieno Substantiale, atque ut habeat operationes proprias non
 sumant respondentes. Tum iuxta actualem exercitium habendi,
 et Substantiam humanam, quia qui de accipione sic homo in
 nobis significat etiam in seculo suam humanitatem; hoc enim
 sicut exigit in se ipsam continere, ita et alibi se continet, Substan-
 tiam que se ipsam, et suas operationes, saltem ratione Substantiam
 sibi Connaturaliter exartat, sive accidit, ut multi volunt, sive
 ut ego cum alijs existimo, a se ipsam sive determinat. In se ipso
 vero habens in actualem exercitium humanam naturam, est Verbi person-
 alitas, que ut terminus Communicatur illam Substantiam. Quo
 propter eodem Significationis nominis Concreto, Homo significat modo
 quod ex sua natura exigit habere naturam humanam, modo autem quod
 actualem habet, iuxta primam Significationem nam humanam de-
 terminat, et ubique in seculo homo est: iuxta secundam vero huma-
 nitas Christi non est in seculo homo, sed ipsum Verbum divinum illa
 enim propter, et supra suam Conditionem amittit ratione Incarnationis
 exercitium Verbi Significatum, et facta est eiusdem obliquitas

qua notatione duo statim salde necessaria colligere sunt
 primum eo differre Concreta Substantia ab accidentibus, quod al-
 bum ita significat habens albedinem, ut albedo neque sit
 aliter habens albedinem, neque sit exigens habere albedinem
 eamque naturaliter potens et habere, et ideo albedo non di-
 citur alba; sed sic habens debere esse aliquid distinctum, aquo, et
 propter quod intrinsicè Substantia Albedo ut patet, quapro-
 pter forma, sicut habita nequit Imperari, aut existere a modo
 posse statim Substantiale autem ut homo ita significat huma-
 nitatem sicut habitam, ut hoc ipse ut semper possit esse habens,
 et plerumque talis sit, iuxta innatam suam Capacitatem, atque
 ita homo etiam dicitur: Concreto enim Substantiale sig-
 nificat habitam Substantiam, que in se stare, sequit ipse ha-
 bere potest

24. Sicut Concreto homo significat modo exigens habere

Et modo aliter habens Humanitas, Ita Constitutum Deum modo sig-
 nificat habens 1° quasi appropiari, et secundum eius exigentiam magis
 Divinus modo autem eam habens secundo quasi apertiora, et ex sola
 super abundantia atque fecunditate eiusdem nature iuxta primam
 significationem supponit. Sed Deus pro natura Divina, habet enim sola
 Et. quæ se primo formaliter habet, et quasi sustentat, quatenus
 Sicut est ase, quia personalitatem indiget, ab eisdem exigentia, aut
 existat propter illam exigentiam, eas enim diversitate prædicere debet
 ita, iuxta secundam vero significationem. Supponit intellectum
 Deus propriis personalitatem, quæ. Sunt habentes naturam
 Divinam, æqua et propter quam formaliter sunt, ut per se quæ non
 existant ex indigentia, vel complemento Dei, sed ex fecunditate, et
 Summa perfectionis abundantia. Quod si Compositum Vellit secundam
 significationem, ex duabus nuper expressis Constitutam, illa quæ
 protra persona Divina supponet, si autem in super quamam atq,
 non tam Compositum, quam præcedentem à duabus prioribus as-
 sumat, ipsa pro quavis Divina formalitate supponere existimanda
 Et.

10

Nota 2° hoc nomen Persona ex ipso significandi modo, Et in-
 dependente ab extensionibus, et relationibus, quas Sæperatione
 cedens pulsatur proprietas, dicitur in humanis iuxta multas quædam
 intellectus personalitatem, et inobliqua naturam sedque ad nostrum in-
 titutum, Verificandæque in Christo hominis, et Disproportionis satis
 erat. Iuxta alios autem vero Similis natura Intellectus, et persona-
 litas inobliqua apud nos significatur, Individui vero personales
 Intellectus, et natura inobliqua exprimitur. Patet utrumque
 Persona definitur, Rationalis quædam individua seu incommunicabilis
Substantia: At in humanis ipsa natura Et Substantia in-
 Communicabilis, seu non Communicata, licet ratione Subsisten-
 tia propria Abente sibi Substantiæ, Individui autem rationa-
 litas non est incommunicata, sed tantum personalitas, et rectum
 persona in humanis est in Divinis vero personæ. Exp-
 liatur iterum, Nam Persona humana, et Subsistentia sibi
 Sola, quæ alia habet independentiam intrinsicam à substantia

Sibi non Connaturali, quapropter natura nostra rationali, & altrius
 Substantiæ persona Posari dicitur, habet enim ita Considerata Substantiæ
 Entiam suam, Et personalem, ut persona diuina nequit (personali-
 tatem) directe dico diuinitatis significare, Et entim persona habens
 personalitatem, non sit cuiusque, aride, Vel scilicet, sed suam
 propriam de finitione, Et suscepto effectu formali, non emittit in
 la gens, Sentient, aut albus, qui intellectus, Sentatione, aut albedine
 Et cuiusque haberes, Et patet in lapide materia prima Et Angelis, sed
 qui ab intellectu generatione, Et albedine iuxta proprias Species
 per se habet: Est igitur In diuina persona est habere personalitatem
 suscipiendo abstracta esse In Communicabile, nam Et Aristoteles
 Philologorum Ex doctrina Boetij dixerunt, Persona diuina est
 quia habet esse diuinum, ex proprietate Incommunicabile. hoc autem
 directe ipsi personalitati; non autem natura conuenit

11.

Conclusio Primo, Quomodo Persona Christi Supponere in uelto
 proprius Verbi personalitate; Sicut enim ex natura humana ratio-
 nalis, Et diuina personalitate, Sicut Inuisibilis homo, Ita
 Quomodo Persona Constituta, Et Sicut de finitio hominis esse
 Sicut Sensitivum, rationale humanitati per aliquam per-
 sonalitate Complexe quadrat Ita esse personam, nempe ra-
 tionalem, Et humana natura incommunicabilem Subsistentia in
 Personantati, Et aliquam naturam humanam induenti Quod, Et
 Sicut Et supra dicitur sola humanitas exigit habere operationes
 humanas, Et quo supra exigentiam suam habens humanitatem; Ita
 sola personalitas, Et inuisibilis Independentem ab alienis Substan-
 tijs, illi se per independentiam in Communica.

Conclusio 2.º Quo-
 cies diuinus, Homo est Deus, tam homo quam Deus supponunt
 pro persona, Et personalitate filij. Homo quidem quia ex modo
 suo formali significatione, representat etiam quod aliter habet humani-
 tatis, Et est admodum sepe abans, hoc autem In Christo di-
 uino conuenit supposito. Deus Vere nam Sicut supra primam
 nominis significationem, Et antequam error ad omnem eius amplexa

tionem Velutitatem pro natura Divina, seu pro 1° divinitatis habentem
intellecto, et dicitur supponat, et in mente nostra relinquitur nomen
Deus, ut subintelligamus Deum solum, sine personam, sibi nempe
Dei, 2° Equam aposteriori divinitatis, per generationem habentem, etque
naturam humanam intrinsicam seminantis, et a priori substantiam.

13

Concl
utio 3^a. Ad humanitatem Verbo Divino Spiritus sancti huiusmodi
sua prima nominis significatione, qua homo dicitur, quod exigat
habere humanitatis, sine Verbo solum solum secundam signifi-
cationem, qua homo appellatur habens aliam humanitatis. Quae dicitur
inclinet adversus Theologorum opinionem Comprehendimus, quomodo
patet Cum Pace Suarez. In parte disp. 155. pro hominum mul-
titudine pugnant. Alii vero Cum Pace Suarez. disp. 13. Sectione
5. hominis Unitatis defendunt. Neque dissimili observatione hu-
manitas Intribus divinis suppositis Unus, et multiplex homo sine
Necessitate Addere disp. 29. Sectione 6. Certum hinc illud
manitatem in Uno supposito Inampertinam Comprehendunt, et Una
humanitas Intribus suppositis In formas Contrahitur, Deus autem
etiam Intribus suppositis numquam dicitur est simplex, qua-
mvis humanitas simplex homo solum secundam nominis signifi-
cationem appellari possit: nam Homo signi-
ficat habens quasi
a priori humanitatem, sine per exigentiam. Sicut cum taxat per essentialiter,
Et ideo quo ad exercitum simplex homo in triplici isto supposito
deprehenditur, Deus vero significat simpliciter et absolute
Et antecedenter ad ampliationem, vel restrictionem, a quibusdam
pro positionibus postulatur, illud summum bonum, quod esse
est, et proprie 1° a priori divinitatis habet, quod sane
Unum est, sicut ipse Divinitas.

14

Concludo 4^a. Unus est hominem
eiusdem nobiscum speciei; quia speciei cuiusque substantiae
sumitur ab illa conditione secundum quam respicitur talis esse
non autem ab illa, cuius ratione contingenter datur denominationem
at exigens esse hominem, seu habere humanitatem. Est ipsa natura
humana, quae proinde nobiscum similis est, et sui duntaxat

Contra

Apollinarium, Euthyches, Manichaeos, et alios Abies Eccleria
 docuit, quibus Xpium esse hominem eiusdem nobis cum Spiritu defini-
 vit, habens autem contingentes humanitatem est Verbum di-
 vinitus. Divina tamen Christus Persona longe diversa à nostris;
 quia persona est substantia personae seam dependentiam alienis
 non communicata, quibus est divina personalitas in Xpo, quae propter
 ista multiplicata, Persona quoque multiplex foret.

16.

Sic Apud Inanationem hominis esse Deum ratione Communis
 personae status; In Trinitate tamen filium non esse Patrem, quam-
 vis stante Communis Substantia In qua idem sit, aut etiam
 Subsistant, quia nimirum In Inanatione verbum significationis
 sui Verissime simpliciter accipit et personat, quae realiter
 idem sita cum Deo, et divinitate; quae etiam divinitate
 Nominis Dei, sicut non in propositione Patris, sic et Deum (et hominem)
 Sicut vero supra abstrata sui acceptionem, et in Trinitate verby
 significationem Patris, est Paternitas, quae realiter distinguitur
 a verbo nomine filij, exruptea Inum de alio verificari non potest

Libro. 3o

Colligite Insuper verba Significatiom Com-
 unicatiom regule

17

Plurime affert sunt in praesenti regule, videlicet auge et memo-
 ria Consulens, Nam, eam que Universalissimam componere, et
 Explicare maluit. Illa sit: Omnia et sola Verisimata, quae
In Conceptu, et Conceptibus formaliter neutiquam negativis propor-
untur Accidenta sunt Communica. Regulam quidam Commone-
 mus Omnia Inquam tamen essentialia, et homo est Deus; et
et Contrario, quam contra essentialia; sive hoc necessatio sua nat
Queniant, et visibile, materiale, omnipotens, et immortalitate: sive
Contingentes tantum Veritate, et unum creatae. De even-
 tualibus quidem maxime conveniunt Theologi in sensu substan-
 tivo, et absoluto et Deus est homo sed disputant In sensu ad

*adiectivo, Et Deus est humanus, seu humanatus, atque
 homo est Divinus. Derivare affirmant Cum D. Suarez disp.
 34. Contra P. Vazq. disp. 63. Cap. 2. quia sicut Verbum non
 modo Caro factum est, sed etiam deitas incarnata; et non solum
 est Deus, sed etiam quocumque Verbum Divinum: Sic igitur non solum
 homo Verum est humanus, et humanatus dicitur, huc sane sententia
 seorsum defendi potest; et ita sine exceptione regula admitti, ego
 tamen medius inter aduersas opiniones dixerim, predicatorem
 illam adiectivam admitti posse, Vbi idiomata Communicantur Deo
 seu autem si Communicantur homini; primum quidem, narr.
 Deus, aut Verbum, presumptiuo Inratione personae Divinae Contri-
 butur adaequate ante humanitatem sibi unitam, atque ita adiectivum
 ab illa sua forma extra sui Constitutionem, et Substantiam adue-
 niente denominari potest. 24. Vero ob oppositam rationem, quia
 videlicet homo substantialiter Constituitur Inratione sibi a
 Verbo Divino; quod locutionibus illis denominativis negare sole-
 bant Nestoriani, Pelagiani, et alij, quapropter Augustinus apud
 Divinum Thomam q. 66. art. 3. cum aliquando Christum Dominum, Do-
 minicum Incaet propositione publica retractavit. Quam sane
 neque D. Suarez. Sententia admittit (Vbi forte adiuncta limita-
 tione secundum humanitatem) Vt pote quae Personarum distinctio
 significat, qui enim Dominus est, non solum Dominus appellatur
 sed et qui alicuius persona est ad Dominum spectans.*

Coming

18

*Quae Innotuit
 Vbi enim Vbi Innotuit natura Verborum Altera in abstracto Praeparata
 Idiomatico Communicatio fieri non potest: falso sicut dixerimus Hu-
 mana natura est Divinitas, Deus, aut Verbum, natura Divina est
 homo, In prima propositione patet manifeste, Cum Subiectum
 Et praedicatum realiter distinguantur in 2. Vero, et quocumque, im-
 piter coniectum sit ex parte hominis, et abstractum ex parte Verbi Dei,
 Et homo est natura Divina, quamvis nulla Communicatio admitti a
 Theologia sicut, ipsos tamen interpretari possumus, de Verbo, et
 finali Communicatione, nam materialiter quae tam, Per se
 Videtur admittenda praedicatio, quatenus homo humaniter est.*

et

Et persona illa, quae realiter est diuinitas; Insuper Diuinitas
 ipsa et realiter Assumens naturam humanam ratione personali-
 tati identificate, Verum Loquamur Cum omnibus illis Scilicet scru-
 tantibus propositiones in quibus natura Diuina in abstracto collocatur
 ne in natura Diuina secundum conceptum subus beuimur. Com-
 munionem ipsi diuinitati Christi Constitutionem praefiteri.

19 Formaliter nequiquam negaturis. Merito in hac materia non satis
 incitant Theologi Sapientis Dei Hieronymi documentum, et scilicet
Iniquitate filias Inuicem idcirco. Nam cum adhaec deus admodum
 loquendi peritiam adhibuit, loquitur tantum mysterium circulantem
 Religiosa sunt, cum tamen adhaec paria nonnumquam reu-
 lunt. Atque propter naturarum in se oppositam Communionem
 Christus simul mortuus, et immortalis decessit, non tam cum soli
 negatione audemus Ita loqui, Christus non erat mortuus Homo
 immortalis non est, Concedimus scilicet immortalitatem, mor-
 talitatem tamen, aut mortem non in se habemus. Ratio est; nam
 immortalitas refertur formaliter aliquae perfectae possibilis ad po-
 ratione diuinitatis Conueniens, loquitur sicut non debeat natura
 in omnia prosperitates, et operationes humanitatis, atque hominis
 tranquillitatis, et cum veritate absolute, et propositione
 formaliter negativa mortalitatis aut mortis ab homine Xpo remo-
 ueamus; Et enim iuxta logicorum regulam, negatio adrema
 signantis naturae, et omne post ipsum oppositum est. Contra
tenet. Sic etiam cum in materia Incarnationis Veramus, mihi-
 me dicimus Deus non est natus ex Virgine, Deus non est mortuus
quamuis scilicet seu nolumus propriam naturam, et Constitutionem
 Deus in hac rebus ex Virgine, et impotens mori sit; ne videatur
 iam formaliter et expressa negatione Communicationis admodum
 naturae humanae Deo denegare. Videamus.

20 Haec igitur Univer-
sali regula, regula, quae rationibus plura, et similes propositiones,
Nam Unus quisque adhaec ratione, cum tamen in propositionibus
Cauto aduertat, ne ipsarum illam Concedat, quae se ipsa inuicem

distinctionem, Vel naturam Confectionem in Christo Domino
Sine Victoria, obquam rationem est haec propositio, Deus factus
est homo, Concedenda sit a pluribus factum prudenter negatur
Ista, Homo factus est Deus, quia Victoria ex parte Subjecti
hominem, aut hominis personam ante Incarnationem supponere

Disputatio 2^a

De xpi adoratione. Sectio 1^a

Sectio 1^a

Definitio, et divisio adorationis.

1 Adoratio ex Damasceno definitur. Summi honoris et honoris nota
Istius signum, et argumentum illud hominis, quo aliquem ob super-
iorem eius excellentiam veneramus, Unde omnis adoratio est honor
non est Contra. Honor enim dicitur testificatio Vitae affectus, sive
Verbis, quae divina sunt, sive abstracto, quae simpliciter honori dicuntur
Communiter Auctores Contra Danem Haezuer. Disputatio 33 Cap.
Et primo, arbitraria non debet necessariis consistere in significatione
Externo, ac sensibili, Sed interius etiam exequi posse.

2

Adoratio di-
viditur in Latiam, Duliam, et hypoduliam. Latia est suprema
adorationis species, sibi Deo in se, Vel in Physice Communicato
Cohibenda, Dulia. Et publica, Et Competit Latiae, ac quem modo
Communi Deo Coniungit per adorationem, et Absolutam, etiam. Hec
per Duliam est incerta adorationis Conditio qua singularissime Latiae
et Deo parati dignitate praeceteris Coniungit adorationem, quae
quidem Beatissimam Virginem Colimus, Materitatem Dei ipsi pre-
cisive adiuncta. Duliam inaqueque istarum sub divisione, in
Latiam ex. g. simpliciter factam, propriam, absolutam, et sup-
reamam, quae Deum in se ipso et propter ipsum adorat: Et in
Latiam eundem quidam impropiam, respectus, et in se, quae
ut dicitur rebus Creatis, a Deo physice distinctis propter peculiaritatem
respectum cum excellentia increata Venerationis perhibemus et
Ima

Imaginibus Dei, Vel Christi, ac que eorū Sanctae Curiae
Summā propensione de deū, et hyper deū loquendy.

SECTIO. 2.

Quā adoratione xpi Homo colendū

144.

Non disputamus de Christo Spiritu sancti Rapato, Cuius
Crimē ipsum Adoratione Suprema, et per se habita Latitudo
Colendū esse, qui scilicet et Verus atque per se totus Deus prop
terea deū de Christo et Homine secundum beatitudinis com
munications, nam sicut in te homo, Quis Christus est, et
est Deus, eodem tempore senu dicitur adorari, Supremam,
et absolutam adoratione. Ambigimus q. de xpi Homo
mine, ad duplicando supra humanitatis, tanquam subiectū
vel actum vel ad adorationis. An scilicet ipsa hu
manitas ratione Dei sibi hypostatica vni adorari, eadem
qua ipse Deus adorari solet.

Supra

nonnulli Theologi adorationem Latitudo xpi Humanita
ti, Hyper deū, videlicet quamdam maiorem quam Deū, aut
aut Latitudo maiorem quam Deū tantū admittentes, affirmant
Vero reliqui Theologi videndi in Fabricio Suarez. libro 58
Sectione 2^a et Guezque. dist. 95. Cap. 7. Sed et ex testimonio
sicut aut esse potest Verum Christianum.

Quapropter Actus prius,
Humanitas xpi et Verbum Divinum Ina adoratione, atque ita
Latitudo adorari, huiusmodi persuadent plura Patrum et Con
ciliorum testimonia apud Theologos citari Legendi, quale est illud
Constantiensis patrum 5. Collat. 8. Cap. 9. quoniam Ina adoratione Ver
bum Ina natum Composita spiritus Carnis Adorat, Antidona
Et Demanda probatur ratione ille Communi: quod scilicet
Deus Ina natu presens, humanitati presens Et eodem cultu ipsa ad
oratione, tanquam obiectum interioris et terminatum notanda
rationis, sicut obiectum exterioris non humanitas, sed Deus

ipse sit, sic enim eodem generationis alii Corpus, et anima.
Sancti reuerentur, Et tamen non Corpus, Sed anima Obiectum
motuum. Si eodem attribus fidei, Spei, Et Charitatis Sepe
occupamus Circa obiecta, quibus motiua distincta, imo et extrin
seca sunt.

6.

Asse. 2.º Cuius Vnus sit adorationis alius, diuerso tamen
modo tendit in humanitatem, Et in Verbum, impari scilicet, Et
inferiori. Tum quia in prima Sententia Inuestitur arguunt de pi
humanitatem Et est Creatura, Cominus Sancta atque excellens, quam
ipse Deus. Creatura autem, Et rei non Sancte supra omnia de
beti non potest tanta adoratio summius nota, aut suspensivati
pactificatio. Quanta ipsi Creatori, Et rei supra omnia Sancte,
Et omnium san. Excellentis reliquis. Inguisime Vincenti, facti enim
nimia, Et falsa adoratio atque ita Vera Superstitio. Tum quia
Humanitas de pi, quamuis eadem amore ac Verbum ipsum de Deo
Et non semel anhis etiam dillectum, sed non eodem modo Ver
um longe impari. Similiter Spiritus Sanctus non tam Laudandus
Est, quam de Deus; q^o neque adorandus. Tum denique, nam
a doratio Complectitur iudicium intellectus Circa Superis existenti, Et
Excellentiam rei; Quinde Voluntatem illud iudicium manifestan
dis. Tandem ipsam manifesta rationem in nobis plerumque extremis
In Angelis vero, Et animabus Separatis internam, Et fortis semper
Imaginalem. At quo ad iudicium suspensivati, Et quo ad
Voluntatem inde nascentem Supperat Deus humanitatem. Et
ipse tandem signis, aut argumentis externis Saltem Trani
mari seu informati per alios interiores. humanam Christiama
tiam Deus precebat. q^o

7

Nullum enim in super Contentione ad modum
In presentis disputant nostri Theologi, An Christo huma
nitas, Et Cogitatione nostra praeferatur a supra ma Verbi, qua
per Veritatem personae nobilitate maiestate possit etiam ratione
reliquitum donorum, ad inferiori adoratione Dulcia, Vel
Hyperdulcia adorari. Et regant Varquez disp. q^o 6. Cononelli
affirmant Soares. disputacione. q^o 3. quem bene illustrant

Arigga

Arriaga disp. 59. Et Dunal disp. 69. Minimum esse aut
 modiciter Indem exultantur Cardinalis de Lugo disp. 39.
 possibile tamen Credidit. Ceterum si illa argumenta erga
 Xpm adoratio indecens modiciter reputetur; tam non ferus, sed
 sanus, et salus cultus est, atque ita Impossibilis etiam; quod
 adoratio Dulcia Circa Deum et Aliqua ratione Communi
 Sanctam et excellentem Constare manifeste Videtur, neque de aliis
 possibiliter generis Vazquez et Suarez. Ad hoc Controversia po-
 terant.

Quapropter Inprimis, Credo Humanitatem et Divinitatem
 Sanctam, et excellentem in se Solum Deum adorari posse quaedam
 nobilitissima et Hyperdulcia, que Supra Latere Sit: rursus alia
 minor, sed talis ante cuncta formaliter ratione Invenitur Injuncta
 Veritate, si hanc forma Sanctificans esse Credatur: Denique alia
 Dulcia adoratione, et Divus Thomas 9. 25. art 2. Inquirunt, rat-
 ione illorum donorum, qua peris Creatura Communia sunt, Verba-
 buntialis gratia, operandi honestas, Sapientia, et beatitudo quibus
 Videtur humana Christi natura insignem amorem, laudem atque
 non exigua honores etiam mereri.

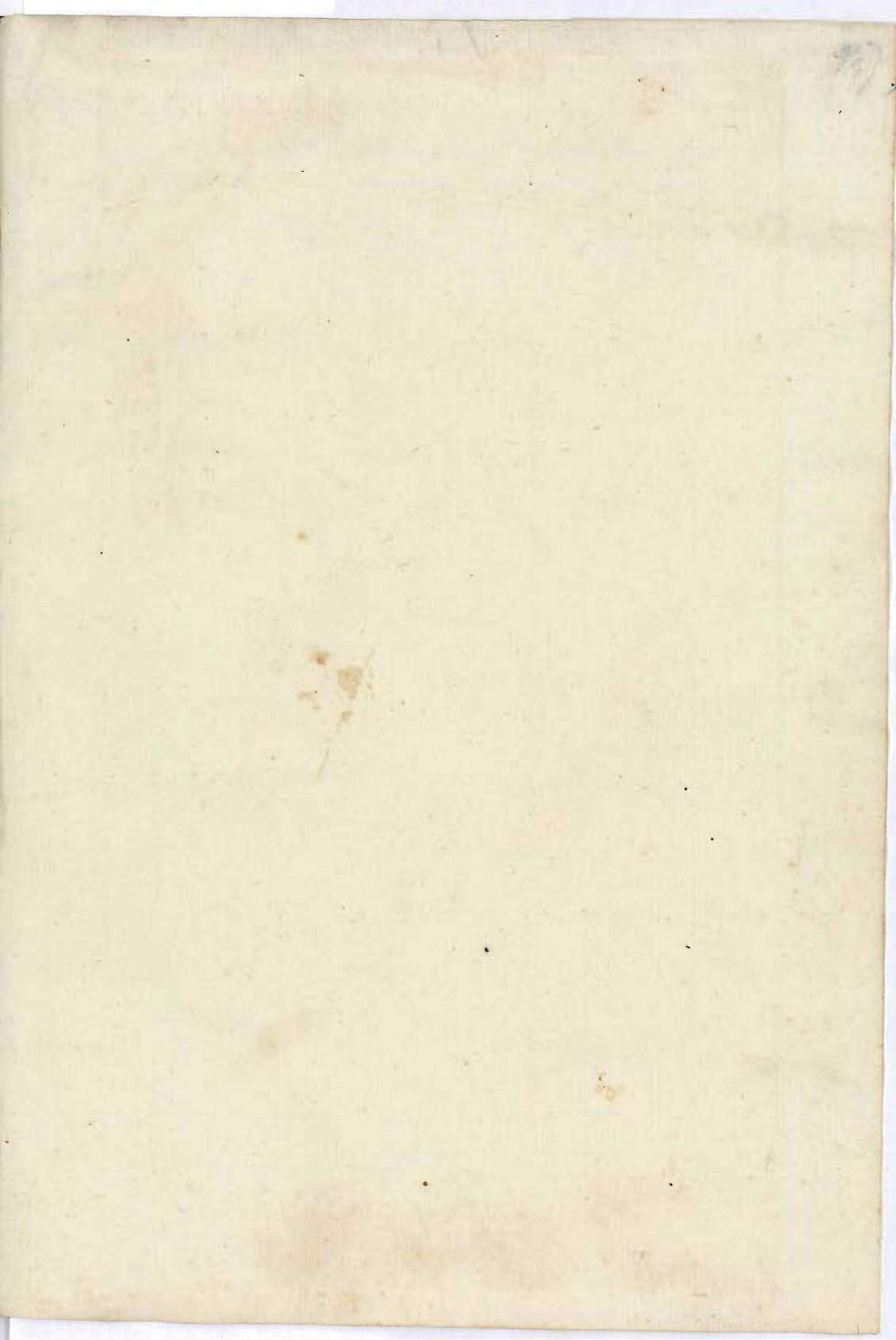

134

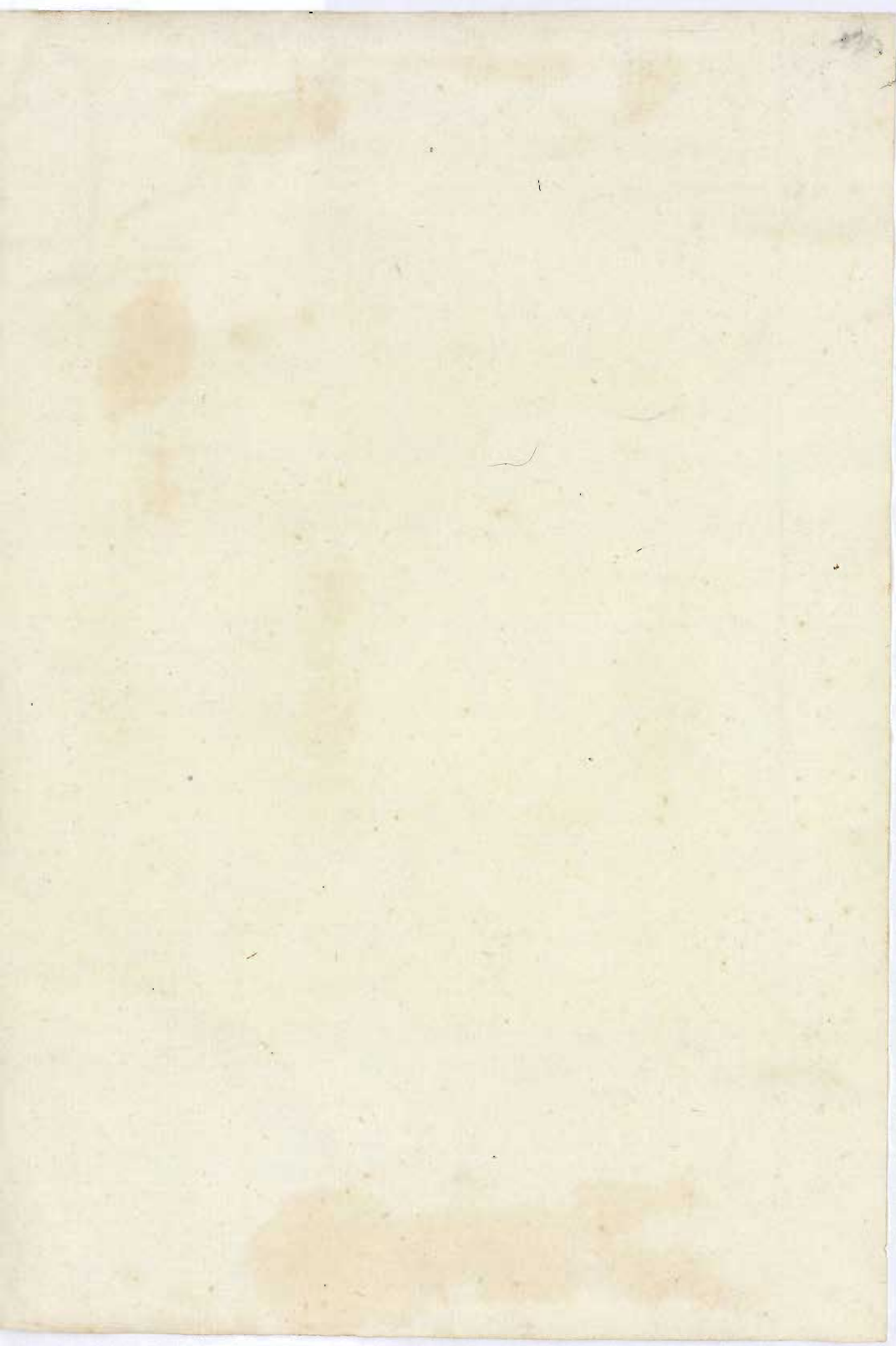
[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

7

Bibli
4

278

MS

Biblioteca de Santa

413